

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 1

Αποκ. 1,1 Ἀποκάλυψις Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεός, δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει, καὶ ἐσήμανεν ἀποστείλας διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ τῷ δούλῳ αὐτοῦ Ἰωάννῃ,

Αποκ. 1,1 Αποκάλυψις της θείας βουλῆς και αποφάσεως περί του Ἰησοῦ Χριστοῦ και της Εκκλησίας του, την οποίαν αποκάλυψιν ἔδωκεν εἰς αὐτόν ὁ Θεός ὡς πρὸς ἀρχηγόν της Εκκλησίας, δια να δείξη και φανερώσῃ στους πιστοὺς δούλους του ἐκεῖνα, τα οποία ἔπρεπε κατὰ την θείαν βουλήν να πραγματοποιηθοῦν συντόμως. Καὶ κατέστησεν αὐτὰ γνωστά στον Ἰωάννην, τον δούλον αὐτοῦ, δια μέσου του ἀγγέλου, τον ὁποῖον ἀπέστειλε.

Αποκ. 1,2 ὃς ἐμαρτύρησε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅσα εἶδε.

Αποκ. 1,2 Αὐτός ὁ Ἰωάννης ἐφάνέρωσε και ἐβεβαίωσε τας ἀποκαλύψεις αὐτάς, τὸν λόγον δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ και τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὅλα ὅσα εἶδε.

Αποκ. 1,3 μακάριος ὁ ἀναγινώσκων καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας καὶ τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα· ὁ γὰρ καιρὸς ἐγγύς.

Αποκ. 1,3 Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος που ἀναγινώσκει, και ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀκούουν τα λόγια της θείας αὐτῆς προφητείας και τηροῦν με εὐλάβειαν και πίστιν ὅλα ὅσα εἶναι γραμμένα εἰς αὐτήν· διότι ὁ καιρὸς, που θα πραγματοποιηθοῦν αὐτά, εἶναι πολὺ κοντά.

Αποκ. 1,4 Ἰωάννης ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις ταῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ

έρχόμενος, καὶ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ πνευμάτων, ἃ ἐνώπιον
τοῦ θρόνου αὐτοῦ,

Αποκ. 1,4

Ο Ιωάννης εἰς τὰς ἑπτὰ Ἐκκλησίας, που ὑπάρχουν εἰς τὴν
Μικρὰν Ἀσίαν, εὐχεται νὰ εἶναι εἰς σὰς ἡ χάρις καὶ εἰρήνη
ἀπὸ τοῦ Θεοῦ Πατέρα, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει εἰς τελείαν ὑπαρξιν
ἐξ εὐατοῦ πάντοτε καὶ ὑπῆρχε προ πάντων τῶν αἰώνων
χωρὶς καμμίαν ποτὲ ἀρχὴν καὶ θὰ ὑπάρχῃ στο αἰώνιον
μέλλον χωρὶς τέλος ποτὲ, καὶ ἀπὸ το Ἁγίου Πνεῦμα με τὴν
πληρότητα καὶ τελειότητα τῶν ἀπείρων πνευματικῶν τοῦ
χαρισμάτων, που εἶναι ἐμπρὸς στον θρόνον τοῦ Θεοῦ δια
τον φωτισμὸν καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀνθρώπων·

Αποκ. 1,5

καὶ ἀπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ μάρτυς ὁ πιστός, ὁ
πρωτότοκος τῶν νεκρῶν καὶ ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς
γῆς. τῷ ἀγαπῶντι ἡμᾶς καὶ λούσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν
ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ,

Αποκ. 1,5

καὶ ἀπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, που εἶναι ὁ ἀπολύτως
ἀξιόπιστος μάρτυς καὶ ἐνεστήθη πρῶτος ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ
ἐγένετο ἀρχὴ ἀναστάσεως ὅλων τῶν πιστῶν δια τὴν νέαν
ζωὴν. Αὐτός ἐστὶν ὁ αἰώνιος ἐξουσιαστής καὶ κύριος ὅλων
τῶν βασιλέων τῆς γῆς. Εἰς αὐτόν, που μας ἀγαπᾷ με
ἀπειρον ἀγάπην καὶ μας ἐλούσε καὶ μας ἐκαθάρισεν ἀπὸ
τον ρύπον τῶν ἁμαρτιῶν μας με τὸ αἷμα τῆς σταυρικῆς τοῦ
θυσίας,

Αποκ. 1,6

καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλείαν, ἱερεῖς τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ
αὐτοῦ, αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων· ἀμήν.

Αποκ. 1,6

καὶ μας ἀνέδειξεν ἰδικὴν τοῦ Θεοῦ πνευματικὴν βασιλείαν,
ιερεῖς δια νὰ προσφέρωμεν πνευματικὰς θυσίας λατρείας
πρὸς τὸν Θεόν καὶ Πατέρα τοῦ, εἰς αὐτόν τὸν Θεάνθρωπον
Σωτῆρα καὶ βασιλέα ἀνήκει ἡ ἀπειρος δόξα καὶ ἡ
ἀκατάλυτος ἐξουσία στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Αποκ. 1,7

Ἴδου ἔρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν, καὶ ὄψεται αὐτόν πᾶς

ὀφθαλμὸς καὶ οἴτινες αὐτὸν ἐξεκέντησαν, καὶ κόψονται ἐπ’ αὐτὸν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. ναί, ἀμήν.

Αποκ. 1,7

Ἰδοὺ, ἔρχετε ὁ Κύριος με τὰς νεφέλας τοῦ οὐρανοῦ, ὡς ἑνδοξὸς Θεὸς ποῦ εἶναι, καὶ θὰ τὸν ἴδῃ κάθε μάτι, ὅλοι ἀνεξαίρετως καὶ αὐτοί, ποῦ δὲν πιστεύουν, καὶ ἐκεῖνοι ποῦ τὸν ἐσταύρωσαν καὶ τὸν ἐλόγχισαν ἐπάνω στὸν σταυρὸν· καὶ ὅλαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ποῦ ἠρνήθησαν νὰ πιστεύσουν εἰς αὐτὸν θὰ καταληφθοῦν ἀπὸ φόβον καὶ τρόμον καὶ θὰ θρηνολογήσουν με πικρὰν μεταμέλειαν διὰ τὴν ἀπιστίαν, ποῦ ἔδειξαν πρὸς αὐτὸν. Ναι, ἀμήν.

Αποκ. 1,8

Ἐγὼ εἶμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ.

Αποκ. 1,8

“Ἐγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω καὶ κλείω στὸν ἀπειρον ἐαυτὸν μου τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος ὅλης τῆς δημιουργίας”, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν τοῦ προαιωνίαν καὶ τελείαν ὑπαρξιν καὶ υπήρχε προαιωνίως χωρὶς ἀρχὴν καὶ θὰ υπάρχῃ αἰωνίως στὸ μέλλον χωρὶς τέλος, ὁ ἐξουσιαστής καὶ κύριος τοῦ παντός.

Αποκ. 1,9

Ἐγὼ Ἰωάννης, ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν καὶ συγκοινωνὸς ἐν τῇ θλίψει καὶ βασιλείᾳ καὶ ὑπομονῇ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ, ἐγενόμην ἐν τῇ νήσῳ τῇ καλουμένῃ Πάτμῳ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Αποκ. 1,9

Εγὼ ὁ Ἰωάννης, ὁ ἀδελφὸς σας καὶ συμμέτοχος εἰς τὴν θλίψιν, ποῦ δοκιμάζεστε ἐξ αἰτίας τῶν διωγμῶν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, συμμέτοχος ὁμως καὶ εἰς τὴν ἐνδοξὴν βασιλείαν, ποῦ θὰ ἀπολαύσωμεν χάρις εἰς τὴν ὑπομονὴν μας διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἦλθα εἰς τὴν νήσον, ποῦ λέγεται Πατμος, ἐξόριστος ἐξ αἰτίας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς μαρτυρίας, ποῦ δίδω καὶ διαλαλῶ διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Αποκ. 1,10

ἐγενόμην ἐν πνεύματι ἐν τῇ κυριακῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος

Αποκ. 1,10

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς περιέπεσα εἰς πνευματικὴν ἑκτασιν καὶ ἀμεσον ἐπικοινωνίαν με τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ

- ἤκουσα οπίσω μου φωνὴν μεγάλην και ἰσχυράν, σαν φωνὴν
σάλπιγγος,
- Αποκ. 1,11 λεγούσης· ὃ βλέπεις γράψον εἰς βιβλίον καὶ πέμψον ταῖς
ἐπτὰ ἐκκλησίαις, εἰς Ἔφεσον καὶ εἰς Σμύρναν καὶ εἰς
Πέργαμον καὶ εἰς Θυάτειρα καὶ εἰς Σάρδεις καὶ εἰς
Φιλαδέλφειαν καὶ εἰς Λαοδίκειαν.
- Αποκ. 1,11 ἡ οποία ἔλεγε· “γράψε αὐτά, που τώρα βλέπεις, εἰς βιβλίον
και στείλε αὐτό το βιβλίον εἰς τας ἐπτὰ Ἐκκλησίας, που
εἶναι εἰς τὴν Ἐφεσον και εἰς τὴν Σμύρνην και εἰς τὴν
Πέργαμον και εἰς τὰ Θυάτειρα και εἰς τὰς Σαρδεῖς και εἰς
τὴν Φιλαδέλφειαν και εἰς τὴν Λαοδικεῖαν”.
- Αποκ. 1,12 Καὶ ἐκεῖ ἐπέστρεψα βλέπειν τὴν φωνὴν ἣτις ἐλάλει μετ’
ἐμοῦ· καὶ ἐπιστρέψας εἶδον ἐπτὰ λυχνίας χρυσᾶς,
- Αποκ. 1,12 Και ἐκεῖ ἐγύρισα πρὸς τὰ οπίσω να ἴδω Αὐτόν, του οποίου
ἤκουα τὴν φωνήν. Και καθὼς ἐστράφην, εἶδα ἐπτὰ χρυσᾶς
λυχνίας, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπτὰ Ἐκκλησιῶν, που
φωτίζουν εἰς τὴν ἀλήθειαν τὸν κόσμον.
- Αποκ. 1,13 καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἐπτὰ λυχνιῶν ὅμοιον υἱῷ ἀνθρώπου,
ἐνδεδυμένον ποδήρη καὶ περιεζωσμένον πρὸς τοῖς
μαστοῖς ζώνην χρυσῇν·
- Αποκ. 1,13 Και στο μέσον τῶν ἐπτὰ λυχνιῶν εἶδα ἐνδοξον πρόσωπον,
που ὡμοίαζε με υἱὸν ἀνθρώπου, και ἐφορούσε ἑνδυμα, που
ἐφθανε ἕως τὰ πόδια του, και ἦτο ζωσμένος κοντὰ στο
στήθος με ολόχρυσον ζώνην.
- Αποκ. 1,14 ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτοῦ καὶ αἱ τρίχες λευκαὶ ὡς ἔριον
λευκόν, ὡς χιών, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς φλόξ
πυρός,
- Αποκ. 1,14 Ἡ κεφαλὴ του δε και αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ἦσαν
ολόλευκαι σαν το κάτασπρο μαλλί, σαν το χιόνι· και τὰ
μάτια του σαν φλόγα φωτιάς, ἡ οποία φωτίζει και βλέπει τὰ
πάντα.
- Αποκ. 1,15 καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ, ὡς ἐν καμίνῳ

πεπυρωμένοι, καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν,

Αποκ. 1,15

Και οἱ πόδες αὐτοῦ ἦσαν ὅμοιοι, ὡς πρὸς τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν στερεότητα, με μίγμα χρυσοῦ καὶ αργύρου, σαν να εἶχαν πυρακτωθῇ καὶ χυθῇ μέσα στο καμίνι, καὶ ἡ φωνὴ του ἦτο ἰσχυρά ὡσάν τὴν βοήν πολλῶν υδάτων, που πῆλτουν εἰς καταρράκτας.

Αποκ. 1,16

καὶ ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ αὐτοῦ ἀστέρας ἑπτὰ, καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ῥομφαία δίστομος ὀξεῖα ἐκπορευομένη, καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος φαίνει ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ.

Αποκ. 1,16

Καὶ ἐκρατοῦσεν στο δέξι του χέρι ἑπτὰ ἀστέρια, τοὺς ἐπισκόπους τῶν ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν, καὶ ἀπὸ το στόμα του ἐβγαῖνε δίκος καὶ κοφτερὴ ρομφαία, που ἐσυμβόλιζε τὴν δύνανμιν του λόγου του καὶ τὴν ἀπροκατάληπτον δικαιοσύνην του ὡς κριτοῦ. Καὶ το πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο ολόλαμπρον, ὅπως λάμπει ὁ ἥλιος εἰς ὅλην του τὴν δύνανμιν καὶ λαμπρότητα.

Αποκ. 1,17

Καὶ ὅτε εἶδον αὐτόν, ἔπεσα πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ ὡς νεκρός, καὶ ἔθηκε τὴν δεξιάν αὐτοῦ χεῖρα ἐπ' ἐμέ λέγων· μὴ φοβοῦ· ἐγὼ εἰμι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος

Αποκ. 1,17

Καὶ ὅταν τον εἶδα, ἔπεσα ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδια του σαν νεκρός, ἀπὸ φόβον καὶ κατάπληξιν. Καὶ ἐθεσε το δέξι του χέρι ἐπάνω μου καὶ εἶπε· “μὴ φοβεῖσαι· ἐγὼ εἰμαι ὁ πρῶτος, διότι ὑπάρχω προ πάντων τῶν αἰώνων καὶ ὁ ἔσχατος, διότι θα εἰμαι πάντοτε χωρὶς τέλος ποτέ.

Αποκ. 1,18

καὶ ὁ ζῶν, καὶ ἐγενόμην νεκρός, καὶ ἰδοὺ ζῶν εἰμι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ᾄδου.

Αποκ. 1,18

Εἰμαι ἀκόμη ἐκεῖνος που ζῇ πάντοτε, που ἔχει ἀπὸ τον ευατόν του τὴν τελείαν ζωὴν καὶ εἶναι πηγὴ τῆς ζωῆς. Καὶ ἐγὶνα νεκρός (διότι παρέδωσα τον ευατόν μου εἰς θάνατον

επάνω στον σταυρόν δια την σωτηρίαν των ανθρώπων). Και ιδού ότι ζω στους αιώνας των αιώνων. Και έχω τα κλειδιά του θανάτου και του Αδου (διότι ενίκησα με την σταυρικήν μου θυσίαν και κατέλυσα την δύναμιν του θανάτου και του Αδου).

Αποκ. 1,19 γράψον οὖν ἃ εἶδες, καὶ ἃ εἰσι καὶ ἃ μέλλει γίνεσθαι μετὰ ταῦτα·

Αποκ. 1,19 Γράψε, λοιπόν, αυτά, που είδες, και αυτά, που υπάρχουν τώρα, και εκείνα που πρόκειται ύστερα να γίνουν στο μέλλον.

Αποκ. 1,20 τὸ μυστήριον τῶν ἑπτὰ ἀστέρων ὧν εἶδες ἐπὶ τῆς δεξιᾶς μου, καὶ τὰς ἑπτὰ λυχνίας τὰς χρυσᾶς. οἱ ἑπτὰ ἀστέρες ἄγγελοι τῶν ἑπτὰ ἐκκλησιῶν εἰσι, καὶ αἱ λυχνίαι αἱ ἑπτὰ ἑπτὰ ἐκκλησίαι εἰσίν.

Αποκ. 1,20 Γράψε το συμβολικόν και μυστικόν ὄραμα των επτά αστέρων, που είδες στο δεξι μου χέρι, και των επτά χρυσών λυχνιών. Μαθε ότι οι επτά αστέρες συμβολίζουν επτά επισκόπους των επτά Εκκλησιών, και αι επτά λυχνίαι συμβολίζουν τας επτά Εκκλησίας.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 2

Αποκ. 2,1 Τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Ἐφέσῳ ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ κρατῶν τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν τῶν χρυσῶν·

Αποκ. 2,1 Προς τον επίσκοπον της Εκκλησίας της Εφέσου γράψε· Αυτά λέγει εκείνος, που κρατεί στο δεξι του χέρι ως εξουσιαστής τους επτά επισκόπους, και που περιπατεῖ ως κυρίαρχος και κυβερνήτης, ανάμεσα εις τας επτά χρυσὰς λυχνίας, αι οποῖαι συμβολίζουν τας επτά Εκκλησίας.

Αποκ. 2,2 οἶδα τὰ ἔργα σου καὶ τὸν κόπον σου καὶ τὴν ὑπομονήν

σου, καὶ ὅτι οὐ δύνη βαστάσαι κακοὺς, καὶ ἐπείρασας τοὺς λέγοντας ἑαυτοὺς ἀποστόλους εἶναι, καὶ οὐκ εἰσὶ, καὶ εὗρες αὐτοὺς ψευδεῖς·

Αποκ. 2,2

Γνωρίζω καλά το ἔργον σου και τον κόπον σου στον οποίον ως επίσκοπος υποβάλλεσαι, και την υπομονήν που δικνύεις εις τας διαφόρους δοκιμασίας, και ὅτι χάρις εις την ηθικὴν σου ευαισθησίαν δεν ημπορεῖς να ανέχεσαι τους κακοὺς. Και δι' αὐτὸ ηρεύνησες με προσοχήν και εδοκίμασες εκείνους, που λέγουν τους εαυτοὺς των αποστόλους χωρίς να εἶναι, και τους ευρήκες ψευδεῖς.

Αποκ. 2,3

καὶ ὑπομονήν ἔχεις, καὶ ἐβάστασας διὰ τὸ ὄνομά μου, καὶ οὐ κεκοπίακας.

Αποκ. 2,3

Και ἔχεις υπομονήν εις τας διαφόρους δοκιμασίας και ἐδειξες αντοχήν δια το ὄνομά μου και δεν απέκαμες ἀπὸ τους κόπους, στους οποίους υπεβλήθης.

Αποκ. 2,4

ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ, ὅτι τὴν ἀγάπην σου τὴν πρώτην ἀφῆκας.

Αποκ. 2,4

Αλλ' ἔχω ἐναντίον σου, διότι ἀφήκες και ἔχασες κάπως τὴν πρώτην σου ἀγάπην.

Αποκ. 2,5

μνημόνευε οὖν πόθεν πέπτωκας, καὶ μετανόησον καὶ τὰ πρῶτα ἔργα ποιήσον· εἰ δὲ μή, ἔρχομαί σοι ταχύ και κινήσω τὴν λυχνίαν σου ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς, ἐὰν μὴ μετανοήσης.

Αποκ. 2,5

Να ενθυμήσαι, λοιπόν, συνεχῶς ἀπὸ που ἔχεις ξεπέσει και μετανόησε και κάμε πάλιν τα πρῶτα αγαθὰ ἔργα σου. Εἰ δ' ἄλλως θα ἔλθω πολὺ σύντομα προς σε και θα μετακινήσω τὴν Εκκλησίαν σου ἀπὸ τὴν θέσιν, που κατέχει σήμερα, ἐὰν ὅλοι σας δεν μετανοήσετε.

Αποκ. 2,6

ἀλλὰ τοῦτο ἔχεις, ὅτι μισεῖς τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, ἃ κἀγὼ μισῶ.

Αποκ. 2,6

Εχεις ὁμως τούτο το πλεονέκτημα, ὅτι μισεῖς τα αισχρὰ σαρκικά ἔργα των Νικολαϊτῶν, τα οποία και ἐγὼ μισῶ.

Αποκ. 2,7 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις. Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ὃ ἐστὶν ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ Θεοῦ μου.

Αποκ. 2,7 Εκείνος που ἔχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχῆς του, ας ἀκούσῃ τι με τὰς προφητείας αὐτὰς λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἰς τὰς Ἐκκλησίας. Εἰς ἐκεῖνον που θα νικήσῃ, ἀγωνιζόμενος κατὰ τοῦ πονηροῦ καὶ τῆς αμαρτίας, θα τοῦ δώσω νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς. Θα τοῦ δώσω τὰ ἀγαθὰ τῆς αἰωνίου ζωῆς μέσα στὸν Παράδεισον τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ Θεὸς ἰδικὸς μου κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην μου φύσιν.

Αποκ. 2,8 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Σμύρνῃ ἐκκλησίας γράψον· τὰδε λέγει ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ὃς ἐγένετο νεκρὸς καὶ ἔζησεν·

Αποκ. 2,8 Καὶ στὸν ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σμύρνης γράψε· Αὐτὰ λέγει ἐκεῖνος που ὑπάρχει προαιωνίως πρῶτος ἀπὸ ὅλα καὶ θα ὑπάρχῃ αἰωνίως ἔσχατος ἀπὸ ὅλα, που κλείει εἰς τὴν ἀπειρον αὐτοῦ ὑπαρξιν καὶ παρουσίαν τὰ πάντα· αὐτὸς που ἐγένε νεκρὸς διὰ τῆς σταυρικῆς τοῦ θυσίας καὶ ἐξησε πάλιν.

Αποκ. 2,9 οἶδά σου τὰ ἔργα καὶ τὴν θλίψιν καὶ τὴν πτωχείαν· ἀλλὰ πλούσιος εἶ καὶ τὴν βλασφημίαν ἐκ τῶν λεγόντων Ἰουδαίους εἶναι ἑαυτούς, καὶ οὐκ εἰσὶν, ἀλλὰ συναγωγὴ τοῦ σατανᾶ.

Αποκ. 2,9 Γνωρίζω καλὰ τὰ ἔργα σου καὶ τὴν θλίψιν καὶ τὴν πτωχείαν ἐξ αἰτίας τῶν διωγμῶν. Ἀλλ' εἶσαι πλούσιος ἀπὸ ἀπόψεως πνευματικῶν χαρισμάτων καὶ δωρεῶν. Εἰξεύρω ἀκόμη τὴν ἀσεβὴ ἐναντίον τῆς υπολήψεώς σου διαβολήν, που σου ἐγένε ἐκ μέρους ἐκείνων που λέγουν τὸν εἰσὶν ὅτι εἶναι Ἰουδαῖοι, ἐνὼ πραγματικῶς δὲν εἶναι, ἀλλ' εἶναι συναγωγὴ τοῦ σατανᾶ.

- Αποκ. 2,10 μηδὲν φοβοῦ ἃ μέλλεις παθεῖν. ἰδοὺ δὴ μέλλει βαλεῖν ὁ διάβολος ἐξ ὑμῶν εἰς φυλακὴν ἵνα πειρασθῆτε, καὶ ἔξετε θλίψιν ἡμέρας δέκα. γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.
- Αποκ. 2,10 Μη φοβεῖσαι καθόλου δι' ἐκεῖνα τα οποία πρόκειται να πάθης. Ἰδοὺ τώρα ο σατανὰς μέλλει να ρίψη εἰς την φυλακὴν μερικοὺς ἀπὸ σας, δια να δοκιμασθῆτε ἔτσι ὅλοι σας, και θα ἔχετε θλίψιν δέκα ημέρας, (δηλαδή ἐπὶ ολίγον διάστημα). Προσπάθησε και αγωνίσου να γίνης πιστὸς μέχρι και μαρτυρικοῦ ἀκόμη θανάτου δια την πίστιν σου και θα σου δώσω ως βραβεῖον των αγώνων σου τον στέφανον της αἰωνίου ζωῆς.
- Αποκ. 2,11 Ὁ ἔχων οὐς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις. Ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῇ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου.
- Αποκ. 2,11 Εκείνος που ἔχει ανοικτὰ τα αυτιά της ψυχῆς του, ας ακούσῃ τι λέγει το Πνεῦμα το Ἅγιον εἰς τας Ἐκκλησίας. Ο νικητὴς στοὺς πνευματικοὺς αγῶνας δεν θα ἀδικηθῇ ἀπὸ τον πνευματικὸν και αἰώνιον θάνατον, που σαν δεῦτερος, ἀλλὰ ἀσυγκρίτως φοβερώτερος μετὰ τον σωματικὸν θάνατον, περιμένει τοὺς ἀμαρτωλοὺς.
- Αποκ. 2,12 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Περγάμῳ ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ ἔχων τὴν ῥομφαίαν τὴν δίστομον τὴν ὀξεῖαν·
- Αποκ. 2,12 Καὶ στον ἐπίσκοπον της Ἐκκλησίας της Περγάμου γράψε· Ἀυτὰ λέγει ἐκεῖνος που ἔχει τὴν δίκοπον και κοπτεράν ρομφαίαν·
- Αποκ. 2,13 οἶδα τὰ ἔργα σου καὶ ποῦ κατοικεῖς· ὅπου ὁ θρόνος τοῦ σατανᾶ· καὶ κρατεῖς τὸ ὄνομά μου, καὶ οὐκ ἡρνήσω τὴν πίστιν μου καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐν αἷς Ἀντίπας ὁ μάρτυς μου ὁ πιστὸς, ὃς ἀπεκτάνθη παρ' ὑμῖν, ὅπου ὁ σατανᾶς κατοικεῖ.

- Αποκ. 2,13 Γνωρίζω καλά τα έργα σου και την ειδωλολατρικήν
περιοχήν, εις την οποίαν κατοικείς, όπου έχεις στήσει τον
θρόνον του ο σατανάς. Και κρατείς στερεά το όνομά μου
και δεν ηρνήθης την πίστιν μου ακόμη και κατά τας ημέρας
εκείνας του διωγμού, κατά τας οποίας κατεδιώχθη ο πιστός
μάρτυς μου ο Αντίπας, ο οποίος και εφονεύθη εις την πόλιν
σας όπου κατοικεί ο σατανάς.
- Αποκ. 2,14 αλλά ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἔχεις ἐκεῖ κρατοῦντας τὴν
διδασχὴν Βαλαάμ, ὃς ἐδίδαξε τὸν Βαλάκ βαλεῖν
σκάνδαλον ἐνώπιον τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ καὶ φαγεῖν
εἰδωλόθουτα καὶ πορνεῦσαι.
- Αποκ. 2,14 Ἀλλ' ἔχω μερικά ἐναντίον σου· διότι ἔχεις ἐκεῖ μερικοὺς, που
σέβονται και κρατοῦν την διδασκαλίαν του Βαλαάμ (μάγου
και μάντεως των εθνικῶν), ο οποίος ἐδίδαξε και προέτρεψε
τον βασιλέα των Μωαβιτῶν Βαλάκ να βάλῃ σκάνδαλον
ἐμπρὸς στους Ἰσραηλίτας, δια να φάγουν εἰδωλόθουτα και να
παρεκτραποῦν εις πορνείαν.
- Αποκ. 2,15 οὕτως ἔχεις καὶ σὺ κρατοῦντας τὴν διδασχὴν τῶν
Νικολαιτῶν ὁμοίως.
- Αποκ. 2,15 Ἐτσι και συ ἔχεις μερικοὺς, που κρατοῦν την αἰσχροὴν
διδασκαλίαν των Νικολαιτῶν, ὅπως την ἐκράτησαν και
μερικοὶ Ἰουδαῖοι της εποχῆς του Βαλαάμ.
- Αποκ. 2,16 μετανόησον οὖν· εἰ δὲ μή, ἔρχομαί σοι ταχύ καὶ
πολεμήσω μετ' αὐτῶν ἐν τῇ ῥομφαίᾳ τοῦ στόματός
μου.
- Αποκ. 2,16 Μετανόησε, λοιπόν· εἰ δ' ἄλλως ἔρχομαι ἐναντίον σου
σύντομα και θα πολεμήσω ἐναντίον αὐτῶν με την ῥομφαίαν
του στόματός μου.
- Αποκ. 2,17 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς
ἐκκλησίαις. Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ τοῦ μάννα τοῦ
κεκρυμμένου, καὶ δώσω αὐτῷ ψῆφον λευκήν, καὶ ἐπὶ
τὴν ψῆφον ὄνομα καινὸν γεγραμμένον, ὃ οὐδεὶς οἶδεν

εἰ μὴ ὁ λαμβάνων.

Αποκ. 2,17

Εκείνος που ἔχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχῆς του, ας ακούσῃ τι λέγει το Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τὰς Ἐκκλησίας. Εἰς τον νικητὴν του αγώνος κατὰ τῆς αμαρτίας θα του δώσω ἀπὸ το μάννα, που εἶναι κρυμμένον στους ουρανοὺς, (δηλαδή την κοινωνίαν του ουρανίου Ἀρτου, που παρέχει αἰωνίαν ζωὴν). Καὶ ἀκόμη θα του δώσω λευκὴν, αθωωτικὴν ψῆφον, καὶ ἐπάνω εἰς τὴν ψῆφον θα εἶναι γραμμένον ἓνα νέον ὄνομα, αἰώνιον, ὄνομα, το οποίον κανένας δεν γνωρίζει, παρὰ μόνος ἐκεῖνος που το λαμβάνει.

Αποκ. 2,18

Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Θυατείροις ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὡς φλόγα πυρός, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ·

Αποκ. 2,18

Καὶ στον ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Θυατείρων γράψε· Αὐτὰ λέγει ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, που ἔχει τὰ μάτια αὐτοῦ σαν φλόγα πυρός, ὥστε νὰ βλέπῃ καὶ νὰ παρακολουθῇ τὰ πάντα, καὶ τοῦ οἰοῦ το πόδια εἶναι στερεὰ καὶ λαμπρά, ὅμοια με μίγμα ἀργύρου καὶ χρυσοῦ.

Αποκ. 2,19

οἶδά σου τὰ ἔργα καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν διακονίαν καὶ τὴν ὑπομονὴν σου, καὶ τὰ ἔργα σου τὰ ἔσχατα πλείονα τῶν πρώτων.

Αποκ. 2,19

Γνωρίζω τὰ ἔργα σου καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν υπηρεσίαν, που προσφέρεις πρὸς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην, καὶ τὴν ὑπομονὴν που δεικνύεις εἰς τὰς θλίψεις καὶ τοὺς διωγμοὺς. Καὶ γνωρίζω ἀκόμη, ὅτι τὰ ἔργα σου τῆς τελευταίας περιόδου εἶναι περισσότερα ἀπὸ τὰ τῆς πρώτης.

Αποκ. 2,20

ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἀφεῖς τὴν γυναῖκά σου Ἰεζάβελ, ἣ λέγει ἑαυτὴν προφῆτιν, καὶ διδάσκει καὶ πλανᾷ τοὺς ἐμούς δούλους πορνεῦσαι καὶ φαγεῖν εἰδωλόθουτα.

Αποκ. 2,20

Ἀλλ' ἔχω ἐναντίον σου καὶ ὀλίγας κατηγορίας, ὅτι δηλαδή

αφίνεις την γυναίκα σου, που ομοιάζει κατά την ασέβειαν και αμαρτωλότητά της με την Ιεζάβελ, η οποία λέγει τον ευατόν της προφήτιν και με τα λόγια και τα έργα της διδάσκει ασεβείς διδασκαλίας και παρασύρει εις την πλάνην τους δούλους μου, να πορνεύσουν και να φάγουν ειδωλόθυτα.

Αποκ. 2,21 καὶ ἔδωκα αὐτῇ χρόνον ἵνα μετανοήσῃ, καὶ οὐ θέλει μετανοῆσαι ἐκ τῆς πορνείας αὐτῆς.

Αποκ. 2,21 Και ἔδωκα εις αὐτὴν καιρὸν, δια να μετανοήσῃ, και δεν θέλει να μετανοήσῃ και να απαρνηθῇ την διαφθοράν και ασέβειάν της.

Αποκ. 2,22 ἰδοὺ βάλλω αὐτὴν εἰς κλίνην καὶ τοὺς μοιχεύοντας μετ' αὐτῆς εἰς θλίψιν μεγάλην, ἐὰν μὴ μετανοήσωσιν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῆς,

Αποκ. 2,22 Ἰδοὺ θα την ρίψω στο κρεβάτι τιμωρίας μεγάλης, πόνου και οδύνης. Και εκείνους που αμαρτάνουν μαζί της και ὅσους παρασύρονται εξ αιτίας της εις φαυλότητας, θα τους βάλω μαζί με αὐτήν και θα τους καταδικάσω εις μεγάλην θλίψιν, εἰάν δεν μετανοήσουν και δεν απαρνηθοῦν τα φαῦλα ἔργα, εις τα οποία αὐτή τους παρεπλάνησε.

Αποκ. 2,23 καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἀποκτενῶ ἐν θανάτῳ, καὶ γνῶσονται πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ ἐρευνῶν νεφροὺς καὶ καρδίας, καὶ δώσω ὑμῖν ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα ὑμῶν.

Αποκ. 2,23 Και τα παιδιά της θα τα φονεύσω με θανατηφόρον επιδημίαν και ἔτσι θα μάθουν ὅλαι αι Εκκλησίαι, ὅτι ἐγὼ εἰμαι ἐκεῖνος, που ερευνά και γνωρίζει νεφρά και καρδιές, (και τας πλέον ἀπόκρυφα βάθη της ψυχῆς και διανοίας του ἀνθρώπου) και θα ανταποδώσω στον καθένα ἀπὸ σας, σύμφωνα με τα ἔργα σας.

Αποκ. 2,24 ὑμῖν δὲ λέγω τοῖς λοιποῖς τοῖς ἐν Θυατείροις, ὅσοι οὐκ ἔχουσι τὴν διδαχὴν ταύτην, οἵτινες οὐκ ἔγνωσαν τὰ βαθέα τοῦ σατανᾶ, ὡς λέγουσιν· οὐ βάλλω ἐφ' ὑμᾶς

ἄλλο βάρος·

- Αποκ. 2,24 Λεγω δε εις σας τους υπολοίπους που κατοικείτε εις τα Θυάτεια, όσοι δεν έχουν δεχθή την ασεβή και πλανεμένην αυτήν διδασκαλίαν, τας δήτην βαθυτέρας αληθείας όπως τας παρουσιάζουν οι αιρετικοί και φαύλοι, πράγματι δε σατανικάς πλάνας. Δεν θα σας επιβάλω άλλας υποχρεώσεις, εκτός από εκείνας που γνωρίζετε.
- Αποκ. 2,25 πλήν ὃ ἔχετε κρατήσατε ἄχρις οὗ ἂν ἦξω.
- Αποκ. 2,25 Πλην όμως εκείνο που σας έχει παραδοθή από τους Αποστόλους, την αλήθειαν δηλαδή του Ευαγγελίου, κρατήσατέ την καλά μέχρις ότου ἔλθω.
- Αποκ. 2,26 Καὶ ὁ νικῶν καὶ ὁ τηρῶν ἄχρι τέλους τὰ ἔργα μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν,
- Αποκ. 2,26 Και εκείνος που θα νικήσῃ και θα τηρήσῃ μέχρι τέλους του βίου του τα ἔργα μου, ἐγὼ θα δώσω εις αὐτόν ἐξουσίαν ἐπάνω εις τα ειδωλολατρικά και πολέμια ἔθνη.
- Αποκ. 2,27 καὶ ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ, ὡς τὰ σκεύη τὰ κεραμικὰ συντριβήσεται, ὡς κάγῳ εἴληφα παρὰ τοῦ πατρὸς μου,
- Αποκ. 2,27 Και θα ποιμάνῃ και θα υποτάξῃ τους εθνικούς και ειδωλολάτρας με ῥάβδον σιδερένιαν και θα συντριβοῦν οι σκληροὶ και ανυπότακτοι σαν τα πήλινα σκεύη. Και θα αποκτήσῃ αὐτὸς τέτοιαν ἐξουσίαν και δύναμιν, ὡσάν εκείνην που ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔχω λάβει ἀπὸ τον Πατέρα μου.
- Αποκ. 2,28 καὶ δώσω αὐτῷ τὸν ἀστέρα τὸν πρωῒνον.
- Αποκ. 2,28 Και θα του δώσω ἀκόμη το λαμπρὸ πρωῒνὸ ἀστέρι, (την θεϊαν δηλαδή λαμπρότητα και αἴγλην) ὥστε να γίνῃ και αὐτὸς φως.
- Αποκ. 2,29 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.
- Αποκ. 2,29 Εκείνος που ἔχει ανοικτά τα αὐτιά της ψυχῆς του, ας ἀκούσῃ τι λέγει το Πνεῦμα το Ἅγιον εις τας Εκκλησίας.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 3

- Αποκ. 3,1 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Σάρδεσιν ἐκκλησίας γράψον·
τάδε λέγει ὁ ἔχων τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς
ἑπτὰ ἀστέρας· οἶδ' αὖ σου τὰ ἔργα, ὅτι ὄνομα ἔχεις ὅτι
ζῆς, καὶ νεκρὸς εἶ.
- Αποκ. 3,1 Καὶ στον ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σαρδεῶν γράψε τὰ
εἰρησ· Αὐτὰ λέγει ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα μετὰ
ἀναρίθμητα αὐτοῦ χάρισματὰ καὶ τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας, τοὺς
ἑπτὰ δηλαδὴ ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας. Γνωρίζω καλὰ τὰ
ἔργα σου καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν ἀτελῶν ἔργων σου σοὶ
λέγω, ὅτι ὄνομα μόνον ἔχεις ποὺ δηλώνει ὅτι ζῆς, καὶ ὁμῶς
εἶσαι νεκρὸς.
- Αποκ. 3,2 γίνου γρηγορῶν, καὶ στήρισον τὰ λοιπὰ ἃ ἔμελλον
ἀποθνήσκειν· οὐ γὰρ εὗρηκά σου τὰ ἔργα
πεπληρωμένα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μου.
- Αποκ. 3,2 Γίνε ἀγρυπνὸς καὶ προσεκτικὸς, καὶ στήριζε τοὺς
υπολοίπους πιστοὺς, οἱ οἵοι ολίγον ἔλειψε νὰ ἀποθάνουν·
διότι μέχρι σήμερα δὲν εὗρηκα τὰ ἔργα σου ὡς ἐπισκόπου
πλήρη καὶ τέλεια ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ οἷος κατὰ τὸ
ἀνθρώπινον εἶναι καὶ ἰδικὸς μου Θεός.
- Αποκ. 3,3 μνημόνευε οὖν πῶς εἴληφας καὶ ἤκουσας, καὶ τήρει καὶ
μετανόησον. ἂν οὖν μὴ γρηγορήσῃς, ἦξω ἐπὶ σὲ ὡς
κλέπτης, καὶ οὐ μὴ γνώσῃ ποῖαν ὥραν ἦξω ἐπὶ σέ.
- Αποκ. 3,3 Νὰ ἐνθυμῆσαι λοιπόν, με ποῖον ζήλον ἔχεις παραλάβει καὶ
ἤκουσες τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ φυλάττε αὐτό ποὺ
ἤκουσες, καὶ μετανόησε διὰ τὴν μέχρι σήμερον ραθυμίαν
καὶ ἀμέλειάν σου. Ἐὰν ὁμῶς δὲν ἐξυπνήσῃς καὶ δὲν γίνῃς
προσεκτικὸς ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα, θὰ ἔλθω εἰς σε ἔξαφνα, εἰς
ὥραν ποὺ δὲν περιμένεις, ὅπως ἐρχεται ὁ κλέπτης, καὶ δὲν

θα γνωρίσης ποίαν ώραν θα έλθω να σε παραλάβω δια του θανάτου.

Αποκ. 3,4 αλλά ἔχεις ὀλίγα ὀνόματα ἐν Σάρδεσιν, ἃ οὐκ ἐμόλυναν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ περιπατήσουσι μετ' ἐμοῦ ἐν λευκοῖς, ὅτι ἄξιοί εἰσιν.

Αποκ. 3,4 Εχεις όμως μερικούς πιστούς εις τας Σαρδεις, οι οποίοι δεν εμόλυναν τα ενδύματά των με τον ρύπον της αμαρτίας. Και θα περιπατήσουν μαζί μου ντυμένοι ολόλευκα (εις συμβολισμόν της αγνότητός των) διότι τους αξίζει να είναι μαζί μου.

Αποκ. 3,5 Ὁ νικῶν οὗτος περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς, καὶ οὐ μὴ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ὁμολογήσω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρὸς μου καὶ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ.

Αποκ. 3,5 Οποιοσδήποτε, που δια μέσου των αιώνων θα νικά, θα περιβάλλεται έτσι ολόλευκα λαμπρά ενδύματα, και δεν θα σβήσω ποτέ το όνομα του από το βιβλίον της ζωής και θα διαλαλήσω το όνομά του εμπρός στον Πατέρα μου και εμπρός στους αγγέλους, διακυρήσσω τας αρετάς του και την πίστιν του προς εμέ.

Αποκ. 3,6 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

Αποκ. 3,6 Εκείνος που έχει τα αυτιά της ψυχής του ανοικτά, ας ακούση τι λέγει το Πνεύμα το Άγιον εις τας Εκκλησίας.

Αποκ. 3,7 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Φιλαδελφείᾳ ἐκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινός, ὁ ἔχων τὴν κλεῖν τοῦ Δαυῖδ, ὁ ἀνοίγων καὶ οὐδεὶς κλείσει, καὶ κλείων καὶ οὐδεὶς ἀνοίξει·

Αποκ. 3,7 Και στον επίσκοπον της Εκκλησίας, που είναι εις την Φιλαδέλφειαν, γράψε· Αυτά λέγει ο απολύτως άγιος, ο απολύτως αληθινός Κυριος, ο οποίος έχει την μεσσιανικήν εξουσίαν και βασιλείαν, όπως προεικονίσθη και

προανηγγέλθη δια του κατά σάρκα προγόνου του Δαυΐδ.
Και με την εξουσίαν αυτήν, σαν με άλλο κλειδί, ανοίγει την
θύραν της βασιλείας των ουρανών και κανείς δεν μπορεί
να την κλείση· την κλείει και κανείς δεν μπορεί να την
ανοίξη.

Αποκ. 3,8 οἶδά σου τὰ ἔργα· -ἰδοὺ δέδωκα ἐνώπιόν σου θύραν
ἀνεωγμένην, ἣν οὐδεὶς δύναται κλεῖσαι αὐτήν·- ὅτι
μικρὰν ἔχεις δύναμιν, καὶ ἐτήρησάς μου τὸν λόγον καὶ
οὐκ ἠρνήσω τὸ ὄνομά μου.

Αποκ. 3,8 Γνωρίζω τα ἔργα σου· ἰδοὺ ἔχω δώσει εμπρὸς σου θύραν
ανοικτήν, (ελευθερίαν και τα μέσα να εργασθῆς χωρίς
εμπόδια). Και αὐτήν την θύραν κανείς δεν μπορεί να την
κλείση. Εγώ σου ἀνοίξα την θύραν, διότι συ ἔχεις μικρὰν
δύναμιν, και εν τούτοις ἐτήρησες το θέλημά μου και δεν
ἠρνήθης την πίστιν στο ὄνομά μου κατά τον καιρόν του
διωγμοῦ.

Αποκ. 3,9 ἰδοὺ δίδωμι ἐκ τῆς συναγωγῆς τοῦ σατανᾶ τῶν
λεγόντων ἑαυτοὺς Ἰουδαίους εἶναι, καὶ οὐκ εἰσὶν, ἀλλὰ
ψεύδονται· ἰδοὺ ποιήσω αὐτοὺς ἵνα ἤξουσι καὶ
προσκυνήσουσιν ἐνώπιον τῶν ποδῶν σου, καὶ γινῶσιν
ὅτι ἐγὼ ἠγάπησά σε.

Αποκ. 3,9 Ἰδοὺ, σου δίδω τώρα μερικούς ἀπὸ την συναγωγὴν του
σατανᾶ, ἀπὸ ἐκείνους οἱ οποίοι λέγουν με κομπασμὸν δια
τον εὐατόν των ὅτι εἶναι Ἰουδαῖοι, ἐνὼ εἰς την
πραγματικότητα δεν εἶναι, ἀλλὰ ψεύδονται. Ἰδοὺ, θα τους
κατευθύνω και θα τους κάμω να ἔλθουν και να
προσκυνήσουν εμπρὸς εἰς τα πόδια σου, ως προς ἄξιον
επίσκοπον της Εκκλησίας μου και να μάθουν ὅτι ἐγὼ σε ἔχω
αγαπήσει.

Αποκ. 3,10 ὅτι ἐτήρησας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, κάγώ σε
τηρήσω ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ τῆς μελλούσης
ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης, πειράσαι τοὺς

κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

Αποκ. 3,10

Και τούτο, διότι συ ετήρησες τον λόγον μου, που ομιλεί περί της υπομονής εις τας θλίψεις και τους διωγμούς. Και εγώ θα σε προφυλάξω από την ώραν του πειρασμού και της ταλαιπωρίας, που μέλλει να ἔλθῃ και να απλωθῇ εις ὅλην την οικουμένην, δια να θέσῃ εις δοκιμασίαν αυτούς, που κατοικούν εις την γην.

Αποκ. 3,11

Ἔρχομαι ταχύ· κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανόν σου.

Αποκ. 3,11

Ερχομαι γρήγορα· κράτει καλά και σταθερά τον θησαυρόν της αληθείας και της πίστεως, που ἔχεις, δια να μη πάρῃ κανεὶς τον στέφανον της νίκης σου.

Αποκ. 3,12

Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτὸν στῦλον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ ἔξω οὐ μὴ ἐξέλθῃ ἔτι, καὶ γράψω ἐπ’ αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ μου, τῆς καινῆς Ἱερουσαλήμ, ἣ καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ καινόν.

Αποκ. 3,12

Εκείνον που νικά τους πειρασμούς της αμαρτίας και τας θλίψεις των διωγμών, θα τον κάμω στῦλον εις την Εκκλησίαν, που εἶναι ναὸς του Θεοῦ και δεν θα βγῇ ποτέ πλεον ἔξω ἀπὸ την μακαρίαν αὐτὴν περιοχὴν. Και θα γράψω ἐπάνω εις αὐτὸν τὸ ὄνομα του Θεοῦ μου και τὸ ὄνομα της πόλεως του Θεοῦ μου, της νέας Ἱερουσαλήμ, ἡ ὁποία ολόλαμπρος κατεβαίνει ἀπὸ τον ουρανὸν του Θεοῦ μου. Και θα γράψω ἀκόμη εις αὐτὸν τὸ νέον μου ὄνομα (του Θεανθρώπου λυτρωτοῦ και Μεσσίου, δια να φαίνεται στους αἰῶνας των αἰώνων ὅτι αὐτὸς εἶναι ἰδικός μου).

Αποκ. 3,13

Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

Αποκ. 3,13

Εκεῖνος που ἔχει τα αυτιά της ψυχῆς του ανοικτά, ας ἀκούσῃ τι λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εις τας Εκκλησίας.

- Αποκ. 3,14 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Λαοδικεῖᾳ ἐκκλησίας γράψον·
τάδε λέγει ὁ ἀμήν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινός, ἡ
ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ·
- Αποκ. 3,14 Καὶ στον ἐπίσκοπον τῆς Εκκλησίας τῆς Λαοδικεῖας γράψε·
Αὐτὰ λέγει ὁ Ἀμήν, ὁ ἀπολύτως ἀξιόπιστος καὶ ἀληθινὸς
μάρτυς, ἡ ἀναρχὸς καὶ δημιουργικὴ αἰτία καὶ ἀρχὴ τῆς
ορατῆς καὶ ἀοράτου δημιουργίας τοῦ Θεοῦ.
- Αποκ. 3,15 οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ οὔτε ζεστός·
ὄφελον ψυχρὸς ἢς ἢ ζεστός.
- Αποκ. 3,15 Γνωρίζω καλὰ τὰ ἔργα σου, τὰ ὀλίγα, τὰ ατελῆ καὶ χλιαρά.
Αὐτὰ καὶ μαρτυροῦν, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶσαι ὡς πρὸς τὴν
πίστιν, οὔτε θερμὸς. Εἴθε νὰ ἦσουν ψυχρὸς (διότι υπήρχεν
ἐλπίς νὰ μετανοήσης καὶ θερμανθῇς) ἢ νὰ ἦσουν ζεστός καὶ
θερμὸς.
- Αποκ. 3,16 οὕτως ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ζεστός οὔτε ψυχρὸς,
μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου.
- Αποκ. 3,16 Ἐτσι ἐπειδὴ εἶσαι χλιαρὸς καὶ δὲν εἶσαι οὔτε ζεστός οὔτε
ψυχρὸς, πρόκειται νὰ σε ἐμέσω ἀπὸ τὸ στόμα μου, (νὰ σε
ἀποδοκιμάσω καὶ σε ἀποκόψω ἀπὸ τὴν Εκκλησίαν μου).
- Αποκ. 3,17 ὅτι λέγεις ὅτι πλούσιός εἰμι καὶ πεπλούτηκα καὶ οὐδενὸς
χρεῖαν ἔχω, -καὶ οὐκ οἶδας ὅτι σὺ εἶ ὁ ταλαίπωρος καὶ ὁ
ἐλεεινὸς καὶ πτωχὸς καὶ τυφλὸς καὶ γυμνός,-
- Αποκ. 3,17 Διότι παρὰ τὴν πνευματικὴν σου πτωχείαν, λέγεις ὅτι εἰμαι
πλούσιος εἰς ἀρετάς καὶ ἔχω πλουτήσῃ εἰς πνευματικούς
θησαυρούς καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε. Καὶ δὲν
γνωρίζεις ὅτι εἰς τὴν πραγματικότητα σὺ εἶσαι ὁ
ταλαίπωρος καὶ ὁ ἐλεεινὸς καὶ ὁ πτωχὸς εἰς πνευματικότητα
καὶ ὁ τυφλὸς εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας καὶ ὁ γυμνὸς
εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς.
- Αποκ. 3,18 συμβουλεύω σοὶ ἀγοράσαι παρ' ἐμοῦ χρυσίον
πεπυρωμένον ἐκ πυρὸς ἵνα πλουτήσης, καὶ ἱμάτια λευκὰ
ἵνα περιβάλῃ καὶ μὴ φανερωθῇ ἡ αἰσχύνῃ τῆς

γυμνότητός σου, καὶ κολλύριον ἵνα ἐγγρίση τοὺς
ὀφθαλμούς σου ἵνα βλέπῃς.

Αποκ. 3,18

Σε συμβουλεύω να προμηθευθῇς ἀπὸ ἐμέ ολοκάθαρον χρυσίον, που ἔχει λυώσει και καθαρισθῇ στο καμίνι της φωτιάς, τον πνευματικὸν δηλαδή πλούτον, δια να γίνῃς ἐτσι πλούσιος εἰς την ἀρετήν. Να προμηθευθῇς ἀκόμη ἀπὸ ἐμέ αγνότητα και καθαρότητα ψυχῆς, που σαν ολόλευκα ἐνδύματα να περιβληθῇς, ὥστε να μη γίνῃ φανερά η ἐντροπὴ της πνευματικῆς σου γυμνότητος. Να προμηθευθῇς και το φῶς της διδασκαλίας μου, δια να χρίσης, σαν με κολλύριον, τα μάτια της ψυχῆς σου, ὥστε να βλέπῃς την κατάστασίν σου και τον δρόμον, που πρέπει να ἀκολουθήσης.

Αποκ. 3,19

ἐγὼ ὅσους ἐὰν φιλῶ, ἐλέγχω καὶ παιδεύω· ζήλευε οὖν καὶ μετανόησον.

Αποκ. 3,19

Σου ἀπευθύνω αὐτοὺς τοὺς ἐλέγχους ἀπὸ ἀγάπην, διότι ἐγὼ ὅσους ἀγαπῶ τοὺς ἐλέγχω δια τα σφάλματα των και τοὺς παιδαγωγῶ δια την πνευματικὴν των μόρφωσιν. Προσπάθησε, λοιπὸν, να ἔχῃς ζήλον και μετανόησε.

Αποκ. 3,20

ἰδοὺ ἔστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω· ἐὰν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, καὶ εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτὸν καὶ δειπνήσω μετ' αὐτοῦ καὶ αὐτὸς μετ' ἐμοῦ.

Αποκ. 3,20

Ἰδοὺ, ἔχω σταθῇ ἔξω ἀπὸ την θύραν και κτυπῶ δυνατά. Εἰάν κανεῖς ἀκούσῃ την φωνὴν μου και ἀνοίξῃ την θύραν της καρδίας του, τότε ἐγὼ θα εἰσέλθω εἰς αὐτὸν και με πολλήν ἀγάπην και οἰκειότητα θα φάγω μαζὴ του και ἐκεῖνος θα φάγῃ μαζὴ μου (και θα χαρώμεν και οἱ δύο δια την ἐπιστροφὴν και σωτηρίαν του).

Αποκ. 3,21

Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ καθίσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, ὡς καὶ ἐγὼ ἐνίκησα καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ πατρὸς μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ.

- Αποκ. 3,21 Εις εκείνον που νικά, θα του δώσω το ανεκτίμητον δικαίωμα και δώρον να καθίση μαζί μου στον ολόλαμπρον θρόνον μου, όπως και εγώ, όταν σαν άνθρωπος ενίκησα τον πονηρόν, εκάθισα μετά την ανάληψίν μου μαζί με τον Πατέρα μου στον ένδοξον θρόνον του.
- Αποκ. 3,22 Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.
- Αποκ. 3,22 Εκείνος που ἔχει ανοικτά τα αυτιά της ψυχῆς του, ας ακούσῃ τι λέγει το Πνεῦμα το Ἅγιον εἰς τὰς Εκκλησίας.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 4

- Αποκ. 4,1 Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ θύρα ἀνεωγμένη ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἡ φωνὴ ἡ πρώτη ἣν ἤκουσα ὡς σάλπιγγος λαλούσης μετ' ἐμοῦ, λέγων· ἀνάβα ὧδε καὶ δεῖξω σοι ἃ δεῖ γενέσθαι μετὰ ταῦτα.
- Αποκ. 4,1 Επειτα ἀπὸ αὐτά, που ἤκουσα ἀπὸ τον Θεάνθρωπον Κυριον δια τους επισκόπους των επτά Εκκλησιῶν, εἶδα ἄλλο ὄραμα· καὶ ἰδοὺ θύρα ανοικτὴ στον ουρανόν καὶ ἡ φωνή, την ὁποίαν προηγουμένως εἶχα ἀκούσει σαν σάλπιγγα να συνομιλῇ με ἐμέ, μου εἶπε· “ἀνέβα ἐδῶ καὶ θα σου δεῖξω ἐκεῖνα, που πρέπει να γίνουν μετὰ ταῦτα, σύμφωνα με την βουλήν του Θεοῦ”.
- Αποκ. 4,2 καὶ εὐθέως ἐγενόμην ἐν πνεύματι· καὶ ἰδοὺ θρόνος ἔκειτο ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τὸν θρόνον καθήμενος,
- Αποκ. 4,2 Καὶ ἀμέσως περιέπεσα εἰς ἑκτασιν καὶ ἐφωτίσθη το πνεῦμα μου ἀπὸ το Πνεῦμα του Θεοῦ καὶ ἀνέβηκα ἐν πνεύματι στον ουρανόν. Καὶ ἰδοὺ θρόνος εἶχε στηθῇ στον ουρανόν καὶ ἐπάνω στον θρόνον καθήμενος ἦτο ὁ Θεός.
- Αποκ. 4,3 ὅμοιος ὁράσει λίθῳ ἰάσπιδι καὶ σαρδίῳ· καὶ ἴρις κυκλόθεν τοῦ θρόνου, ὁμοίως ὁρασίς σμαραγδίνων.

- Αποκ. 4,3 Εφαίνεταιο όμοιος σαν ολόλαμπρον διαμάντι, προς συμβολισμόν της απολύτου αυτού αγιότητος και καθαρότητος, σαν κόκκινο αστραφτερό πετράδι των Σαρδεων εις συμβολισμόν της δικαιοσύνης του. Και ολόγυρα από τον θρόνον του ακτινοβολούσε τα ολόγλυκα χρώματα της ίριδος σαν σμαράγδια, προς συμβολισμόν της αγάπης και της ειρήνης.
- Αποκ. 4,4 καὶ κυκλόθεν τοῦ θρόνου θρόνοι εἴκοσι τέσσαρες, καὶ ἐπὶ τοὺς θρόνους τοὺς εἴκοσι τέσσαρας πρεσβυτέρους καθημένους, περιβεβλημένους ἐν ἱματίοις λευκοῖς, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν στεφάνους χρυσοῦς.
- Αποκ. 4,4 Και γύρω από τον θρόνον ήσαν στημένοι εικόσι τέσσαρες άλλοι θρόνοι και επάνω εις αυτούς είδα να κάθονται είκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ενδεδυμένοι με λευκά ενδύματα, προς συμβολισμόν της αγιότητος και αγνότητός των, και έχοντες εις τας κεφαλὰς των ολόχρυσα στεφάνια, σύμβολα της νίκης των στους πνευματικούς των αγώνας. (Αυτοί εκπροσωπούν την θριαμβεύουσαν Εκκλησίαν των ουρανών).
- Αποκ. 4,5 καὶ ἐκ τοῦ θρόνου ἐκπορεύονται ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταί· καὶ ἑπτὰ λαμπάδες πυρὸς καίόμεναι ἐνώπιον τοῦ θρόνου, αἱ εἰσὶ τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ·
- Αποκ. 4,5 Και από τον θρόνον του Θεού εξέρχονται αστραπές και φωνές και βροντές. Και επτά πύρινες λαμπάδες καίουν συνεχώς εμπρός στον θρόνον, αι οποίαι λαμπάδες συμβολίζουν τα αναρίθμητα χαρίσματα του Πνεύματος του Θεού, που συνεχώς φωτίζουν και θερμαίνουν και ζωογονούν.
- Αποκ. 4,6 καὶ ἐνώπιον τοῦ θρόνου ὡς θάλασσα ὑαλίνη, ὁμοία κρυστάλλῳ· καὶ ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ κύκλῳ τοῦ θρόνου τέσσαρα ζῶα γέμοντα ὀφθαλμῶν ἔμπροσθεν

καὶ ὀπισθεν·

Αποκ. 4,6

Και εμπρός στον θρόνον υπήρχε σαν γυάλινη διαφανής θάλασσα, που εμοιαζε με κρύσταλλο, (δια να συμβολίση, ότι ολόκληρος η ορατή και αόρατος δημιουργία είναι ολοφάνερη εμπρός στον παντεπόπτην και παντογνώστην Θεόν). Και εμπρός εις τας βαθμίδας του θρόνου και γύρω από τον θρόνον υπήρχαν τέσσαρα ζωντανά πνευματικά όντα, γεμάτα μάτια εμπρός και πίσω (δια να συμβολίζουν τους αγίους αγγέλους, που υπηρετούν τας βουλὰς του Θεού άγρυπνοι και προσεκτικοί).

Αποκ. 4,7

καὶ τὸ ζῶον τὸ πρῶτον ὅμοιον λέοντι, καὶ τὸ δεύτερον ζῶον ὅμοιον μόσχῳ, καὶ τὸ τρίτον ζῶον ἔχον τὸ πρόσωπον ὡς ἀνθρώπου, καὶ τὸ τέταρτον ζῶον ὅμοιον ἀετῷ πετομένῳ.

Αποκ. 4,7

Και το πρώτον ζών ομοιάζει με λέοντα, δια να συμβολίση την βασιλικήν μεγαλοπρέπειαν, και το δεύτερον ζών ομοιάζει με μόσχον, δια να συμβολίση την δύναμιν, και το τρίτον ζών έχει σαν πρόσωπον ανθρώπου, δια να συμβολίση την νόησιν και την σοφίαν, και το τέταρτον ζών ομοιάζει προς αετόν, που πετά, δια να συμβολίση την ταχύτητα και πνευματικήν ανάτασιν.

Αποκ. 4,8

καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα, ἓν καθ' ἓν αὐτῶν ἔχον ἀνά πτέρυγας ἑξ, κυκλόθεν καὶ ἔσωθεν γέμουσιν ὀφθαλμῶν, καὶ ἀνάπαυσιν οὐκ ἔχουσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς λέγοντες· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ ἦν καὶ ὁ ὢν καὶ ὁ ἐρχόμενος.

Αποκ. 4,8

Και τα τέσσαρα ζῶα, που το καθ' ένα από αυτά είχε εξ πτέρυγας, δια να συμβολίζεται η ταχύτης των εις την εκτέλεσιν του θείου θελήματος, είναι γεμάτα μάτια ολόγυρα και από μέσα, δια να βλέπουν το κάθε τι. Και ανάπαυσιν δεν έχουν. Ημέραν και νύκτα ασταμάτητα δοξολογούν τον Θεόν, λέγοντα· Άγιος, άγιος, άγιος, Κυριος ο Θεός ο παντοκράτωρ, που υπήρχε προ πάντων των αιώνων και

υπάρχει εις όλους τους αιώνας και θα υπάρξει εις την ατελείωτον αιωνιότητα.

Αποκ. 4,9 Καὶ ὅταν δῶσι τὰ ζῶα δόξαν καὶ τιμὴν καὶ εὐχαριστίαν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,

Αποκ. 4,9 Και κάθε φοράν, που θα δώσουν τα ζῶα δόξαν και τιμὴν και ευχαριστίαν εις Εκείνον, που κάθεται επάνω στον θρόνον και ζῇ στους αιῶνας των αἰώνων, χωρὶς ἀρχὴν και τέλος,

Αποκ. 4,10 πεσοῦνται οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ἐνώπιον τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ προσκυνήσουσι τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ βαλοῦσι τοὺς στεφάνους αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ θρόνου λέγοντες·

Αποκ. 4,10 θα προσπίπτουν εις λατρευτικὴν προσκύνησιν οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ἐμπρὸς στον καθημένον ἐπὶ του θρόνου και θα προσκυνοῦν αὐτόν, που ζῇ στους αιῶνας των αἰώνων, και θα αποθέτουν ευλαβῶς τοὺς στεφάνους των ἐμπρὸς στον θρόνον, λέγοντες·

Αποκ. 4,11 ἄξιος εἶ, ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν, λαβεῖν τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δύναμιν, ὅτι σὺ ἔκτισας τὰ πάντα, καὶ διὰ τὸ θέλημά σου ἦσαν καὶ ἐκτίσθησαν.

Αποκ. 4,11 Ἀξιὸς εἶσαι συ, ὁ Κύριος και Θεὸς μας, να λάβῃς κάθε δόξαν και τιμὴν και δύναμιν, διότι συ ἐκτίσες τα πάντα, ορατά και ἀόρατα, και διότι, σύμφωνα με τὸ ἅγιον και πανάγαθον θέλημά σου, ἐκτίσθησαν και υπάρχουν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 5

Αποκ. 5,1 Καὶ εἶδον ἐπὶ τὴν δεξιὰν τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου βιβλίον γεγραμμένον ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, κατεσφραγισμένον σφραγῖσιν ἑπτὰ.

Αποκ. 5,1 Και εἶδα εις τὴν δεξιὰν ἀπλωμένην χεῖρα του Θεοῦ, ὁ ὁποῖος

εκάθητο επάνω στον θρόνον, βιβλίον γραμμένον και εις τας δύο σελίδας του κάθε φύλλου του, κατεσφραγισμένον με επτά σφραγίδας.

Αποκ. 5,2 καὶ εἶδον ἄγγελον ἰσχυρὸν κηρύσσοντα ἐν φωνῇ μεγάλῃ· τίς ἄξιός ἐστιν ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον καὶ λῦσαι τὰς σφραγίδας αὐτοῦ;

Αποκ. 5,2 Και είδα ένα δυνατόν άγγελον να διαλαλή με μεγάλην φωνήν· “ποιός είναι ικανός να αποσφραγίση το βιβλίον τούτο και να εννοήση το περιεχόμενον αυτού και να εκτελέση τα μυστηριώδη σχέδια του Θεού, που είναι γραμμένα εις αυτό;”

Αποκ. 5,3 καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο ἐν τῷ οὐρανῷ οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς οὔτε ὑποκάτω τῆς γῆς ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον οὔτε βλέπειν αὐτό.

Αποκ. 5,3 Και κανείς, ούτε από τους αγγέλους και τους αγίους του ουρανού, ούτε από τους ανθρώπους της γης, ούτε από τους νεκρούς και τας υποχθονίους δυνάμεις, ημπούρεσε να κατανοήση το βιβλίον, ούτε καν και να ατενίζη αυτό.

Αποκ. 5,4 καὶ ἐγὼ ἔκλαιον πολὺ, ὅτι οὐδεὶς ἄξιος εὐρέθη ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον οὔτε βλέπειν αὐτό.

Αποκ. 5,4 Και εγώ έκλαια, έκλαια πολύ, διότι δεν ευρέθη κανείς ικανός να κατανοήση το περιεχόμενον του βιβλίου, ούτε καν και να ατενίση αυτό.

Αποκ. 5,5 καὶ εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων λέγει μοι· μὴ κλαῖε. ἰδοὺ ἐνίκησεν ὁ λέων ὁ ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα, ἡ ρίζα Δαυὶδ, ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον καὶ τὰς ἐπτὰ σφραγίδας αὐτοῦ.

Αποκ. 5,5 Και ένας από τους πρεσβυτέρους μου λέγει· “μη κλαίης· ιδού ενίκησε ισχυρός σαν λέων αυτός που κατάγεται από την φυλήν Ιούδα, ο απόγονος του Δαβίδ κατά το ανθρώπινον, ο Ιησούς Χριστός, ώστε να ανοίξη το βιβλίον και να λύση τας επτά σφραγίδας του”.

Αποκ. 5,6 Καὶ εἶδον ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν τεσσάρων ζώων καὶ ἐν μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων ἄρνιον ἑστηκὸς ὡς

ἐσφαγμένον, ἔχον κέρατα ἑπτὰ καὶ ὀφθαλμούς ἑπτὰ, ἃ εἰσι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ ἀποστελλόμενα εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

Αποκ. 5,6

Και εἶδα στο μέσον του θρόνου του Θεοῦ και των τεσσάρων ζώων και στο μέσον των πρεσβυτέρων, που εκπροσωποῦν την Εκκλησίαν, να στέκεται γεμάτο ζωὴν ἓνα Ἀρνίον, που εφαινετο σαν σφαγμένο, διότι εἶχε σημάδια της σφαγῆς του. Και αὐτό εἶχε ἑπτὰ κέρατα (σύμβολα της βασιλικῆς ἐξουσίας και δυνάμεώς του) και ἑπτὰ μάτια, που συμβολίζουν τα αναρίθμητα χαρίσματα του Πνεύματος του Θεοῦ, που ἀποστέλλονται στους πιστοὺς ὅλης της γῆς. (Το ἀρνίον ἦτο ο Ἰησοῦς Χριστός, που ἐσφάγη ἐπὶ του σταυροῦ και ἐτάφη και ἀνεστήθη και ἐδοξάσθη στον θρόνον του Πατρὸς και ἔλαβε και ὡς ἄνθρωπος βασιλικὴν ἐξουσίαν και στέλλει το Πνεῦμα το Ἅγιον με τα ἀνεκτίμητά του χαρίσματα προς τους ἀνθρώπους).

Αποκ. 5,7

καὶ ἦλθε καὶ εἴληφεν ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου.

Αποκ. 5,7

Και ἦλθε και ἐπῆρε το κατεσφραγισμένο βιβλίον ἀπὸ το δέξι χέρι ἐκείνου, που ἐκάθητο στον ἐνδοξον θρόνον.

Αποκ. 5,8

καὶ ὅτε ἔλαβε τὸ βιβλίον, τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ ἁρνίου, ἔχοντες ἕκαστος κιθάραν καὶ φιάλας χρυσᾶς γεμούσας θυμιαμάτων, αἱ εἰσιν αἱ προσευχαὶ τῶν ἁγίων·

Αποκ. 5,8

Και ὅταν ἐπῆρε το βιβλίον, τα τέσσαρα ζῶα και οι εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι (κατανοήσαντες πλέον ὅτι αὐτό ἦτο ἄξιον να ἀνοίξη το βιβλίον) ἔπεσαν εἰς προσκύνησιν ἐμπρὸς στο Ἀρνίον. Και εἶχε ο κάθε πρεσβύτερος κιθάραν, δια να ψάλλῃ ὕμνους δοξολογίας, και φιάλες χρυσῆς, γεμάτες ἀπὸ ευώδη θυμιάματα, τα ὁποία εἶναι αι προσευχαὶ των Χριστιανῶν.

Αποκ. 5,9

καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν λέγοντες· ἄξιός εἰ λαβεῖν τὸ

βιβλίον καὶ ἀνοῖξαι τὰς σφραγίδας αὐτοῦ, ὅτι ἐσφάγης
καὶ ἡγόρασας τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματί σου ἐκ πάσης
φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ λαοῦ καὶ ἔθνους,

Αποκ. 5,9

Και ψάλλουν οι πρεσβύτεροι νέαν δοξολογίαν, λέγοντες
προς το Ἀρνίον· “ἄξιός εἰσαι συ να πάρης το βιβλίον, να
ανοίξης τας σφραγίδας του, να το εννοήσης και να το
ερμηνεύσης, διότι ἐσφάγης ἐπάνω στον σταυρόν και με το
τίμιον αἷμα σου μας ἐξηγόρασες ἀπὸ την δουλείαν της
αμαρτίας και του πονηροῦ, δια να μας παραδώσης στον
Θεόν, ὡς λυτρωμένα τέκνα του, ὅλους ὅσοι, ἐπίστευσαν εἰς
σε, ἀπὸ κάθε φυλὴν και γλώσσαν και λαόν και ἔθνος.

Αποκ. 5,10

καὶ ἐποίησας αὐτοὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς,
καὶ βασιλεύσουσιν ἐπὶ τῆς γῆς.

Αποκ. 5,10

Και κατέστησες αὐτοὺς βασιλεῖς και ἱερεῖς προς δόξαν του
Θεοῦ και θα βασιλεύσουν μαζή του εἰς την αγωνιζομένην
ἐπὶ της γῆς και εἰς την θριαμβεύουσαν ἐν ουρανοῖς
Εκκλησίαν του”.

Αποκ. 5,11

καὶ εἶδον καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ἀγγέλων πολλῶν κύκλω
τοῦ θρόνου καὶ τῶν ζώων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ ἦν
ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν μυριάδες μυριάδων καὶ χιλιάδες
χιλιάδων,

Αποκ. 5,11

Και εἶδα και ἤκουσα ἰσχυροτάτην φωνὴν πολλῶν ἀγγέλων
ολόγυρα ἀπὸ τον θρόνον του Θεοῦ και την φωνὴν των
τεσσάρων ζώων και των εἰκόσι τεσσάρων πρεσβυτέρων· και
ἦτο ἀναρίθμητον το πλήθος αὐτό, μυριάδες μυριάδων και
χιλιάδες χιλιάδων.

Αποκ. 5,12

λέγοντες φωνῇ μεγάλῃ· ἄξιόν ἐστι τὸ ἄρνιον τὸ
ἐσφαγμένον λαβεῖν τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον καὶ
σοφίαν καὶ ἰσχύν καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ εὐλογίαν.

Αποκ. 5,12

Και ἔλεγαν με φωνὴν μεγάλην· “ἔξιον εἶναι το Ἀρνίον, που
ἔχει σφαγὴ, να λάβῃ την δύναμιν και τον πλοῦτον και την
σοφίαν και την ἰσχύν και την τιμὴν και την δόξαν και την

ευλογίαν”.

Αποκ. 5,13 καὶ πᾶν κτίσμα ὃ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὑποκάτω τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐστί, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα, ἤκουσα λέγοντας· τῷ καθήμενῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῷ ἀρνίῳ ἡ εὐλογία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Αποκ. 5,13 Και κάθε κτίσμα, που είναι επάνω στον ουρανόν και κάτω εις την γην και υποκάτω από την γην και επάνω εις την θάλασσαν και όλα όσα υπάρχουν εις τας περιοχάς αυτάς, ήκουσα να λέγουν όλοι μαζί, άγγελοι και άνθρωποι, ηνωμένος ο ουράνιος και επίγειος κόσμος· “στον Θεόν, που κάθεται ἐπὶ του θρόνου, και στο Αρνίον, τον ενανθρωπήσαντα Λογον του Θεού, ανήκει το κάθε εγκώμιον και η τιμή και η δόξα και η εξουσία στους αιώνας των αιώνων”.

Αποκ. 5,14 καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔλεγον, ἀμήν· καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεσαν καὶ προσεκύνησαν.

Αποκ. 5,14 Και τα τέσσαρα ζῶα ἔλεγαν· “αμήν”. Και οι πρεσβύτεροι ἔπεσαν και επροσκύνησαν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 6

Αποκ. 6,1 Καὶ εἶδον ὅτι ἤνοιξε τὸ ἀρνίον μίαν ἐκ τῶν ἐπτὰ σφραγίδων· καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἐκ τῶν τεσσάρων ζώων λέγοντος, ὡς φωνὴ βροντῆς· ἔρχου.

Αποκ. 6,1 Και είδα, ὅτι το Αρνίον ἠνοιξε πράγματι την πρώτην ἀπὸ τας ἐπτὰ σφραγίδας. Και ήκουσα το πρώτον ἀπὸ τα τέσσαρα ζῶα, που διακονοῦν στο θέλημα του Θεού, να λέγη με φωνήν ισχυράν, σαν βροντήν· “ἐλα”.

Αποκ. 6,2 καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ’ αὐτὸν ἔχων τόξον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ στέφανος, καὶ

ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ.

Αποκ. 6,2

Και εἶδα· και ἰδοὺ ἓνα κατάλευκο ἄλογο. Και ἐκεῖνος που ἐκάθητο ἐπάνω εἰς αὐτό, εἶχε τόξον, σύμβολον της δυνάμεώς του. Και του ἐδόθη στέφανος, σύμβολον της νίκης του και της βασιλικῆς ἐξουσίας του. Και ἀμέσως μόλις ἐξῆλθε, ἤρχισε να νικά και θα εξακολουθῇ να νικά μέχρι συντελείας των αἰώνων. (Ἡ εἰκὼν συμβολίζει το κήρυγμα του Ευαγγελίου, το ὁποῖον ἀπ' ἀρχῆς νικά και θα νικά το κακόν και τον πονηρόν εἰς σωτηρίαν των ἀνθρώπων. Εἶναι ἡ νίκη, ἡ νικήσασα τον κόσμον).

Αποκ. 6,3

Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν δευτέραν, ἤκουσα τοῦ δευτέρου ζώου λέγοντος· ἔρχου.

Αποκ. 6,3

Και ὅταν το Ἀρνίον ἤνοιξε τὴν δευτέραν σφραγίδα, ἤκουσα το δεύτερον ζῶον να λέγῃ· “ἐλα”.

Αποκ. 6,4

καὶ ἐξῆλθεν ἄλλος ἵππος πυρρόος, καὶ τῷ καθημένῳ ἐπ' αὐτὸν ἐδόθη αὐτῷ λαβεῖν τὴν εἰρήνην ἐκ τῆς γῆς καὶ ἵνα ἀλλήλους σφάξωσι, καὶ ἐδόθη αὐτῷ μάχαιρα μεγάλη.

Αποκ. 6,4

Και ἐβγήκεν ἄλλος ἵππος κόκκινος, (που συμβολίζει τους αιματηροὺς ἐξωτερικοὺς και ἐμφυλίου πολέμους), και εἰς ἐκεῖνον, που ἐκάθητο ἐπάνω εἰς αὐτόν τον ἵππον παρεχωρήθη ἀπὸ τον Θεόν ἡ ἀδεια, να ἀφαιρέσῃ τὴν εἰρήνην ἀπὸ τὴν γῆν και να σφαγούν μεταξὺ των οἱ ἀνθρώποι. Και ἐδόθη εἰς αὐτόν μάχαιρα μεγάλη (σύμβολον του ολέθρου).

Αποκ. 6,5

Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν τρίτην, ἤκουσα τοῦ τρίτου ζώου λέγοντος· ἔρχου. καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος μέλας, καὶ ὁ καθημένος ἐπ' αὐτόν ἔχων ζυγὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ·

Αποκ. 6,5

Και ὅταν το Ἀρνίον ἤνοιξε τὴν τρίτην σφραγίδα, ἤκουσα το τρίτον ζῶον να λέγῃ· “ἐλα”. Και εἶδα· και ἰδοὺ ἓνα μαύρο ἄλογο (που συμβολίζει τὰς στερήσεις και τους λιμούς) και

- Αποκ. 6,6 εκεῖνος που ἐκάθητο ἐπάνω του, εἶχε ζυγαριά στο χέρι του. καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων ζώων λέγουσαν· χοῖνιξ σίτου δηναρίου, καὶ τρεῖς χοίνικες κριθῆς δηναρίου· καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον μὴ ἀδικήσης.
- Αποκ. 6,6 Και ἤκουσα σαν φωνὴν ἀνάμεσα ἀπὸ τα τέσσαρα ζῶα να λέγη· “ἐνα κιλὸν σίτου ἐφθάσε να πωλήται, λόγῳ του λιμοῦ, ἐνα δηνάριον και τρία κιλά κριθαριοῦ, ἐνα δηνάριον. Το ἔλαιον ὁμῶς και τον οἶνον μη τα στερήσης· ας τα ἔχουν με κάποια ἀφθονία”.
- Αποκ. 6,7 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν τετάρτην, ἤκουσα φωνὴν τοῦ τετάρτου ζώου λέγοντος· ἔρχου.
- Αποκ. 6,7 Και ὅταν το ἀρνίον ἤνοιξε τὴν τετάρτην σφραγίδα, ἤκουσα τὴν φωνὴν τοῦ τετάρτου ζώου να λέγη· “ἐλα”.
- Αποκ. 6,8 καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος χλωρός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπάνω αὐτοῦ, ὄνομα αὐτῷ ὁ θάνατος, καὶ ὁ ἄδης ἠκολούθει μετ’ αὐτοῦ· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ τὸ τέταρτον τῆς γῆς, ἀποκτείνειν ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ καὶ ἐν θανάτῳ καὶ ὑπὸ τῶν θηρίων τῆς γῆς.
- Αποκ. 6,8 Και εἶδα· Και ἰδοὺ ἐνα κίτρινο ἄλογο, (που συμβολίζει τας ἐπιδημίας και το θανατικό) και ἐκεῖνος που ἐκάθητο ἐπάνω εἰς αὐτό, εἶχεν ὄνομα του· Ο θάνατος. Και ἀκολουθοῦσε μαζή του ο Ἀδης, δια να μαζεύῃ τας ψυχὰς ἐκείνων, που θα ἐπέθαιναν. Και παρεχωρήθη εἰς αὐτὸν ἀπὸ τον Θεὸν ἡ ἐξουσία ἐπάνω στο τέταρτον των κατοίκων τῆς γῆς, να τους φονεύσῃ με τὴν μάχαιραν και με τον λιμὸν και με το θανατικό και με τα θηρία τῆς γῆς, που θα κατασπαράξουν μερικoὺς.
- Αποκ. 6,9 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν πέμπτην σφραγίδα, εἶδον ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀρνίου ἦν εἶχον·

- Αποκ. 6,9 Και όταν το Αρνίον ήνοιξε την πέμπτην σφραγίδα, είδα κάτω από το ουράνιον θυσιαστήριον τας ψυχάς των μαρτύρων, που είχαν σφαγή κατά τους διωγμούς δια τον λόγον του Θεού και δια την μαρτυρίαν του Αρνίου, την οποίαν είχαν παραλάβει και εκρατούσαν ως ανεκτίμητον θησαυρόν.
- Αποκ. 6,10 καὶ ἔκραξαν φωνῇ μεγάλη λέγοντες· ἕως πότε, ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἀληθινός, οὐ κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἐκ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς;
- Αποκ. 6,10 Και ἔκραξαν με φωνὴν μεγάλην λέγοντες· “ἕως πότε, συ Κυριε, ο ἀπόλυτος εξουσιαστής και κυρίαρχος των πάντων, ο ἅγιος και αληθινός, δεν κάμνεις δικαίαν κρίσιν και δεν παίρνεις εκδίκησιν και δεν επιβάλλεις τιμωρίαν δια το αἷμα μας, που εχύθη αδικῶς ἀπὸ τους κατοίκους της γης;”
- Αποκ. 6,11 καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἐκάστῳ στολή λευκή, καὶ ἐρρέθη αὐτοῖς ἵνα ἀναπαύσωνται ἔτι χρόνον μικρόν, ἕως πληρώσωσι καὶ οἱ σύνδουλοι αὐτῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν οἱ μέλλοντες ἀποκτένεσθαι ὡς καὶ αὐτοί.
- Αποκ. 6,11 Και ἐδόθη εἰς καθένα ἀπὸ αὐτοὺς στολή λευκή, αγγελικὴ (που συμβολίζει τον θρίαμβον και την δόξαν), και ἐλέχθη εἰς αὐτοὺς να ἀναπαυθoύν και περιμένουν ολίγον ἀκόμη χρόνον, ἕως ὅτου συμπληρώσουν τον ἀριθμόν των μαρτύρων και των αγίων οἱ σύνδουλοί των και οἱ ἀδελφοὶ των, που ἐμελλον να μαρτυρήσουν και φονευθoύν ἀπὸ τους διώκτας, ὅπως ἐμαρτύρησαν και αὐτοί.
- Αποκ. 6,12 Καὶ εἶδον ὅτε ἥνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν ἕκτην, καὶ σεισμὸς μέγας ἐγένετο, καὶ ὁ ἥλιος μέλας ἐγένετο ὡς σάκκος τρίχινος, καὶ ἡ σελήνη ὅλη ἐγένετο ὡς αἷμα,
- Αποκ. 6,12 Και ὅταν το Αρνίον ήνοιξε την ἕκτην σφραγίδα, εἶδα συνταρακτικὰ γεγονότα στον φυσικόν κόσμον. Ἐγινε σεισμὸς μέγας, που συνεκλόνησε την γην, και ο ἥλιος ἔχασε το φως του, ἐσκοτίσθη και ἐγινε μαύρος σαν σάκκος τρίχινος, και ὅλη η ἐπιφάνεια της σελήνης ἐγινε

κατακόκκινη σαν αίμα.

Αποκ. 6,13 καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, ὡς συκῇ βάλλουσα τοὺς ὀλύνθους αὐτῆς, ὑπὸ ἀνέμου μεγάλου σειομένη,

Αποκ. 6,13 Καὶ τὰ ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, ὅπως ἡ συκιά, ποὺ συγκλονιζομένη ἀπὸ σφοδρὸν ἀνεμὸν ρίχνει τὰ ἀγούρα σύκα της.

Αποκ. 6,14 καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπεχωρίσθη ὡς βιβλίον ἐλισσόμενον, καὶ πᾶν ὄρος καὶ νῆσος ἐκ τῶν τόπων αὐτῶν ἐκινήθησαν·

Αποκ. 6,14 Καὶ ὁ οὐρανὸς ἐξέκοψε καὶ ἐχωρίσθη ὡς βιβλίον, ποὺ τυλίγεται. Καὶ κάθε ὄρος καὶ κάθε νῆσος μετεκινήθησαν ἀπὸ τὸν τόπον των.

Αποκ. 6,15 καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ χιλιάρχοι καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἰσχυροὶ καὶ πᾶς δοῦλος καὶ ἐλεύθερος ἔκρυψαν ἑαυτοὺς εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὰς πέτρας τῶν ὀρέων,

Αποκ. 6,15 Καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ ἄρχοντες τῶν στρατῶν καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἰσχυροὶ καὶ κάθε δούλος καὶ κάθε ἐλεύθερος ἔκρυψαν τοὺς ἑαυτοὺς των εἰς τὰ σπήλαια καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰς πέτρας τῶν ὀρέων·

Αποκ. 6,16 καὶ λέγουσι τοῖς ὄρεσι καὶ ταῖς πέτραις· πέσατε ἐφ' ἡμᾶς καὶ κρύψατε ἡμᾶς ἀπὸ προσώπου τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ ἀρνίου,

Αποκ. 6,16 καὶ ἔλεγον εἰς τὰ ὄρη καὶ τοὺς βράχους· “πέσατε ἐπάνω μας καὶ κρύψατέ μας ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ προσώπου ἐκείνου, ποὺ κάθεται ἐπάνω στὸν θρόνον, καὶ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀρνίου”.

Αποκ. 6,17 ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, καὶ τίς δύναται σταθῆναι;

Αποκ. 6,17 Διότι ἦλθε ἡ μεγάλη ἡμέρα, ποὺ θα ἐκσπάσῃ καὶ θα ἐκδηλωθῇ ἡ ὀργὴ αὐτοῦ. Καὶ ποῖός ἔστιν ὁ ἄνθρωπος ποὺ δύναται νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια του, ἐμπρὸς στὸν δικαίως ὀργισμένον Θεόν; (Τὰ

συμβολικά αυτά γεγονότα υποδουλώνουν τας δια μέσου των αιώνων αναστατώσεις της φύσεως και τας θεομηνίας, τα δε τελευταία και συνταρακώτερα όλων υποδηλώνουν εκείνα, που θα προηγηθούν από την Δευτέραν Παρουσίαν του κριτού).

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 7

- Αποκ. 7,1 Καὶ μετὰ τοῦτο εἶδον τέσσαρας ἀγγέλους ἑστῶτας ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς, κρατοῦντας τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς γῆς, ἵνα μὴ πνέῃ ἄνεμος ἐπὶ τῆς γῆς μήτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης μήτε ἐπὶ πᾶν δένδρον.
- Αποκ. 7,1 Ὑστερα ἀπὸ το ἀνοίγμα τῆς ἑκτῆς σφραγίδος καὶ πρὶν ανοιχθῇ ἡ ἐβδόμη σφραγίς, εἶδα τέσσαρας ἀγαθοὺς ἀγγέλους νὰ στέκωνται εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ορίζοντος καὶ νὰ κρατοῦν τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς γῆς, διὰ νὰ μὴ φυσᾷ ἄνεμος ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, οὔτε ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, οὔτε εἰς κανένα δένδρον (διὰ νὰ προληφθοῦν ἔτσι καταστροφαὶ καὶ ἐπικρατήση ἡρεμία).
- Αποκ. 7,2 καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἀναβαίνοντα ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου, ἔχοντα σφραγίδα Θεοῦ ζῶντος, καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλη τοῖς τέσσαρσιν ἀγγέλοις, οἷς ἐδόθη αὐτοῖς ἀδικῆσαι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν,
- Αποκ. 7,2 Καὶ εἶδα ἄλλον ἄγγελον νὰ ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου (ἀπὸ τὴν περιοχὴν δηλαδὴ τοῦ παραδείσου, τοῦ φωτός καὶ τῆς ζωῆς). Αὐτὸς εἶχε τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, καὶ ἐφῶναξε στοὺς τέσσαρας ἀγγέλους, στοὺς ὁποῖους εἶχε δοθῇ ἄδεια καὶ ἐξουσία νὰ ἐξαπολύσουν τοὺς ἀνέμους καὶ νὰ προξενήσουν καταστροφὰς εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν,
- Αποκ. 7,3 λέγων· μὴ ἀδικήσητε τὴν γῆν μήτε τὴν θάλασσαν μήτε

τὰ δένδρα, ἄχρις οὗ σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

Αποκ. 7,3

και τους εἶπε· “περιμένετε, μη εξαπολύσετε ἀκόμη καταστροφὴν εἰς τὴν γην, οὔτε εἰς τὴν θάλασσαν, οὔτε εἰς τὰ δένδρα, μέχρις ὅτου σφραγίσωμεν μετὰ τὴν σφραγίδα τοῦ ζώντος Θεοῦ και σημαδέψωμεν ἐπάνω εἰς τὰ μέτωπά των τοὺς πιστοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ μας, ὥστε να μη ἐπέλθουν ἐναντίον αὐτῶν αἱ καταστροφαί”.

Αποκ. 7,4

Καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐσφραγισμένων· ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ἐσφραγισμένοι ἐκ πάσης φυλῆς υἱῶν Ἰσραὴλ·

Αποκ. 7,4

Και ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν των ἐσφραγισμένων· ἦσαν ἑκατὸν σαράντα τέσσαρες χιλιάδες σφραγισμένοι ἀπὸ ὅλας τὰς φυλὰς των ἀπογόνων τοῦ Ἰσραὴλ.

Αποκ. 7,5

ἐκ φυλῆς Ἰούδα δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι, ἐκ φυλῆς Ῥουβὴν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Γὰδ δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,5

Απὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα δώδεκα χιλιάδες σφραγισμένοι, ἀπὸ τὴν φυλὴν Ῥουβὴν δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τὴν φυλὴν Γὰδ δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,6

ἐκ φυλῆς Ἀσὴρ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Νεφθαλεὶμ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Μανασσὴ δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,6

ἀπὸ τὴν φυλὴν Ἀσὴρ δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τὴν φυλὴν Νεφθαλεὶμ δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τὴν φυλὴν Μανασσὴ δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,7

ἐκ φυλῆς Συμεὼν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Λευὶ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Ἰσάχαρ δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,7

ἀπὸ τὴν φυλὴν Συμεὼν δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τὴν φυλὴν Λευὶ δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τὴν φυλὴν Ἰσάχαρ δώδεκα χιλιάδες,

Αποκ. 7,8

ἐκ φυλῆς Ζαβουλὼν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Ἰωσήφ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Βενιαμὴν δώδεκα χιλιάδες

έσφραγισμένοι.

Αποκ. 7,8

από την φυλήν Ζαβουλών δώδεκα χιλιάδες, από την φυλήν Ιωσήφ δώδεκα χιλιάδες, και από την φυλήν Βενιαμίν δώδεκα χιλιάδες σφραγισμένοι. (Οι σφραγισμένοι αυτοί των δώδεκα φυλών του Ισραήλ συμβολίζουν τους Εβραίους, που δια μέσου των αιώνων θα πιστεύσουν στον Χριστόν και των οποίων ο αριθμός θα είναι μεγάλος).

Αποκ. 7,9

Μετά ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ ὄχλος πολὺς, ὃν ἀριθμῆσαι αὐτὸν οὐδεὶς ἐδύνατο, ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ λαῶν καὶ γλωσσῶν, ἐστῶτας ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, περιβεβλημένους στολὰς λευκάς, καὶ φοίνικες ἐν ταῖς χερσίν αὐτῶν·

Αποκ. 7,9

Επειτα από αυτά είδα, και ιδού πολὺς λαός, τον οποίον κανείς δεν ημπορούσε να αριθμήση. Και ο απροσμέτρητος αὐτός λαός προήρχετο από κάθε ἔθνος και από ὅλας τας φυλάς και τους λαούς και τας γλώσσας της οικουμένης. Και ὅλοι αυτοί (που αποτελοῦν την ἑνδοξον και θριαμβεύουσαν Εκκλησίαν των ουρανῶν) εστέκοντο σαν οικεῖοι και φίλοι του Θεοῦ εμπρός στον θρόνον του Θεοῦ και εμπρός στο Ἀρνίον και εφορούσαν λευκάς στολὰς (σύμβολον της νίκης κατά της αμαρτίας και της νέας, καθαρὰς και φωτεινῆς ζωῆς) και εκρατοῦσαν εις τα χέρια των φοίνικας (σύμβολα του θριάμβου των και της αιωνίας πλησίον του Θεοῦ ζωῆς).

Αποκ. 7,10

καὶ κράζουσι φωνῇ μεγάλῃ λέγοντες· ἡ σωτηρία τῷ Θεῷ ἡμῶν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῷ ἀρνίῳ.

Αποκ. 7,10

Και κράζουν με μεγάλην την φωνήν, λέγοντες· “η σωτηρία μας οφείλεται στον Θεόν μας, που κάθεται επάνω στον θρόνον και στο Ἀρνίον, που εθυσιάσθη δια την λύτρωσίν μας”.

Αποκ. 7,11

καὶ πάντες οἱ ἄγγελοι εἰστήκεισαν κύκλῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ ἔπεσαν ἐνώπιον τοῦ θρόνου ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ

προσεκύνησαν τῷ Θεῷ

Αποκ. 7,11

Και ὅλοι οἱ ἄγγελοι ἐστέκοντο ολόγυρα ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ γύρω ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἀπὸ τὰ τέσσαρα ζῶα. Καὶ ἔπεσαν κατὰ πρόσωπον πρηνεῖς ἐμπρὸς στον θρόνον καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Θεόν

Αποκ. 7,12

λέγοντες· ἀμήν· ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Αποκ. 7,12

λέγοντες· “πράγματι ἡ σωτηρία ὅλων προέρχεται ἀπὸ αὐτόν· πλήρης καὶ ἀπόλυτος ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς ἀνήκει στον Θεόν μας στοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν”.

Αποκ. 7,13

Καὶ ἀπεκρίθη εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων λέγων μοι· οὗτοι οἱ περιβεβλημένοι τὰς στολὰς τὰς λευκὰς τίνες εἰσὶ καὶ πόθεν ἦλθον;

Αποκ. 7,13

Καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους (ἐκφράζων ἰδικήν μου ἀπορίαν) ἀπεκρίθη καὶ μου εἶπε· “αὐτοί, που φοροῦν τὰς λευκὰς στολὰς, ποῖοι εἶναι καὶ ἀπὸ που ἦλθαν;”

Αποκ. 7,14

καὶ εἶρηκα αὐτῷ· κύριέ μου, σὺ οἶδας, καὶ εἶπέ μοι· οὗτοί εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης, καὶ ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν καὶ ἐλεύκαναν αὐτὰς ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου.

Αποκ. 7,14

Καὶ εἶπα εἰς αὐτόν· “κύριέ μου, σὺ το γνωρίζεις αὐτό”. Καὶ ἐκεῖνος μου εἶπε· “αὐτοί εἶναι οἱ πιστοὶ καὶ ἀτρόμητοι μάρτυρες, που ἐρχονται ἀπὸ τὴν θλίψην τὴν μεγάλην τοῦ διωγμοῦ καὶ ὅλων τῶν διωγμῶν, που θα γίνουν δια μέσου τῶν αἰώνων. Καὶ ἔπλυναν τὰς στολὰς τῶν καὶ τὰς ἐλεύκαναν με τὸ αἷμα τοῦ Ἀρνίου (Ἡ νίκη τῶν κατὰ τῆς ἁμαρτίας, ἡ καθαριότης καὶ ἀγιότης τῆς ζωῆς τῶν καὶ ὁ θησαυρὸς τῶν ἀρετῶν τῶν οφείλεται εἰς τὴν λυτρωτικὴν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ).

- Αποκ. 7,15 διὰ τοῦτο εἰσιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ λατρεύουσιν αὐτῷ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ. καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου σκηνώσει ἐπ' αὐτούς.
- Αποκ. 7,15 Δια τοῦτο εὐρίσκονται τώρα ὡς υἱοὶ τοῦ Θεοῦ ἐμπρὸς στον θρόνον τοῦ Θεοῦ καὶ λατρεύουν αὐτὸν ἡμέραν καὶ νύκτα στον ἐπουράνιον ναόν. Καὶ αὐτὸς ποὺ κάθεται ἐπάνω στον ἐνδοξον θρόνον, θα κατοικήσῃ ἀνάμεσα των (διότι εὐαρεστεῖται καὶ ἐπαναπαύεται εἰς αὐτούς).
- Αποκ. 7,16 οὐ πεινάσουσιν ἔτι οὐδὲ διψήσουσιν ἔτι, οὐδ' οὐ μὴ πέσῃ ἐπ' αὐτούς ὁ ἥλιος οὐδὲ πᾶν καῦμα,
- Αποκ. 7,16 Καὶ δὲν θα πεινάσουν πλέον καὶ δὲν θα διψάσουν πλέον καὶ δὲν θα πέσῃ ἐπάνω τους καυστικός ὁ ἥλιος, οὔτε κανένα ἄλλο καῦμα (Δὲν θα δοκιμάσουν ποτὲ πλέον καμμίαν θλίψιν, δὲν θα στερηθοῦν ἀπὸ τίποτε, ἀλλὰ θα χορτάσουν ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ τὴν δόξαν καὶ τὴν μακαριότητα τοῦ Θεοῦ).
- Αποκ. 7,17 ὅτι τὸ ἀρνίον τὸ ἀνὰ μέσον τοῦ θρόνου ποιμανεῖ αὐτούς, καὶ ὁδηγήσῃ αὐτούς ἐπὶ ζωῆς πηγᾶς ὑδάτων, καὶ ἐξαλείψῃ ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.
- Αποκ. 7,17 Διότι τὸ Ἀρνίον, ὁ Θεάνθρωπος λυτρωτὴς καὶ ποιμὴν ποὺ εἶναι στὸ μέσον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, θα τοὺς ποιμαίνει με στοργὴν καὶ ἀγάπην καὶ θα τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς τὰς ἀνεξαντλήτους πηγὰς τῶν ὑδάτων, ποὺ ἔχουν ζωὴν καὶ δίδουν ζωὴν. Καὶ θα ἐξαλείψῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰ μάτια των κάθε δάκρυ καὶ κάθε θλίψι (Διότι θα τοὺς ἔχῃ δώσει τὴν αἰωνίαν μακαριότητα καὶ χαρὰν τῆς βασιλείας τῶν ουρανῶν).

- Αποκ. 8,1 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγίδα τὴν ἐβδόμην, ἐγένετο σιγή ἐν τῷ οὐρανῷ ὡς ἡμῴριον.
- Αποκ. 8,1 Καὶ ὅταν τὸ Ἀρνίον ἤνοιξεν τὴν ἐβδόμην σφραγίδα, ἐγένετο σιγή στὸν οὐράνιον κόσμον, περίπου μισὴν ὥραν, διὰ τὴν κρισιμότητα τῶν συνταρακτικῶν γεγονότων, ποὺ ἐντὸς ολίγου θὰ ἐπακολουθοῦσαν.
- Αποκ. 8,2 Καὶ εἶδον τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους οἱ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐστήκασιν, καὶ ἐδόθησαν αὐτοῖς ἑπτὰ σάλπιγγες.
- Αποκ. 8,2 Καὶ εἶδα τοὺς ἑπτὰ ἐπισήμους ἀγγέλους, ποὺ στέκονται πάντοτε ἐμπρὸς στὸν Θεόν, καὶ ἐδόθησαν εἰς αὐτοὺς ἑπτὰ σάλπιγγες.
- Αποκ. 8,3 καὶ ἄλλος ἄγγελος ἦλθε καὶ ἐστάθη ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἔχων λιβανωτὸν χρυσοῦν, καὶ ἐδόθη αὐτῷ θυμιάματα πολλὰ, ἵνα δώσῃ ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων πάντων ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσοῦν τὸ ἐνώπιον τοῦ θρόνου.
- Αποκ. 8,3 Καὶ ἓνας ἄλλος ἄγγελος ἦλθε καὶ ἐστάθη στὸ ἐπουράνιον θυσιαστήριον, κρατῶν εἰς τὰ χέρια τοῦ ολόχρυσου θυμιατηρίου. Καὶ ἐδόθησαν εἰς αὐτὸν πολλὰ θυμιάματα, αἱ προσευχαὶ τῶν ἁγίων, ποὺ εὐρίσκονται στὸν οὐρανό, διὰ νὰ προσφέρῃ καὶ συνενώσῃ αὐτὰς μετὰ τὰς προσευχὰς τῶν πιστῶν τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας στὸ ολόχρυσον θυσιαστήριον, ποὺ εἶναι ἐμπρὸς στὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ.
- Αποκ. 8,4 καὶ ἀνέβη ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων ἐκ χειρὸς τοῦ ἀγγέλου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
- Αποκ. 8,4 Καὶ ἡ εὐωδία τῶν θυμιαμάτων αὐτῶν μαζὴ μετὰ τὰς προσευχὰς τῶν πιστῶν, ποὺ ἀγωνίζονται εἰς τὴν γῆν, ἀνέβη ἀπὸ τὸ χεῖρ τοῦ ἀγγέλου ἐμπρὸς στὸν Θεόν.
- Αποκ. 8,5 καὶ εἴληφεν ὁ ἄγγελος τὸν λιβανωτὸν καὶ ἐγέμισεν αὐτὸν ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν γῆν. καὶ ἐγένοντο βρονταὶ καὶ φωναὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ σεισμός.

- Αποκ. 8,5 Και επήρην ο άγγελος το θυμιατήριον και το εγέμισεν από την φωτιάν του θυσιαστηρίου και έρριψεν αυτήν την φωτιάν εις την γην. Και αμέσως τότε έγιναν βρονταί και φωναί και αστραπαί και σεισμός. (Είναι αι θλίψεις, αι οποίαι δια μεν τους πιστούς αποτελούν παιδαγωγίαν προς την αρετήν, δια δε τους απίστους τιμωρίαν και όλεθρον).
- Αποκ. 8,6 Καί οί έπτά άγγελοι οί έχοντες τας έπτά σάλπιγγας ήτοιήμασαν έαυτούς ίνα σαλπίσωσι.
- Αποκ. 8,6 Μετά το γεγονός αυτό και οι επτά άγγελοι, που είχαν τας επτά σάλπιγγας, ητοιήμασαν τους εαυτούς των, δια να σαλπίσουν.
- Αποκ. 8,7 Καί ό πρώτος έσάλπισε, καί έγέμετο χάλαζα καί πῦρ μεμιγμένα έν αίματι, καί έβλήθη εις την γήν· καί τό τρίτον τής γής κατεκάη, καί τό τρίτον τών δένδρων κατεκάη, καί πᾶς χόρτος χλωρός κατεκάη.
- Αποκ. 8,7 Και ο πρώτος άγγελος εσάλπισε και έγινε χαλάζι και φωτιά, ανακατεμένα με αίμα, και ερρίφθησαν με ορμήν εις την γην. Και τότε τον εν τρίτον της γης κατεκάη και το εν τρίτο των δένδρων έγινε παρανάλωμα του πυρός και κάθε πράσινο χορτάρι κατεκάη. (Θεομηνία μερική, δια να συνέλθουν και μετανοήσουν οι άνθρωποι).
- Αποκ. 8,8 Καί ό δεύτερος άγγελος έσάλπισε, καί ώς όρος μέγα πυρί καιόμενον έβλήθη εις την θάλασσαν, καί έγέμετο τό τρίτον τής θαλάσσης αίμα,
- Αποκ. 8,8 Και ο δεύτερος άγγελος εσάλπισε και ερρίφθη με ορμήν εις την θάλασσαν κάτι σαν μεγάλο βουνό, που εκαίετο. Και έγινε το εν τρίτον της θαλάσσης αίμα.
- Αποκ. 8,9 καί απέθανε τό τρίτον τών κτισμάτων τών έν τή θαλάσση, τὰ έχοντα ψυχάς, καί τό τρίτον τών πλοίων διεφθάρη.
- Αποκ. 8,9 Και απέθανε το εν τρίτον από τα κτίσματα, που υπάρχουν εις την θάλασσαν και έχουν ζωήν και το εν τρίτον των

πλοίων, που πλέουν εις τας θαλάσσας, κατεστράφη ολοκληρωτικώς. (Μετά την ξηράν επηκολούθησε θεομηνία και εις την θάλασσαν).

Αποκ. 8,10 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀστήρ μέγας καιόμενος ὡς λαμπάς, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὸ τρίτον τῶν ποταμῶν καὶ ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων.

Αποκ. 8,10 Και ο τρίτος ἄγγελος ἐσάλπισε καὶ ἔπεσεν ἀπὸ τον ουρανὸν μεγάλο ἀστέρι, που ἐφλέγετο καὶ ἐκαίετο σαν λαμπάδα. Καὶ ἔπεσεν στο ἐν τρίτον των ποταμῶν καὶ εις τας πηγὰς των υδάτων.

Αποκ. 8,11 καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀστέρος λέγεται ὁ Ἄψινθος. καὶ ἐγένετο τὸ τρίτον τῶν ὑδάτων εἰς ἄψινθον, καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπέθανον ἐκ τῶν ὑδάτων, ὅτι ἐπικράνθησαν.

Αποκ. 8,11 Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀστέρος αὐτοῦ λέγεται ὁ Ἀψινθος, διὰ τὴν πικρίαν τὴν ὁποίαν εἶχε καὶ ἐσκόρπισεν εἰς τὰ ὕδατα. Καὶ ἐγένετο τότε τὸ ἐν τρίτο των υδάτων πικρὸν σαν τὴν ἀψινθίαν καὶ δηλητηριασμένον. Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἀπέθαναν ἀπὸ τὰ νερά αὐτά, διότι ἐδηλητηριάσθησαν.

Αποκ. 8,12 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐπλήγη τὸ τρίτον τοῦ ἡλίου καὶ τὸ τρίτον τῆς σελήνης καὶ τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων, ἵνα σκοτισθῇ τὸ τρίτον αὐτῶν, καὶ τὸ τρίτον αὐτῆς μὴ φανῇ ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ νύξ ὁμοίως.

Αποκ. 8,12 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἐσάλπισε καὶ ἐκτυπήθη καὶ ἐχάθη τὸ ἐν τρίτον ἀπὸ τον ἥλιον, ὥστε νὰ μειωθῇ τὸ φῶς καὶ ἡ θερμότης τοῦ καὶ τὸ ἐν τρίτον τῆς σελήνης καὶ τὸ ἐν τρίτον των ἀστέρων, ὥστε νὰ σκοτισθῇ καὶ νὰ χαθῇ τὸ ἐν τρίτον ἀπὸ τὸ φῶς των ουρανίων αὐτῶν σωμάτων. Καὶ ἡ ἡμέρα ἔχασε τὸ ἐν τρίτον ἀπὸ τὸ φῶς τῆς καὶ ἡ νύκτα ἐπίσης ἔχασε τὸ ἐν τρίτον ἀπὸ τὴν ἀστροφεγγιά τῆς καὶ ἀπὸ τὸ σεληνόφως.

Αποκ. 8,13 Καὶ εἶδον καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἀετοῦ πετομένου ἐν μεσουρανήματι, λέγοντος φωνῇ μεγάλη· οὐαί, οὐαί, οὐαί τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ τῶν λοιπῶν φωνῶν τῆς σάλπιγγος τῶν τριῶν ἀγγέλων τῶν μελλόντων σαλπίζειν.

Αποκ. 8,13 Καὶ εἶδα καὶ ἤκουσα τότε ἓνα αετὸν (ἄγγελον τοῦ Θεοῦ) νὰ πετᾷ εἰς τὰ μεσουράνια καὶ νὰ φωνάζῃ με φωνὴν μεγάλην· “αλλοῖμονον, αλλοῖμονον, αλλοῖμονον τοὺς ἀπίστους καὶ ἀσεβεῖς, ποὺ κατοικοῦν εἰς τὴν γῆν, διὰ τὰς ἄλλας συμφορὰς ποὺ θὰ ἐπακολουθήσουν εἰς τὰς φωνὰς τῆς σάλπιγγος τῶν τριῶν ἀγγέλων, οἱ οἵτινες πρόκειται μετὰ τὴν σειράν των νὰ σαλπίσουν”.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 9

Αποκ. 9,1 Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐσάλπισε· καὶ εἶδον ἀστέρα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεπτωκότα εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἡ κλεῖς τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου,

Αποκ. 9,1 Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐσάλπισε· καὶ εἶδα ἓνα ἀστὲρ νὰ ἔχῃ πέσει ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν, τὸν σατανὰν τὸν ἐπαναστάτην ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὸν τὸ κλεῖδι καὶ τοῦ παρεχωρήθη ἡ ἀδεία νὰ ἀνοίξῃ τὸ πηγάδι τῆς κατασκότεινης ἀβύσσου.

Αποκ. 9,2 καὶ ἤνοιξε τὸ φρέαρ τῆς ἀβύσσου, καὶ ἀνέβη καπνὸς ἐκ τοῦ φρέατος ὡς καπνὸς καμίνου καιομένης, καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀήρ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ φρέατος.

Αποκ. 9,2 Καὶ ἤνοιξε πράγματι τὸ πηγάδι τῆς φρικτῆς ἀβύσσου καὶ ἀναρίθμητον πλῆθος πονηρῶν πνευμάτων, ποὺ ἦσαν ἐκεῖ φυλακισμένα, ξεπετάχθησαν καὶ ἀνέβηκαν ὡς πυκνὸς καπνὸς καιομένης καμίνου καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος καὶ ὁ

αέρας από τον καπνόν του πηγαδιού.

Αποκ. 9,3

καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ ἐξῆλθον ἀκρίδες εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἐξουσία ὡς ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ σκορπίοι τῆς γῆς·

Αποκ. 9,3

Και από τον καπνόν αυτών, των δαιμονικῶν πνευμάτων, ἐξεχώρισαν και ἐβγήκαν προς τα διάφορα μέρη της γης ακρίδες, κακοποιά δηλαδή πνεύματα, και παρεχωρήθη εις αυτά τυραννική και κακοποιός ἐξουσία, σαν αυτήν που ἔχουν οι σκορπιοί εις την γην, να βασανίζουν τους ανθρώπους με τα δηλητηριώδη κεντριά των.

Αποκ. 9,4

καὶ ἐρρέθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον τῆς γῆς οὐδὲ πᾶν χλωρὸν οὐδὲ πᾶν δένδρον, εἰ μὴ τοὺς ἄνθρώπους οἵτινες οὐκ ἔχουσι τὴν σφραγίδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

Αποκ. 9,4

Και ἐλέχθη εις αυτά να μη βλάψουν το χορτάρι της γης, οὔτε κάθε πράσινον φυτὸν οὔτε κανένα δένδρον, παρά μόνον τους ανθρώπους, που δεν ἔχουν εις τα μέτωπα των την σφραγίδα του Θεοῦ.

Αποκ. 9,5

καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀποκτείνωσιν αὐτούς, ἀλλ' ἵνα βασανισθῶσι μῆνας πέντε· καὶ ὁ βασανισμὸς αὐτῶν ὡς βασανισμὸς σκορπίου, ὅταν παῖση ἄνθρωπον.

Αποκ. 9,5

Και ἐδόθη εις αυτά η διαταγή να μη φονεύσουν τους ανθρώπους, ἀλλά να τους βασανίσουν ἐπὶ ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα, που συμβολίζεται με τον αριθμὸν των πέντε μηνῶν. Και ο ψυχικὸς και σωματικὸς αὐτὸς βασανισμὸς και πόνος θα εἶναι σαν τον φρικτὸν πόνον, που φέρνει ο σκορπιός, ὅταν κεντρίση τον ἄνθρωπον.

Αποκ. 9,6

καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον καὶ οὐ μὴ εὕρῃσουσιν αὐτόν, καὶ ἐπιθυμήσουσιν ἀποθανεῖν, καὶ φεύξεται ἀπ' αὐτῶν ὁ θάνατος.

Αποκ. 9,6

Και κατὰ τας ἡμέρας ἐκείνας οι ἄνθρωποι, ἐξ αἰτίας των

φρικτών ψυχικών και σωματικών οδυνών και εκ του γεγονότος ότι δεν θα έχουν ελπίδα θεραπείας, θα ζητήσουν επάνω εις την αγνώσιν των τον θάνατον και δεν θα τον εύρουν, και θα επιθυμήσουν να πεθάνουν, και ο θάνατος θα φεύγη από αυτούς.

Αποκ. 9,7

καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν ἀκρίδων ὅμοια ἵπποις ἡτοιμασμένοις εἰς πόλεμον, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ὡς στέφανοι ὅμοιοι χρυσίῳ, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὡς πρόσωπα ἀνθρώπων,

Αποκ. 9,7

Και αι μορφαί των δαιμονικών αυτών ακρίδων είναι και τρομακτικαί και δελεαστικαί. Ομοιάζουν με άλογα ετοιμασμένα δια τον πόλεμον. Και επάνω εις τα κεφάλια των έχουν στεφάνους σαν από χρυσάφι, και τα πρόσωπά των είναι σαν πρόσωπα ανθρώπων.

Αποκ. 9,8

καὶ εἶχον τρίχας ὡς τρίχας γυναικῶν, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὡς λεόντων ἦσαν,

Αποκ. 9,8

Και είχαν τρίχας, σαν τρίχας γυναικών· και τα δόντια των ήσαν σαν δόντια λεόντων (δια να συμβολίζουν την θηριωδίαν των και το καταστρεπτικόν των έργον).

Αποκ. 9,9

καὶ εἶχον θώρακας ὡς θώρακας σιδηροῦς, καὶ ἡ φωνὴ τῶν πτερύγων αὐτῶν ὡς φωνὴ ἁρμάτων ἵππων πολλῶν τρεχόντων εἰς πόλεμον.

Αποκ. 9,9

Και είχαν στήθη σαν σιδερένιους θώρακας. Και ο θόρυβος από τις πτέρυγές των, σαν θόρυβος και βοή πολλών αρμάτων, που τα σέρνουν ἵπποι και τρέχουν εις την μάχην.

Αποκ. 9,10

καὶ ἔχουσιν οὐράς ὁμοίας σκορπίοις καὶ κέντρα, καὶ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν ἐξουσίαν ἔχουσι τοῦ ἀδικῆσαι τοὺς ἀνθρώπους μῆνας πέντε.

Αποκ. 9,10

Και έχουν ουρές, σαν τις ουρές των σκορπιών, και κεντριά εις τις ουρές των. Και τους παρεχωρήθη η άδεια να βασανίζουν με τις δηλητηριώδεις ουρές των τους ανθρώπους επί πέντε μήνες, εις περιορισμένον δηλαδή

χρονικόν διάστημα.

Αποκ. 9,11 ἔχουσι βασιλέα ἐπ' αὐτῶν τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου· ὄνομα αὐτῷ ἑβραϊστὶ Ἀβαδδὼν, ἐν δὲ τῇ ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων.

Αποκ. 9,11 Ἐχουν δε βασιλέα και αρχηγόν της πονηράς παρατάξεώς των τον άγγελον της αβύσσου. Το όνομα αυτού εις την Εβραϊκήν είναι Αβαδδών, εις δε την Ελληνικήν ονομάζεται Απολλύων, δηλαδή εξολοθρευτής.

Αποκ. 9,12 Ἡ οὐαὶ ἡ μία ἀπήλθεν· ἰδοὺ ἔρχονται ἔτι δύο οὐαὶ μετὰ ταῦτα.

Αποκ. 9,12 Και αφού τα δαιμονικά αυτά πνεύματα εβασάνιζαν φρικτά τους ανθρώπους κατά τους πέντε αυτούς μήνας, η πρώτη ουαί, δηλαδή η πρώτη πληγή, επέρασε. Ιδοὺ ἔρχονται δύο ακόμη ουαί, δύο πληγαί, ὕστερα ἀπὸ αὐτά.

Αποκ. 9,13 Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐσάλπισε· καὶ ἤκουσα φωνὴν μίαν ἐκ τῶν τεσσάρων κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ,

Αποκ. 9,13 Και ο εκτός άγγελος, εσάλπισε. Και ήκουσα μίαν φωνήν, που έβγαине από τα τέσσαρα κέρατα του χρυσού θυσιαστηρίου, το οποίον ευρίσκεται ενώπιον του Θεού,

Αποκ. 9,14 λέγοντος τῷ ἕκτῳ ἀγγέλῳ· ὁ ἔχων τὴν σάλπιγγα, λῦσον τοὺς τέσσαρας ἀγγέλους τοὺς δεδεμένους ἐπὶ τῷ ποταμῷ τῷ μεγάλῳ Εὐφράτῃ.

Αποκ. 9,14 να λέγη στον έκτον άγγελον· “συ που έχεις την σάλπιγγα, λύσε τους τέσσαρας αγγέλους, που είναι δεμένοι κοντά στον μεγάλον ποταμόν, τον Ευφράτην”.

Αποκ. 9,15 καὶ ἐλύθησαν οἱ τέσσαρες ἄγγελοι οἱ ἡτοιμασμένοι εἰς τὴν ὥραν καὶ εἰς τὴν ἡμέραν καὶ μῆνα καὶ ἑνιαυτόν, ἵνα ἀποκτείνωσι τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων.

Αποκ. 9,15 Και ελύθησαν οι τέσσαρες άγγελοι, οι οποίοι σύμφωνα με την βουλήν του Θεού ήσαν προετοιμασμένοι δια την ωρισμένην ώραν και ημέραν και τον μήνα και το έτος, ως

εκδικητικά ὄργανα της θείας δικαιοσύνης, δια να φονεύσουν το ένα τρίτον των ανθρώπων.

Αποκ. 9,16 καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατευμάτων τοῦ ἵππου δύο μυριάδες μυριάδων· ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν.

Αποκ. 9,16 Και τα στρατεύματα των αποτελούντο από αναρίθμητον ιππικόν. Ἦκουσα, ὅτι ο ἀριθμός των ἦτο δύο μυριάδες μυριάδων, δηλαδή διακόσια εκατομμύρια.

Αποκ. 9,17 καὶ οὕτως εἶδον τοὺς ἵππους ἐν τῇ ὁράσει καὶ τοὺς καθημένους ἐπ' αὐτῶν, ἔχοντας θώρακας πυρίνους καὶ ὑακινθίνους καὶ θειώδεις· καὶ αἱ κεφαλαὶ τῶν ἵππων ὡς κεφαλαὶ λεόντων, καὶ ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν ἐκπορεύεται πῦρ καὶ καπνὸς καὶ θεῖον.

Αποκ. 9,17 Και ἔτσι εἶδα εἰς τὴν ὁπτασίαν αὐτὴν τα ἀναρίθμητα ἄλογα καὶ τοὺς πολεμιστάς, που ἐκάθηντο ἐπάνω εἰς αὐτά καὶ οἱ ὁποῖοι εἶχαν πυρίνους θώρακας, ἐνῶ ἀπὸ τα στόματα τῶν ἵππων ἐβγαίνει καπνός, που εἶχε σαν χρῶμα υακίνθου καὶ ἦταν καπνὸς θειοφιοῦ. Αἱ δε κεφαλαὶ τῶν ἵππων ἦσαν σαν κεφαλαὶ λεόντων καὶ ἀπὸ τα στόματα αὐτῶν βγαίνει πρὸς τα ἔξω με ορμὴ φωτιά καὶ καπνὸς καὶ θειάφι (Τα ἀναρίθμητα αὐτὰ κακοποιὰ στρατεύματα συμβολίζουν τοὺς τρομεροὺς βαρβάρους ἐπιδρομεῖς, που θα ἐπύρηνον με καταστρεπτικὴν μανίαν ἐναντίον διαφορῶν λαῶν).

Αποκ. 9,18 ἀπὸ τῶν τριῶν πληγῶν τούτων ἀπεκτάνθησαν τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ θείου τοῦ ἐκπορευομένου ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν.

Αποκ. 9,18 Και ἀπὸ τὰς τρεῖς αὐτὰς πληγὰς, ἀπὸ τὴν φωτιά, τὸν καπνὸ καὶ τὸ θειάφι, που ἐβγαίνει ἀπὸ τα στόματα τῶν βαρβάρων ἐπιδρομέων, ἐφονεύθησαν τὸ ἐν τρίτον ἐκ τῶν ἀνθρώπων.

Αποκ. 9,19 ἡ γὰρ ἐξουσία τῶν ἵππων ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἐστὶ καὶ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν· αἱ γὰρ οὐραὶ αὐτῶν ὅμοιαι ὄφεσιν, ἔχουσαι κεφαλὰς, καὶ ἐν αὐταῖς ἀδικοῦσι.

- Αποκ. 9,19 Διότι η καταστρεπτική δύναμις των ίππων αυτών υπήρχε στο στόμα των, αλλά και εις τας ουράς των. Διότι αι ουραί των ωμοιάζον με φείδια, που είχαν κεφάλια, και με το δηλητήριο αυτών εβασάνιζαν και έβλαπταν τους ανθρώπους.
- Αποκ. 9,20 καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, οἳ οὐκ ἀπεκτάνθησαν ἐν ταῖς πληγαῖς ταύταις, οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἵνα μὴ προσκυνήσωσι τὰ δαιμόνια καὶ τὰ εἰδῶλα τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ ἀργυρᾶ καὶ τὰ χαλκᾶ καὶ τὰ λίθινα καὶ τὰ ξύλινα, ἃ οὔτε βλέπειν δύναται οὔτε ἀκούειν οὔτε περιπατεῖν,
- Αποκ. 9,20 Και εν τούτοις παρά την σκληράν αυτήν τιμωρίαν, οι υπόλοιποι από τους αμαρτωλούς ανθρώπους, οι οποίοι δεν εφονεύθησαν από τα θανατηφόρα κτυπήματα των ίππων, δεν συνησθάνθησαν την ενόχην των και δεν μετενόησαν και δεν απηρνήθησαν την λατρείαν των ειδώλων, που τα κατεσκεύαζαν οι ίδιοι με τα χέρια των, ώστε να μη προσκυνήσουν πλέον τα δαιμόνια και τα χρυσά και τα αργυρά και τα χαλκά και τα λίθινα και τα ξύλινα είδωλα και τα οποία ούτε να βλέπουν ημπορούν, ούτε ν' ακούουν, ούτε να περιπατούν.
- Αποκ. 9,21 καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν φόνων αὐτῶν οὔτε ἐκ τῶν φαρμακειῶν αὐτῶν οὔτε ἐκ τῆς πορνείας αὐτῶν οὔτε ἐκ τῶν κλεμμάτων αὐτῶν.
- Αποκ. 9,21 Και δεν μετενόησαν οι άνθρωποι αυτοί και δεν ξέκοψαν από τους φόνους των, ούτε από τας μαγείας των, ούτε από τας πορνείας των, ούτε από τας κλοπὰς των. (Εμειναν σκληροί και αμετανόητοι μέσα εις την διαστροφήν και φαυλότητά των).

- Αποκ. 10,1 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἰσχυρὸν καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, περιβεβλημένον νεφέλην, καὶ ἡ ἴρις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς στῦλοι πυρός,
- Αποκ. 10,1 Καὶ εἶδα ἄλλον ἄγγελον ἰσχυρὸν νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν ουρανόν. Καὶ ὅπως ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, εἶχε καὶ αὐτὸς ολόγυρά του σύννεφον καὶ τὸ ουράνιον τόξον ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦτο λαμπρόν καὶ ἀκτινοβολοῦσεν ὡς ὁ ἥλιος, καὶ τὰ πόδια του ἦσαν σαν στῦλοι πυρός,
- Αποκ. 10,2 καὶ ἔχων ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ βιβλίον ἀνεωγμένον. καὶ ἔθηκε τὸν πόδα αὐτοῦ τὸν δεξιὸν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τὸν δὲ εὐώνυμον ἐπὶ τῆς γῆς,
- Αποκ. 10,2 καὶ ἐκρατοῦσεν εἰς τὰ χέρια τοῦ βιβλίου ἀνοιγμένον. Καὶ ἔβαλε τὸ ἓνα τοῦ πόδι, τὸ δεξιόν, ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ δεξιὸν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.
- Αποκ. 10,3 καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ ὥσπερ λέων μυκᾶται. καὶ ὅτε ἔκραξεν, ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ τὰς ἑαυτῶν φωνάς.
- Αποκ. 10,3 Καὶ ἔκραξε με βροντερὴν φωνήν, σαν τὸν λέοντα ποὺ βρυχάται. Καὶ ὅταν ἔκραξε, ὠμίλησαν οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι μετὰς ἰσχυρὰς φωνάς των, ποὺ ἦσαν ὡσαν βρονταί.
- Αποκ. 10,4 Καὶ ὅτε ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, ἔμελλον γράφειν· καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν· σφράγισον ἃ ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, καὶ μὴ αὐτὰ γράψῃς.
- Αποκ. 10,4 Καὶ ὅταν ἐλάλησαν οἱ ἑπτὰ αὐτοὶ μεγαλόφωνοι ἄγγελοι, ἐτοιμαζόμενοι ἐγὼ νὰ γράψω τοὺς λόγους των. Καὶ ἤκουσα τότε φωνὴν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ νὰ λέγῃ· “σφράγισε καὶ κρύψε αὐτά, ποὺ εἶπαν οἱ ἑπτὰ μεγαλόφωνοι ἄγγελοι καὶ μὴ τα γράψῃς”.
- Αποκ. 10,5 Καὶ ὁ ἄγγελος, ὃν εἶδον ἐστῶτα ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ

ἐπὶ τῆς γῆς, ἦρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν δεξιὰν εἰς τὸν οὐρανὸν

Αποκ. 10,5 Καὶ ὁ ἄγγελος ὁ ἰσχυρὸς καὶ μέγας, τὸν ὁποῖον εἶδα νὰ στέκεται ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ὑψωσε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ δέξι του χέρι

Αποκ. 10,6 καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, ὅτι χρόνος οὐκέτι ἔσται,

Αποκ. 10,6 καὶ με τὸν ἐπίσημον αὐτὸν τρόπον ὠρκίσθη εἰς Ἐκεῖνον, τὸν αἰώνιον καὶ ἀναλλοίωτον, πού ζῃ στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, στὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ ὅσα υπάρχουν εἰς αὐτὸν καὶ τὴν γῆν καὶ ὅσα υπάρχουν εἰς αὐτὴν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ὅσα υπάρχουν εἰς αὐτήν. Ὁρκίσθη καὶ ἐπισήμως διεβεβαίωσεν, ὅτι δὲν υπολείπεται πλέον καιρὸς (δια τὴν πραγματοποίησιν τῆς τελικῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ περὶ τοῦ κόσμου).

Αποκ. 10,7 ἀλλ' ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς φωνῆς τοῦ ἐβδόμου ἀγγέλου, ὅταν μέλλῃ σαλπίζειν, καὶ ἐτελέσθῃ τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, ὡς εὐηγγέλισε τοὺς δούλους αὐτοῦ τοὺς προφήτας.

Αποκ. 10,7 Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἡμέρας, πού θὰ ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τοῦ ἐβδόμου ἀγγέλου, ὅταν αὐτὸς θὰ σαλπίσῃ, θὰ ἐκτελεσθῇ ἡ μυστηριώδης τελικὴ βουλή τοῦ Θεοῦ περὶ τοῦ κόσμου, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Θεός, σὰν ἐξαιρετικῶς χαρμόσυνον ἀγγελίαν, τὴν προεῖπεν στοὺς δούλους του, τοὺς προφήτας τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Αποκ. 10,8 Καὶ ἡ φωνὴ ἣν ἤκουσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, πάλιν λαλοῦσα μετ' ἐμοῦ καὶ λέγουσα· ὕπαγε λάβε τὸ βιβλιδάριον τὸ ἀνεωγμένον ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ἀγγέλου τοῦ ἐστῶτος ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Αποκ. 10,8 Καὶ ἡ φωνή, τὴν ὁποίαν προηγουμένως ἤκουσα ἀπὸ τοῦ

ουρανόν, ελάλησε πάλιν προς ἐμέ και εἶπε· “πῆγαινε, πάρε το βιβλιαράκι το ανοιγμένον, που εἶναι στο χέρι του ἀγγέλου, ο οποίος στέκεται ἐπάνω εἰς την θάλασσαν και ἐπάνω εἰς την γην”.

Αποκ. 10,9 καὶ ἀπῆλθα πρὸς τὸν ἄγγελον, λέγων αὐτῷ δοῦναί μοι τὸ βιβλιδάριον. καὶ λέγει μοι· λάβε καὶ κατάφαγε αὐτό, καὶ πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν, ἀλλ’ ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκὺ ὡς μέλι.

Αποκ. 10,9 Και ἐπήγα προς τον ἄγγελον και του εἶπα· να μου δώση το βιβλιαράκι. Και ἐκεῖνος μου εἶπε· “πάρε το και φάγε το ολόκληρο (Κατενόησε καλά, αφομοίωσε και βάλε μέσα στον νουν και την καρδιά σου την προφητείαν, που περιέχει το βιβλιαράκι). Και θα σου πικράνη την κοιλίαν, ἀλλὰ στο στόμα σου θα εἶναι γλυκό σαν το μέλι”. (Θα εἶναι γλυκό και ευχάριστον το ἀγγέλμα της προσεχούς ολοκληρώσεως του θείου σχεδίου και της βεβαίας απολυτρώσεως, θα γεννά ὁμως και το αἶσθημα της πικρίας και της θλίψεως ἐξ αιτίας των δοκιμασιών, που θα το συνοδεύουν).

Αποκ. 10,10 καὶ ἔλαβον τὸ βιβλίον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγγέλου καὶ κατέφαγον αὐτό, καὶ ἦν ἐν τῷ στόματί μου ὡς μέλι γλυκὺ· καὶ ὅτε ἔφαγον αὐτό, ἐπικράνθη ἡ κοιλία μου.

Αποκ. 10,10 Και ἐπῆρα το βιβλίον ἀπὸ το χέρι του ἀγγέλου και το κατέφαγα. Και ἦτο πράγματι στο στόμα γλυκό σαν μέλι. Οταν ὁμως το ἔφαγα, ἐγέμισε πικρίαν η κοιλία μου.

Αποκ. 10,11 καὶ λέγουσί μοι· δεῖ σε πάλιν προφητεῦσαι ἐπὶ λαοῖς καὶ ἔθνεσι καὶ γλώσσαις καὶ βασιλεῦσι πολλοῖς.

Αποκ. 10,11 Και μου εἶπαν τότε ο ἰσχυρὸς ἄγγελος και οι ἄλλοι ἐπτά· “τώρα που κατενόησες πλέον την προφητείαν, πρέπει να την αναγγείλῃς πάλιν στους λαοὺς και εἰς τα ἔθνη και εἰς τας γλώσσας της οικουμένης και εἰς πολλοὺς βασιλεῖς”.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 11

- Αποκ. 11,1 Καὶ ἐδόθη μοι κάλαμος ὅμοιος ῥάβδῳ, λέγων· ἔγειρε καὶ μέτρησον τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ θυσιαστήριον καὶ τοὺς προσκυνοῦντας ἐν αὐτῷ·
- Αποκ. 11,1 Καὶ μου ἐδόθη ἓνας κάλαμος ὅμοιος με ῥάβδον καὶ ἓνας ἄγγελος μου εἶπε· “σὴκω καὶ μέτρησε τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ θυσιαστήριον, ποὺ εἶναι ἐμπρὸς εἰς αὐτόν, καὶ ἐκείνους ποὺ προσκυνοῦν στὸν ναὸν αὐτὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ἀνήκουν στὸν Χριστόν.
- Αποκ. 11,2 καὶ τὴν αὐλὴν τὴν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἔκβαλε ἔξω καὶ μὴ αὐτὴν μετρήσης, ὅτι ἐδόθη τοῖς ἔθνεσι, καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν πατήσουσι μῆνας τεσσαράκοντα δύο.
- Αποκ. 11,2 Τὴν δε αὐλὴν τὴν ἐξωτερικὴν, ποὺ περιβάλλει τὸν ναόν, βγάλε τὴν ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρον καὶ μὴ τὴν μετρήσης, διότι αὐτὴ παρεχωρήθη εἰς τὰ εἰδωλολατρικά ἔθνη, ποὺ μαζὴ με τοὺς ἀπιστοῦντας Εβραίους δὲν θὰ ἔχουν πιστεῦσαι στὸν Χριστόν, καὶ θὰ καταπατήσουν τὴν ἁγίαν πόλιν σαράντα δύο μῆνας, διάστημα δηλαδὴ προκαθωρισμένον ἀπὸ τὸν Θεόν.
- Αποκ. 11,3 καὶ δώσω τοῖς δυοῖς μάρτυσί μου, καὶ προφητεύσουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα, περιβεβλημένοι σάκκους.
- Αποκ. 11,3 Καὶ ἐγώ, ὁ Χριστός, θὰ δώσω φωτισμὸν καὶ δύναμιν στοὺς δύο μαγάλους μάρτυράς μου (ὅπως ἄλλοτε ἔδωσα στὸν Ἡλίαν καὶ στὸν Μωϋσέα) καὶ θὰ προφητεύσουν καὶ θὰ κηρύξουν τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα ἡμέρας, σαράντα δύο δηλαδὴ μῆνας, καὶ θὰ φοροῦν σάκκους, διὰ νὰ συμβολίζεται ἡ μετάνοια, τὴν ὁποίαν θὰ κηρύσσουν”.
- Αποκ. 11,4 οὗτοί εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι καὶ αἱ δύο λυχνίαι αἱ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῆς γῆς ἐστῶσαι.

- Αποκ. 11,4 Οι δύο αυτοί προφήται θα είναι σαν δύο κατάκαρποι ελαίαι και σαν δύο αναμμένοι λύχνοι, που είναι στημένοι ενώπιον του Κυρίου της γης.
- Αποκ. 11,5 καὶ εἴ τις αὐτοὺς θέλει ἀδικῆσαι, πῦρ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν καὶ κατεσθίει τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν· καὶ εἴ τις θέλει αὐτοὺς ἀδικῆσαι, οὕτω δεῖ αὐτὸν ἀποκτανθῆναι.
- Αποκ. 11,5 Και εἴ κανεῖς σκεφθῇ και θελήσῃ να τους παρενοχλήσῃ και κακοποιήσῃ, φωτιά ξεπετιέται ἀπὸ το στόμα των και κατατρώγει τους εχθροὺς των. Και εἴ κανεῖς επιχειρήσῃ να τους βλάψῃ και κακοποιήσῃ, αὐτός, σύμφωνα με την ἀπόφασιν του Θεοῦ, πρέπει να φονευθῇ. (Διότι το παντοδύναμον χέρι του Θεοῦ προστατεύει τους δύο προφήτας).
- Αποκ. 11,6 οὗτοι ἔχουσιν ἐξουσίαν τὸν οὐρανὸν κλεῖσαι, ἵνα μὴ ὑετὸς βρέχῃ τὰς ἡμέρας τῆς προφητείας αὐτῶν, καὶ ἐξουσίαν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων στρέφειν αὐτὰ εἰς αἶμα καὶ πατάξαι τὴν γῆν ἐν πάσῃ πληγῇ, ὅσας ἐὰν θελήσωσι.
- Αποκ. 11,6 Αυτοὶ ἔχουν πάρει ἐξουσίαν ἀπὸ τον Θεόν να κλείσουν, ὅπως ἄλλοτε ο Ηλίας, κατὰ θαυματουργικόν τρόπον τον ουρανόν, δια να μη στέλλῃ βροχὴν κατὰ τας ἡμέρας, που αυτοὶ θα κηρύττουν και θα προφητεύουν. Και ἔχουν ἀπὸ τον Θεόν ἐξουσίαν εἰς τα νερά της γης να τα μεταβάλλουν εἰς αἶμα και να κτυπήσουν την γην με κάθε εἶδος πληγῆς, ὅσες φορές θα θελήσουν.
- Αποκ. 11,7 καὶ ὅταν τελέσωσι τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, τὸ θηρίον τὸ ἀναβαῖνον ἐκ τῆς ἀβύσσου ποιήσει μετ' αὐτῶν πόλεμον καὶ νικήσῃ αὐτοὺς καὶ ἀποκτενεῖ αὐτούς.
- Αποκ. 11,7 Και ὅταν εκπληρώσουν την ἀποστολὴν των και κηρύξουν την μαρτυρίαν των και συμπληρωθούν οι σαράντα δύο μῆνες, τότε το θηρίον, που ἀναβαίνει ἀπὸ τον Ἀδην, ο

αντίχριστος, θα κάμη πόλεμον εναντίον αυτών και θα τους νικήση και θα τους φονεύση.

Αποκ. 11,8 καὶ τὸ πτώμα αὐτῶν ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἣτις καλεῖται πνευματικῶς Σόδομα καὶ Αἴγυπτος, ὅπου καὶ ὁ Κύριος αὐτῶν ἐσταυρώθη.

Αποκ. 11,8 Και τα πτώματα των θα αφεθούν άταφα εις την πλατείαν της μεγάλης πόλεως της Ιερουσαλήμ, όπου και ο Κυριος αυτών ο Ιησούς Χριστός εσταυρώθη, και η οποία δια την φαυλότητα και ειδωλολατρικὴν ζωὴν των κατοίκων της ονομάζεται αλληγορικῶς Σοδομα και Αίγυπτος.

Αποκ. 11,9 καὶ βλέπουσιν ἐκ τῶν λαῶν καὶ φυλῶν καὶ γλωσσῶν καὶ ἐθνῶν τὸ πτώμα αὐτῶν ἡμέρας τρεῖς καὶ ἥμισυ, καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν οὐκ ἀφήσουσι τεθῆναι εἰς μνήμα.

Αποκ. 11,9 Και βλέπουν οι αμαρτωλοί και αμετανόητοι από τους διαφόρους λαούς και τας φυλάς και τας γλώσσας και τα ἔθνη τα πτώματα αυτών τρεις κατά συνέχειαν και μισή ημέρας, (διάστημα, που συμβολίζει τριάμιση ἔτη, ὅσον θα ἔχη διαρκέσει και η αποστολή των δύο αυτών μαρτύρων), και δεν θα αφήσουν να τεθούν τα πτώματα εις μνήμα, (δια να δείξουν ἔτσι την περιφρόνησίν τους προς αυτούς).

Αποκ. 11,10 καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς χαίρουσιν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ εὐφρανθήσονται καὶ δῶρα πέμπουσιν ἀλλήλοις, ὅτι οὗτοι οἱ δύο προφῆται ἐβασάνισαν τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

Αποκ. 11,10 Και οι αμετανόητοι αυτοί κάτοικοι της γης θα χαίρουν δια τον τραγικόν θάνατον των δύο αυτών μαρτύρων και θα ευφρανθούν και θα ανταλλάξουν μεταξύ των δώρα, διότι ἔλειψαν πλέον οι δύο αυτοί προφῆται, που συνεκλόνησαν και κατέθλιψαν με το ελεγκτικόν τους κήρυγμα τους αμετανοήτους κατοίκους της γης.

Αποκ. 11,11 καὶ μετὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας καὶ ἥμισυ, πνεῦμα ζωῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ εἰσῆλθεν εἰς αὐτούς, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τοὺς

πόδας αὐτῶν, καὶ φόβος μέγας ἐπέπεσεν ἐπὶ τοὺς
θεωροῦντας αὐτούς.

Αποκ. 11,11 Ὑστερα ὁμως ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας καὶ μισή, Πνεῦμα ζωοποιόν,
που εκπορεύεται ἀπὸ τον Θεόν, εἰσῆλθεν στους δύο νεκρούς
μάρτυρας καὶ ἐστάθηκαν ζωντανοὶ καὶ ἰσχυροὶ εἰς τα πόδια
των καὶ φόβος μέγας ἔπεσε καὶ κατεβάρυνε ἐκείνους, που
ἐβλεπαν αὐτοὺς ἀναστημένους.

Αποκ. 11,12 καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν
αὐτοῖς· ἀνάβητε ὧδε. καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν
τῇ νεφέλῃ, καὶ ἐθεώρησαν αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν.

Αποκ. 11,12 Καὶ ἤκουσα μεγάλην φωνὴν ἀπὸ τον ουρανὸν νὰ λέγῃ πρὸς
αὐτοὺς· “ἀνεβήτε ἐδῶ”. Καὶ ἀνέβησαν στον ουρανὸν με την
νεφέλῃν καὶ τοὺς εἶδαν καὶ κατεπτοήθησαν οἱ ἐχθροὶ των.

Αποκ. 11,13 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐγένετο σεισμὸς μέγας, καὶ τὸ
δέκατον τῆς πόλεως ἔπεσε, καὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῷ
σεισμῷ ὀνόματα ἀνθρώπων χιλιάδες ἑπτὰ, καὶ οἱ λοιποὶ
ἔμφοβοι ἐγένοντο καὶ ἔδωκαν δόξαν τῷ Θεῷ τοῦ
οὐρανοῦ.

Αποκ. 11,13 Καὶ κατὰ την ἡμέραν ἐκείνην ἐγίνε μέγας σεισμὸς καὶ το
ἐν δέκατον τῆς αμαρτωλῆς πόλεως, που ἐφόνευσε τοὺς
μάρτυρας, ἐκρημνίσθη καὶ ἐφονεύθησαν με τον σεισμὸν
ἑπτὰ χιλιάδες ἀνθρωποὶ (ὄχι ὅλοι οἱ αμαρτωλοὶ, διὰ νὰ δοθῇ
δίδαγμα καὶ ευκαιρία στους υπολοίπους, ὅπως
μετανοήσουν). Καὶ οἱ ἄλλοι, ὅταν εἶδαν την τιμωρίαν αὐτὴν
τῆς θείας δικαιοσύνης, κατελήφθησαν ἀπὸ φόβον καὶ ὑπὸ
την κυριαρχίαν αὐτοῦ ἐδόξασαν τον Θεόν του ουρανοῦ.

Αποκ. 11,14 Ἡ οὐαὶ ἡ δευτέρα ἀπῆλθεν· ἡ οὐαὶ ἡ τρίτη ἰδοὺ ἔρχεται
ταχύ.

Αποκ. 11,14 Ἡ οὐαὶ, δηλαδὴ ἡ πληγὴ ἡ δευτέρα ἐπέρασε. Ἡ πληγὴ ἡ
τρίτη ἰδοὺ ἔρχεται σύντομα.

Αποκ. 11,15 Καὶ ὁ ἔβδομος ἄγγελος ἐσάλπισε· καὶ ἐγένοντο φωναὶ
μεγάλαι ἐν τῷ οὐρανῷ λέγουσαι· ἐγένετο ἡ βασιλεία

τοῦ κόσμου τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ,
καὶ βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Αποκ. 11,15

Και τότε ἐσάλπισεν ὁ ἑβδομος ἄγγελος. Καὶ ἐγιναν φωναὶ
μεγάλαι, ἀλαλαγμοὶ θριάμβου στον ουρανόν, που ἔλεγαν·
“ἐπραγματοποιήθη καὶ ἐπεκράτησεν ὁριστικῶς ἡ βασιλεία
τοῦ Κυρίου μας καὶ τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἐπὶ ὅλου τοῦ κόσμου
καὶ θα βασιλεύσῃ χωρὶς διακοπὴν στους ἀπεράντους
αἰῶνας τῶν αἰώνων”.

Αποκ. 11,16

καὶ οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι οἱ ἐνώπιον τοῦ
θρόνου τοῦ Θεοῦ, οἱ κάθηνται ἐπὶ τοὺς θρόνους αὐτῶν,
ἔπεσαν ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ προσεκύνησαν τῷ
Θεῷ

Αποκ. 11,16

Καὶ οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι, που κάθηνται ἐπάνω
στοὺς θρόνους τῶν, ἐμπρὸς στον θρόνον τοῦ Θεοῦ, ἔπεσαν
με τὰ πρόσωπα κατὰ γῆς καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Θεόν

Αποκ. 11,17

λέγοντες· εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ
παντοκράτωρ, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὅτι
εἵληφας τὴν δύναμίν σου τὴν μεγάλην καὶ ἐβασίλευσας,

Αποκ. 11,17

λέγοντες· “σε εὐχαριστοῦμεν, Κυριε ὁ Θεὸς ὁ
Παντοκράτωρ, σε που ὑπάρχεις ἐξ ἐαυτοῦ πάντοτε καὶ
υπήρχες προ πάντων τῶν αἰώνων χωρὶς καμμίαν ποτέ
αρχὴν καὶ θα ὑπάρχῃς στο αἰώνιον μέλλον χωρὶς τέλος
ποτέ, διότι ἀνέλαβες τὴν δύναμίν σου τὴν μεγάλην καὶ
ἐβασίλευσες.

Αποκ. 11,18

καὶ τὰ ἔθνη ὠργίσθησαν, καὶ ἦλθεν ἡ ὀργὴ σου καὶ ὁ
καιρὸς τῶν ἐθνῶν κριθῆναι καὶ δοῦναι τὸν μισθὸν τοῖς
δούλοις σου τοῖς προφήταις καὶ τοῖς ἁγίοις τοῖς
φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου, τοῖς μικροῖς καὶ τοῖς
μεγάλοις, καὶ διαφθεῖραι τοὺς διαφθείροντας τὴν γῆν.

Αποκ. 11,18

Καὶ τὰ εἰδωλολατρικά ασεβῆ ἔθνη κατελήφθησαν ἀπὸ
μανίαν καὶ παραφορὰν ἐναντίον σου καὶ ἦλθεν ἡ δικαία σου
οργή, που τα ἐτιμώρησε. Καὶ ἦλθε ἐπίσης ὁ καιρὸς τῆς

αναστάσεως όλων των νεκρών, δια να κριθούν και να δώσης συ, ως δίκαιος κριτής, την ανταμοιβήν στους δούλους σου, στους προφήτας και τους αγίους, εις όλους που φοβούνται το όνομά σου, στους μικρούς και στους μεγάλους, και δια να εξολοθρεύσης εκείνους, οι οποίοι με την προκλητικήν των φαυλότητα διαφθείρουν την γην”.

Αποκ. 11,19 Καὶ ἡνοίγη ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὤφθη ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης Κυρίου ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ, καὶ ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ σεισμὸς καὶ χάλαζα μεγάλη.

Αποκ. 11,19 Και τότε ανοίχθηκε ο αχειροποίητος ναός του Θεού, που είναι στον ουρανόν, και όλοι είδαν την κιβωτόν της διαθήκης του Κυρίου, που ευρίσκεται μέσα στον ναόν (είδαν τον τελικόν θρίαμβον του Χριστού και την ένδοξον βασιλείαν, την ητοιμασμένην από καταβολής κόσμου) και έγιναν αστραπαί και φωναί και βρονταί και σεισμός και χάλαζα πυκνή και χονδρή (που εσυμβόλιζαν, όπως και στο όρος Σινά κατά την παράδοσιν του Νομου, την παντοδύναμον παρουσίαν του Θεού).

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 12

Αποκ. 12,1 Καὶ σημεῖον μέγα ὤφθη ἐν τῷ οὐρανῷ, γυνὴ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον, καὶ ἡ σελήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώδεκα,

Αποκ. 12,1 Και εφάνη στον ουρανόν ένα έκτακτον και καταπληκτικόν σημεῖον, εφάνη δηλαδή μία γυναίκα, που είχε ολόγυρά της, σαν ολόλαμπρο ένδυμα, τον ήλιον, και η σελήνη ήτο κάτω από τα πόδια της σαν υποπόδιόν της, και επάνω στο κεφάλι της υπήρχαν, σαν ολόφωτο στεφάνι, δώδεκα αστέρια. (Και

συμβολίζει αυτή την λάμπουσαν από αγιότητα βασιλείαν του Θεού, την οποίαν λαμπρύνει ως ήλιος αυτός ο Χριστός και ως δώδεκα φωτεινοί αστέρες οι δώδεκα Απόστολοι).

Αποκ. 12,2 καὶ ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἔκραζεν ὠδίνουσα καὶ βασανιζομένη τεκεῖν.

Αποκ. 12,2 Και η γυναίκα αυτή ήτο έγκυος και έκραζε, διότι ησθάνετο τους πόνους του τοκετού και εβασανίζετο, δια να γεννήση τον Μεσσίαν (να ενθρονίση δια της Εκκλησίας τον Κυριον Ιησούν Χριστόν εις τας καρδίας των ανθρώπων).

Αποκ. 12,3 καὶ ὤφθη ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἰδοὺ δράκων πυρρὸς μέγας, ἔχων κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ἑπτὰ διαδήματα,

Αποκ. 12,3 Και εφάνη άλλο σημεῖον στον ουρανόν. Και ιδού ένας μέγας κόκκινος δράκων, που είχε επτά κεφάλια και δέκα κέρατα και επάνω εις τα επτά κεφάλια του επτά διαδήματα, (το απαίσιον αυτό τέρας συμβολίζει τον μοχθηρότατον ανθρωποκτόνον διάβολον με τα πολυάριθμα όργανα του και την τεραστίαν δια την αμαρτωλότητα των λαών εξουσίαν του επί του κόσμου).

Αποκ. 12,4 καὶ ἡ οὐρὰ αὐτοῦ σύρει τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν. καὶ ὁ δράκων ἔστηκεν ἐνώπιον τῆς γυναικὸς τῆς μελλούσης τεκεῖν, ἵνα, ὅταν τέκη, τὸ τέκνον αὐτῆς καταφάγῃ.

Αποκ. 12,4 Και η ουρά αυτού σύρει το εν τρίτον από τα αστέρια του ουρανού, τους αγγέλους δηλαδή που επανεστάτησαν μαζί του εναντίον του Θεού, και τους οποίους έρριψε κάτω εις την γην. Και ο δράκων αυτός εστάθη εμπρός εις την γυναίκα, που επρόκειτο να γεννήση, δια να καταφάγῃ το τέκνον της όταν το γεννήση. (Ο σατανάς με μανίαν και λύσσαν εστράφη εναντίον του Μεσσίου, δια να τον εξοντώσῃ με την φονικὴν απόφασιν του Ηρώδου, με τους ιδικούς του μεγάλους πειρασμούς και με την θεοκτόνον μανίαν των Εβραίων).

- Αποκ. 12,5 καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἄρρενα, ὃς μέλλει ποιμαίνειν πάντα τὰ ἔθνη ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· καὶ ἠρπάσθη τὸ τέκνον αὐτῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν θρόνον αὐτοῦ.
- Αποκ. 12,5 Καὶ ἐγέννησεν ἡ γυναῖκα παιδί ἀρσενικό, που μέλλει να ποιμάνη τα ἔθνη με σιδηρὰν ῥάβδον. Καὶ ἠρπάσθη τὸ τέκνον αὐτῆς πλησίον τοῦ Θεοῦ καὶ στον θρόνον αὐτοῦ (ὁ Μεσσίας διέφυγε τὴν ἐξοντωτικὴν μανίαν τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ὁργάνων του, ἐτελείωσε τὸ ἔργον του καὶ ἀνελήφθη ἐνδοξος στον ουρανόν).
- Αποκ. 12,6 καὶ ἡ γυνὴ ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει ἐκεῖ τόπον ἡτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐκεῖ τρέφωσιν αὐτὴν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἐξήκοντα.
- Αποκ. 12,6 Καὶ ἡ γυναῖκα ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει τόπον ἡτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ να τὴν τρέφουν τὰ ὄργανα τοῦ Θεοῦ χιλίας διακοσίας ἐξήντα ἡμέρας, τριάμησι ἐτη. (Ἡ Ἐκκλησία διωκομένη ἀπὸ τοὺς ἀμαρτωλοὺς κόσμον χωρίζεται ἀπὸ αὐτὸν ὅχι τοπικῶς ἀλλὰ πνευματικῶς, ἀσφαλίζεται ὁμως καὶ ὑπάρχει καὶ δρᾷ εἰς τὰς καλοπροαιρέτους ψυχὰς με τὴν χάριν τοῦ ἱδρυτοῦ της).
- Αποκ. 12,7 Καὶ ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ· ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ -τοῦ πολεμῆσαι μετὰ τοῦ δράκοντος· καὶ ὁ δράκων ἐπολέμησε καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ,
- Αποκ. 12,7 Καὶ ἐγένετο πόλεμος στον ουρανόν. Ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ ἦλθαν να πολεμήσουν ἐναντίον τοῦ δράκοντος, τοῦ διαβόλου (ὁ ὁποῖος εἶχε ἐπαναστατήσει κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἠγωνίζετο να ἀποσπάσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ να τοὺς ὑποτάξῃ στον εαυτόν του καὶ τὴν εἰδωλολατρίαν). Καὶ ὁ δράκων μαζὴ με τοὺς ἀγγέλους τοῦ ἐπολέμησε.
- Αποκ. 12,8 καὶ οὐκ ἴσχυσεν, οὐδὲ τόπος εὐρέθη αὐτῷ ἔτι ἐν τῷ οὐρανῷ.
- Αποκ. 12,8 Καὶ δὲν ὑπερίσχυσεν, ἀλλὰ ἐνίκηθη ὁλοσχερῶς καὶ ἡ ἥττα

του ήτο τόσον μεγάλη, ώστε δεν ευρέθη πλέον τόπος δι' αυτόν στον ουρανόν.

Αποκ. 12,9 καὶ ἐβλήθη ὁ δράκων, -ὁ ὄφης ὁ μέγας ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην, ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ ἐβλήθησαν.

Αποκ. 12,9 Καὶ ἐρρίφθη αὐτός ὁ δράκων, ὁ μέγας, ὁ παλαιός ὄφης, πού ἐξηπάτησε τοὺς πρωτοπλάστους, ὁ καλούμενος διάβολος καὶ σατανᾶς, ὁ ὁποῖος παραπλανᾷ στο ψεῦδος καὶ τὴν αμαρτίαν ὅλην τὴν οἰκουμένην, ἐρρίφθη εἰς τὴν γῆν καὶ μαζὴ με αὐτόν ἐρρίφθησαν καὶ οἱ πονηροὶ ἄγγελοί του.

Αποκ. 12,10 καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην ἐν τῷ οὐρανῷ λέγουσαν· ἄρτι ἐγένετο ἡ σωτηρία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, ὅτι ἐβλήθη ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ὁ κατηγορῶν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας καὶ νυκτός.

Αποκ. 12,10 Καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην στον ουρανόν να λέγη· “τώρα πλέον ἐπραγματοποιήθη ἐξ ὁλοκλήρου ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μας καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ κυριαρχία τοῦ Χριστοῦ του, διότι κατερρίφθη ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν μας, πού εἶναι εἰς τὴν γῆν, αὐτός πού τοὺς κατηγοροῦσε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μας συνεχῶς ἡμέραν καὶ νύκτα.

Αποκ. 12,11 καὶ αὐτοὶ ἐνίκησαν αὐτόν διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνίου καὶ διὰ τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν, καὶ οὐκ ἠγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου.

Αποκ. 12,11 Καὶ αὐτοί, οἱ πιστοὶ στον Χριστόν ἀδελφοί μας, τὸν ἐνίκησαν χάρις στο αἷμα καὶ τὴν θυσίαν τοῦ Ἀρνίου καὶ χάρις στο κήρυγμα τῆς μαρτυρίας τῶν ἐνώπιον τοῦ κόσμου, καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἠγάπησαν καὶ δὲν ἐπροτίμησαν τὴν ζωὴν τῶν μέχρι καὶ τοῦ μαρτυρικοῦ ἀκόμη θανάτου διὰ τὴν πίστιν τῶν καὶ τὴν μαρτυρίαν τῶν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ.

- Αποκ. 12,12 διὰ τοῦτο εὐφραίνεσθε οὐρανοὶ καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς σκηνοῦντες· οὐαὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ὅτι κατέβη ὁ διάβολος πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμὸν μέγαν, εἰδὼς ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει.
- Αποκ. 12,12 Δια τοῦτο ευφραίνεσθε ουρανοὶ καὶ ὅσοι κατοικοῦν εἰς αὐτούς. Αλλοίμονον ὅμως εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, διότι κατέβηκε ὁ διάβολος πρὸς σας με μανίαν μεγάλην, γνωρίζων καλά, ὅτι ὀλίγον ἀκόμη καιρὸν ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν του διότι ἡ σκοτεινὴ κυριαρχία του θα καταλυθῇ ἐντος ὀλίγου.
- Αποκ. 12,13 Καὶ ὅτε εἶδεν ὁ δράκων ὅτι ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, ἐδίωξε τὴν γυναῖκα ἣτις ἔτεκε τὸν ἄρρενα.
- Αποκ. 12,13 Καὶ ὅταν ὁ δράκων εἶδεν ὅτι ἐρρίφθη εἰς τὴν γῆν, κατεδίωξεν με μανίαν τὴν γυναῖκα, που ἐγέννησε τὸ ἀρσενικὸν τέκνον. (Κατεδίωξε με τὰ ὄργανά του τὴν Εκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ).
- Αποκ. 12,14 καὶ ἐδόθησαν τῇ γυναικὶ δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, ἵνα πέτηται εἰς τὴν ἔρημον εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, ὅπως τρέφηται ἐκεῖ καιρὸν καὶ καιροὺς καὶ ἥμισυ καιροῦ ἀπὸ προσώπου τοῦ ὄφεως.
- Αποκ. 12,14 Καὶ ἐδόθησαν εἰς τὴν γυναῖκα οἱ δύο φτερούγες τοῦ αετοῦ τοῦ μεγάλου, δια νὰ πετᾷ εἰς τὴν ἔρημον, στὸν τόπον τῆς, που εἶχεν ὀρισθῇ ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ νὰ τρέφεται ἐκεῖ ἀσφαλῆς καὶ ἀπρόσβλητος ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ ὄφεως ἕνα ἔτος καὶ δύο ἀκόμη ἔτη καὶ μισὸ ἔτος. (Δεν θὰ ἡττηθῇ οὔτε θὰ καταβληθῇ ἀπὸ τοὺς διωγμοὺς, ἀλλὰ φρουρουμένη καὶ ἐνισχυομένη ἀπὸ τὸν Θεόν θὰ τοὺς υπερνικήσῃ).
- Αποκ. 12,15 καὶ ἔβαλεν ὁ ὄφης ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὀπίσω τῆς γυναικὸς ὕδωρ ὡς ποταμὸν, ἵνα αὐτὴν ποταμοφόρητον ποιήσῃ.
- Αποκ. 12,15 Καὶ τότε ὁ ὄφης ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ἐρρίψε πίσω ἀπὸ τὴν γυναῖκα ὕδατα πολλὰ, σαν ποτάμι, δια νὰ τὴν

παρασύρη μέσα εις αυτό και την πνίξη. (Ποτάμι έρρευσαν τα αίματα των μαρτύρων, μέσα εις τα οποία ηθέλησεν ο σατανάς να πνίξη και εξολοθρεύση την Εκκλησίαν).

Αποκ. 12,16 καὶ ἐβοήθησεν ἡ γῆ τῇ γυναικί, καὶ ἤνοιξεν ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς καὶ κατέπιε τὸν ποταμὸν ὃν ἔβαλεν ὁ δράκων ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

Αποκ. 12,16 Και εβοήθησεν η γη την γυναίκα, και ήνοιξεν η γη (κατά διαταγήν Θεού) το στόμα της και κατάπιε τον ποταμόν, τον οποίον ο δράκων έρριψε από το στόμα του. (Οι διωγμοί και οι διώκται δεν θα επιτύχουν τίποτε εναντίον της Εκκλησίας, αλλά θα συντριβούν και θα εξαφανισθούν εις την γην).

Αποκ. 12,17 καὶ ὠργίσθη ὁ δράκων ἐπὶ τῇ γυναικί, καὶ ἀπῆλθε ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ σπέρματος αὐτῆς, τῶν τηρούντων τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχόντων τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ.

Αποκ. 12,17 Και κατελήφθη από μανίαν ο δράκων εναντίον της γυναικός και επήγε να κάμη πόλεμον εναντίον των υπολοίπων απογόνων της (των ανθρώπων, που θα είστευαν στον Χριστόν και θα ήσαν αδελφοί αυτού), οι οποίοι θα ετήρουν τας εντολάς του Θεού και θα είχαν σταθεράν και ακλόνητον την ομολογίαν της πίστεως των στον Ιησούν Χριστόν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 13

Αποκ. 13,1 Καὶ ἐστάθην ἐπὶ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης· καὶ εἶδον ἐκ τῆς θαλάσσης θηρίον ἀναβαῖνον, ἔχον κέρατα δέκα καὶ κεφαλὰς ἑπτὰ, καὶ ἐπὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ δέκα διαδήματα, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ὀνόματα βλασφημίας.

Αποκ. 13,1 Και εστάθηκα εις την αμμουδιά της θαλάσσης και είδα να ανεβαίνει από την θάλασσαν (η οποία συμβολίζει την

άβυσσον του Αδου και τον τεταραγμένον αμαρτωλόν κόσμον) θηρίον, το οποίον είχε δέκα κέρατα και επτά κεφαλάς και επάνω εις τα κέρατα δέκα διαδήματα, (σύμβολα της κυριαρχίας του επάνω εις τας βασιλείας του κόσμου) και εις τας κεφαλάς αυτού ήσαν γραμμένα ονόματα βλασφημίας. (Ονόματα θεοποιηθέντων αυτοκρατόρων της Ρωμης και άλλων κυριάρχων εις τα βασίλεια της γης).

Αποκ. 13,2 καὶ τὸ θηρίον ὃ εἶδον ἦν ὅμοιον παρδάλει, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς ἄρκου, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ὡς στόμα λέοντος. καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ δράκων τὴν δύναμιν αὐτοῦ καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ καὶ ἐξουσίαν μεγάλην· -

Αποκ. 13,2 Και το θηρίον, το οποίον είδα ήτο όμοιον με πάνθηρα και τα πόδια του σαν της αρκούδας και το στόμα του σαν στόμα λέοντος. (Δια των θηρίων αυτών, που εκφράζουν την αιμοβορίαν, την λαιμαργίαν, την θηριωδίαν και αλαζονείαν συμβολίζεται η απανθρωπία, η απληστία και η αλαζονεία των διεφθαρμένων κοσμικών αυτοκρατοριών και ειδικώτερα της Ρωμης). Και ο δράκων έδωκε εις αυτό το θηρίον, που συμβόλιζε τον θηριώδη αντίχριστον, την δύναμιν του και τον θρόνον του και την μεγάλην εξουσίαν του (εφ' εσον άλλωστε θα το εχρησιμοποιούσε ως όργανον του εναντίον της Εκκλησίας).

Αποκ. 13,3 καὶ μίαν ἐκ τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ὡς ἐσφαγμένην εἰς θάνατον. καὶ ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐθεραπεύθη, καὶ ἐθαύμασεν ὅλη ἡ γῆ ὀπίσω τοῦ θηρίου.

Αποκ. 13,3 Και είδα μίαν από τας κεφαλάς του σαν σφαγμένην κατά ένα τρόπον θανατηφόρον. Αλλ' η θανάσιμος αυτού πληγή εθεραπεύθη (προφανώς από τον σατανά) και εθαύμασεν όλη η οικουμένη και ηκολούθησεν οπίσω από το θηρίον.

Αποκ. 13,4 καὶ προσεκύνησαν τῷ δράκοντι τῷ δεδωκότι τὴν ἐξουσίαν τῷ θηρίῳ, καὶ προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ λέγοντες· τίς ὅμοιος τῷ θηρίῳ; τίς δύναται πολεμῆσαι

μετ' αὐτοῦ;

Αποκ. 13,4

Και προσκύνησαν τον δράκοντα, τον σατανά, ο οποίος έδωκε αυτήν την εξουσίαν στο θηρίον, στον αντίχριστον. Και προσκύνησαν ακόμη το θηρίον, λέγοντες· “ποιός είναι ὁμοιος με το θηρίον και ποιός ημπορεί να πολεμήση εναντίον του;”

Αποκ. 13,5

καὶ ἐδόθη αὐτῷ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίαν· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία πόλεμον ποιῆσαι μῆνας τεσσαράκοντα δύο.

Αποκ. 13,5

Και εδόθη εις αυτό από τον σατανάν βέβηλον στόμα, το οποίον λαλεῖ αλαζονικάς καυχησιολογίας και βλασφημίας εναντίον του Θεού. Και εδόθη εις αυτό (κατά παραχώρησιν Θεού) η άδεια και η εξουσία να κάμη πόλεμον επί τρία ἔτη και μισό.

Αποκ. 13,6

καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς βλασφημίαν πρὸς τὸν Θεόν, βλασφημῆσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ σκηνοῦντας.

Αποκ. 13,6

Και ἤνοιξε το στόμα του εις βλασφημίας εναντίον του Θεού, δια να βλασφημήση το ἅγιον ὄνομα του Θεού και την ουράνιον κατοικίαν του και ὅλους τους αγγέλους και τους αγίους, που κατοικούν μαζή του στον ουρανόν (με την μοχθηράν διάθεσιν να εξαλείψη το ὄνομα του Θεού από την γην και να θεοποιήση τον φαῦλον εαυτόν του).

Αποκ. 13,7

καὶ ἐδόθη αὐτῷ πόλεμον ποιῆσαι μετὰ τῶν ἁγίων καὶ νικῆσαι αὐτούς, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ λαὸν καὶ γλῶσσαν καὶ ἔθνος.

Αποκ. 13,7

Και εδόθη στο θηρίον αυτό, κατά παραχώρησιν Θεού, η άδεια να κάμη πόλεμον εναντίον των Χριστιανών και να τους νικήση· και του εδόθη ακόμη η εξουσία να κυριαρχήση εις κάθε φυλήν και λαόν και γλώσσαν και ἔθνος (και να γίνη ἔτσι η Ρωμη, που συμβολίζεται με το θηρίον, με τον αντίχριστον, κοσμοκράτειρα).

- Αποκ. 13,8 καὶ προσκυνήσουσιν αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.
- Αποκ. 13,8 Καὶ θα προσκυνήσουν αὐτόν, που αλαζονικῶς θα παριστάνη τον εαυτόν του Θεόν, ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς, ἐκεῖνοι δηλαδή, τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου δὲν ἔχει γραφῆ στο βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ σφαγμένου Ἀρνίου.
- Αποκ. 13,9 Εἴ τις ἔχει οὖς, ἀκουσάτω.
- Αποκ. 13,9 Οποῖος ἔχει ανοικτά τὰ αὐτιά τῆς ψυχῆς του, ας ἀκούσῃ.
- Αποκ. 13,10 Εἴ τις εἰς αἰχμαλωσίαν ἀπάγει, εἰς αἰχμαλωσίαν ὑπάγει· εἴ τις ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτεννεί, δεῖ αὐτόν ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτανθῆναι. ὧδὲ ἐστὶν ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις τῶν ἁγίων.
- Αποκ. 13,10 Οποῖος σύρει ἄλλους εἰς αἰχμαλωσίαν, βαδίζει καὶ ὁ ἴδιος εἰς αἰχμαλωσίαν. Οποῖος φονεύσει με μαχαίρι, πρέπει καὶ αὐτός σύμφωνα με τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, με μαχαίρι νὰ φονευθῇ. (Τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰ ἀδικήματα θα πληρωθοῦν καὶ θα τιμωρηθοῦν με τὸ ἴδιο μέτρον). Εἰς τὴν φωνὴν φαίνεται ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις τῶν Χριστιανῶν.
- Αποκ. 13,11 Καὶ εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς, καὶ εἶχε κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίῳ, καὶ ἐλάλει ὡς δράκων.
- Αποκ. 13,11 Καὶ εἶδα ἄλλο θηρίον νὰ ἀνεβαῖν ἀπὸ τὴν γῆν· καὶ εἶχε δύο κέρατα, που ἐμοιάζαν σαν κέρατα ἀρνίου· ὡμιλοῦσε ὅμως σαν δράκων. (Εἰς τὴν φωνὴν ἐμυθολογῶν τοὺς ψευδοπροφήτας, οἱ ὁποῖοι σαν ἀθώα πρόβατα ομιλοῦν με γλυκύτητα, ἀλλ' ἔχουν τὴν καρδίαν καὶ τὰ φρονήματα τοῦ διαβόλου).
- Αποκ. 13,12 καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου πᾶσαν ποιεῖ ἐνώπιον αὐτοῦ. καὶ ποιεῖ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἐν αὐτῇ κατοικοῦντας ἵνα προσκυνήσωσι τὸ θηρίον τὸ πρῶτον, οὗ ἔθεραπεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

- Αποκ. 13,12 Υποτάσσεται δε και εκτελεί όλην την εξουσίαν του πρώτου θηρίου, πειθαρχικόν σαν εκτελεστικόν όργανον εμπρός εις αυτό. Παρασύρει δε και κάμνει την γην και εκείνους που κατοικούν εις αυτήν να προσκυνούν το πρώτον θηρίον, του οποίου η θανάσιμος πληγή έχει θεραπευθή.
- Αποκ. 13,13 καὶ ποιεῖ σημεῖα μεγάλα, καὶ πῦρ ἵνα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνει εἰς τὴν γῆν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.
- Αποκ. 13,13 Και κάμνει, το προβατόσχημον αυτό θηρίον (με την δύναμιν του διαβόλου) μεγάλα και τερατώδη σημεῖα, ώστε και από τον ουρανόν να κατεβαίνει εις την γην εμπρός εις τα μάτια των ανθρώπων φωτιά (κατά μίμησιν του προφήτου Ηλίου).
- Αποκ. 13,14 καὶ πλανᾷ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὰ σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι ἐνώπιον τοῦ θηρίου, λέγων τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς ποιῆσαι εἰκόνα τῷ θηρίῳ, ὃς εἶχε τὴν πληγὴν τῆς μαχαίρας καὶ ἔζησε.
- Αποκ. 13,14 Και παρασύρει εις την πλάνην τους κατοίκους της γης με τα αγυρτικά αυτά θαύματα, δια τα οποία του εδόθη άδεια εκ μέρους του Θεού να τα κάμη, λέγων και προτρέπων τους κατοίκους της γης να κάμουν εἰδωλον και να θεοποιήσουν το θηρίον, τον Αντίχριστον, το οποίον καίτοι είχε λάβει την πληγήν της μαχαίρας, εν τούτοις έζησε.
- Αποκ. 13,15 καὶ ἐδόθη αὐτῷ πνεῦμα δοῦναι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα καὶ λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου καὶ ποιήσῃ, ὅσοι ἐὰν μὴ προσκυνήσωσι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα ἀποκτανθῶσι.
- Αποκ. 13,15 Και του παρεχωρήθη άδεια να δώση ζωήν στο εἰδωλον του θηρίου, ώστε να ομιλήσῃ το εἰδωλον του θηρίου. Ακόμη δε του επετράπη να ενεργήσῃ, ώστε να φονευθούν όσοι δεν θα ήθελαν να προσκυνήσουν το εἰδωλον του θηρίου.
- Αποκ. 13,16 καὶ ποιεῖ πάντας, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς

- Αποκ. 13,16 χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν, Παρασύρει δε και πείθει ὅλους, τους μικροὺς και τους μεγάλους, τους πλουσίους και τους πτωχοὺς, τους ελευθέρους και τους δούλους, να προσκυνήσουν το εἰδῶλον και να υποταχθούν στο θηρίον και να τους δώσουν ανεξάλειπτον χαραγμένην σφραγίδα στο δέξι των χέρι και εις τα μέτωπά των, ὅπως γίνεται με τους δούλους, (δια να διαλαλούν ἐτσι την ισόβιον υποταγὴν των στο θηρίον).
- Αποκ. 13,17 καὶ ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι εἰ μή ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.
- Αποκ. 13,17 Και δια να θλίψη και ταλαιπωρήση τους Χριστιανούς, πειθαναγκάζει, κανεῖς να μη ημπορή να αγοράση η να πωλήση, εκτός εκείνων που ἔχουν το χάραγμα και την σφραγίδα του θηρίου, η οποία σφραγίς εἶναι το ὄνομα του θηρίου η ο αριθμός, που συμβολίζουν τα γράμματα του ονόματός του.
- Αποκ. 13,18 Ὡδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστί· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χξς.
- Αποκ. 13,18 Εδῶ εἶναι η θεία σοφία· εκείνος που ἔχει φωτισμένον και καθαρὸν νουν ας υπολογίση το σύνολον των αριθμῶν, που συμβολίζουν τα γράμματα του ονόματός του. Διότι εἶναι ἀριθμὸς ονόματος ἀνθρώπου. Και ο ἀριθμὸς αὐτός, που βγαίνει, ἀπὸ την ἀθροισιν των γραμμάτων λαμβανομένων ως αριθμῶν, κατὰ το ἐλληνικὸν σύστημα, εἶναι εξακόσια ἐξήκοντα ἐξ η χξστ'. Εἶναι δε το ὄνομα του Ἀντιχρίστου.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 14

- Αποκ. 14,1 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ τὸ ἀρνίον ἐστηκὸς ἐπὶ τὸ ὄρος Σιών,

καὶ μετ' αὐτοῦ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες
χιλιάδες, ἔχουσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ
πατρὸς αὐτοῦ γεγραμμένον ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

Αποκ. 14,1

Και εἶδον και ἰδοὺ το Ἀρνίον, το οποίον εστέκετο επάνω στο
ὅρος της νέας Σιών, της αγωνιζομένης Εκκλησίας, και μαζί
με αὐτό πολυάριθμοι εκλεκτοί πιστοί από όλα τα ἔθνη, που
συμβολίζονται με τον αριθμὸν ἑκατὸν σαράντα τέσσαρες
χιλιάδες και ἔχουν γραμμένο επάνω εις τα μέτωπά των το
ὄνομα του Ἀρνίου και του Πατρὸς αὐτοῦ.

Αποκ. 14,2

καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὡς φωνὴν ὑδάτων
πολλῶν καὶ ὡς φωνὴν βροντῆς μεγάλης· καὶ ἡ φωνὴ ἦν
ἤκουσα, ὡς κιθαρῳδῶν κιθαριζόντων ἐν ταῖς κιθάραις
αὐτῶν.

Αποκ. 14,2

Και ἤκουσα φωνὴν από την θριαμβεύουσαν Εκκλησίαν του
ουρανοῦ, σαν την βοήν υδάτων πολλῶν, που πῖπτουν σαν
καταρράκτες από ψηλά, και σαν φωνὴν μεγάλης βροντῆς.
Και η φωνή, την οποίαν ἤκουσα, δεν ἦτο τρομακτική ἀλλ'
ευχάριστος, διότι ἦτο σαν φωνὴ κιθαρῳδῶν, που ψάλλουν
και συγχρόνως παίζουν με τας κιθάρας των.

Αποκ. 14,3

καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν καινήν ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ
ἐνώπιον τῶν τεσσάρων ζώων καὶ τῶν πρεσβυτέρων·
καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο μαθεῖν τὴν ᾠδὴν εἰ μὴ αἱ ἑκατὸν
τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οἱ ἡγορασμένοι ἀπὸ
τῆς γῆς.

Αποκ. 14,3

Και ψάλλουν νέον ὕμνον εμπρός στον θρόνον του Θεοῦ και
εμπρός εις τα τέσσαρα ζῶα και τους εικοσιτέσσαρες
πρεσβυτέρους. Και κανεὶς ἄλλος δεν ἠμποροῦσε να
κατανοήση την νέαν αὐτὴν ᾠδὴν, παρά μόνον οἱ ἑκατὸν
σαράντα τέσσαρες χιλιάδες, οἱ οποίοι εἶχαν εξαγορασθῇ με
το αἷμα του Ἀρνίου ἀνάμεσα ἀπ' ὅλους τους κατοίκους της
γῆς.

Αποκ. 14,4

οὗτοί εἰσιν οἱ μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν·

παρθένοι γάρ εἰσιν. οὗτοι εἰσιν οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ
ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ. οὗτοι ἡγοράσθησαν ἀπὸ τῶν
ἀνθρώπων ἀπαρχὴ τῷ Θεῷ καὶ τῷ ἀρνίῳ·

Αποκ. 14,4 Αυτοὶ εἶναι οἱ ἀγνοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι στο Ἀρνίον, οἱ οἱοῖται
δεν ἦλθαν εἰς καμμίαν συνάφειαν με γυναῖκας καὶ δεν
εμολύνθησαν, διότι εἶναι παρθένοι. Αυτοὶ εἶναι που
ἀκολουθοῦν πιστῶς καὶ θαρραλέως το Ἀρνίον, ὅπου καὶ ἀν
υπάγῃ. Αυτοὶ ἔχουν εξαγορασθῇ ἀνάμεσα ἀπὸ το πλῆθος
τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἐκλεκτὴ ἀπαρχὴ καὶ εὐάρεστος
προσφορά στον Θεόν καὶ στο Ἀρνίον.

Αποκ. 14,5 καὶ οὐχ εὐρέθη ψεῦδος ἐν τῷ στόματι αὐτῶν· ἅμωμοι
γάρ εἰσιν.

Αποκ. 14,5 Καὶ δεν εὐρέθηκε ποτὲ ψέμα στο στόμα τῶν, διότι εἶναι
ἀμεμπτοὶ καὶ ἀκέραιοι.

Αποκ. 14,6 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον πετόμενον ἐν μεσουρανήματι,
ἔχοντα εὐαγγέλιον αἰώνιον εὐαγγελίσει ἐπὶ τοὺς
καθημένους ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπὶ πᾶν ἔθνος καὶ φυλὴν καὶ
γλῶσσαν καὶ λαόν,

Αποκ. 14,6 Καὶ εἶδα ἄλλον ἄγγελον νὰ πετᾷ εἰς τὰ μεσουράνια καὶ νὰ
ἔχῃ χαρμόσυνον, αἰωνίου κύρους μήνυμα, τὸ μήνυμα τῆς
λυτρώσεως καὶ τῆς ἀνταποδόσεως, διὰ νὰ το ἀναγγεῖλῃ καὶ
διαλαλήσῃ εἰς ὅλους ὅσοι εὐρίσκονται εἰς τὴν γῆν, εἰς κάθε
ἔθνος καὶ κάθε φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ λαόν,

Αποκ. 14,7 λέγων ἐν φωνῇ μεγάλῃ· φοβήθητε τὸν Κύριον καὶ δότε
αὐτῷ δόξαν, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως αὐτοῦ, καὶ
προσκυνήσατε τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν
καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πηγὰς ὑδάτων.

Αποκ. 14,7 λέγων με μεγάλην φωνήν· “φοβηθήτε τὸν Κυρίον καὶ
δοξάσατε τὸ ὄνομα του, διότι ἦλθεν ἡ ὥρα, που θὰ κάμῃ τὴν
μεγάλην κρίσιν καὶ θὰ ἀποδώσῃ στον καθένα κατὰ τὰ ἔργα
αὐτοῦ. Καὶ προσκυνήσατε αὐτόν, ὁ οἱοῖται ἔκαμε τὸν
οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰς πηγὰς τῶν

υδάτων”.

- Αποκ. 14,8 καὶ ἄλλος δεύτερος ἄγγελος ἠκολούθησε λέγων· ἔπescen, ἔπescε Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἥ ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πεπότικε πάντα ἔθνη.
- Αποκ. 14,8 Καὶ ἄλλος δεύτερος ἄγγελος ἦλθεν ἔπειτα ἀπὸ τον πρῶτον λέγων· “ἔπescen, ἔπescen ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη. (Ἡ πολυάνθρωπος καὶ διευθαρμένη Ρωμῆ, ἡ ὁποία ὡς πρὸς την φαυλότητα καὶ εξαθλίωσιν της ὁμοιάζει με την παλαιὰν αμαρτωλὴν Βαβυλῶνα). Αὐτὴ ἡ νέα, διεφθαρμένη Βαβυλὼν ἔχει ποτίσει ὅλα τα ἔθνη με την κραιπάλην της ασωτίας της, με την φλόγα καὶ την παραφορὰν της σαρκολατρίας της”.
- Αποκ. 14,9 Καὶ ἄλλος ἄγγελος τρίτος ἠκολούθησεν αὐτοῖς λέγων ἐν φωνῇ μεγάλῃ· εἴ τις προσκυνεῖ τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ λαμβάνει τὸ χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ,
- Αποκ. 14,9 Καὶ ἄλλος, τρίτος ἄγγελος ἦλθεν ἔπειτα ἀπὸ αὐτοῦς, λέγων με φωνὴν μεγάλῃν· “ὅποιος προσκυνεῖ το θηρίον, τον ἀντίχριστον καὶ την εἰκόνα αὐτοῦ καὶ παίρνει την χαραγμένην σφραγίδα του ἐπάνω στο μέτωπόν του ἢ στο χέρι του (καὶ δηλώνει ἔτσι δουλικὴν ὑποταγὴν εἰς αὐτό)
- Αποκ. 14,10 καὶ αὐτὸς πῖεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ κεκερασμένου ἀκράτου ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, καὶ βασανισθήσεται ἐν πυρὶ καὶ θείῳ ἐνώπιον τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου.
- Αποκ. 14,10 καὶ αὐτὸς θα πῖη ἀπὸ τον οἶνον του θυμοῦ του Θεοῦ, που ἔχει κερασθὴ ἀνόθευτος καὶ δραστικός στο ποτήρι της ὀργῆς του καὶ θα βασανισθὴ με φωτιά καὶ θειάφι (με σωματικὰς καὶ ψυχικὰς τιμωρίας) ἐμπρὸς στους ἁγίους ἀγγέλους καὶ ἐμπρὸς στο Ἀρνίον.
- Αποκ. 14,11 καὶ ὁ καπνὸς τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν εἰς αἰῶνας αἰώνων ἀναβαίνει, καὶ οὐκ ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς οἱ προσκυνοῦντες τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα

αὐτοῦ, καὶ εἴ τις λαμβάνει τὸ χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Αποκ. 14,11

Και ο καπνὸς ἀπὸ τὴν φωτιά και το θειάφι του ακαταπαύστου βασανισμού των θα ανεβαίνει εἰς αἰῶνας αἰώνων και δεν θα ἔχουν καθόλου ἀνάπαυσιν ἡμέραν και νύκτα αὐτοὶ που προσκυνοῦν το θηρίον και τὴν εἰκόνα του, και ὅποιος ἄλλος παίρνει το χάραγμα τῆς σφραγίδος του ονόματος του θηρίου.

Αποκ. 14,12

ἽΩδε ἡ ὑπομονὴ τῶν ἁγίων ἐστίν, οἱ τηροῦντες τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πίστιν Ἰησοῦ.

Αποκ. 14,12

Εδὼ τώρα δείχνεται ἡ ὑπομονὴ των Χριστιανῶν, αὐτῶν που τηροῦν τὰς ἐντολὰς του Θεοῦ και κρατοῦν σταθερά τὴν πίστιν του Ἰησοῦ”.

Αποκ. 14,13

Καὶ ἤκουσα φωνῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης· γράψον, μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ’ ἄρτι. ναί, λέγει τὸ Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ’ αὐτῶν.

Αποκ. 14,13

Και ἤκουσα φωνὴν ἀπὸ τον ουρανόν, ἡ οποία ἔλεγε· “γράψε· μακάριοι ἀπ’ ἐδὼ και πέρα εἶναι οἱ νεκροὶ, που πεθαίνουν με τὴν πίστιν και τὴν κοινωνίαν των πρὸς τον Χριστόν. Ναι, πράγματι και ἀληθεία, εἶναι μακάριοι, λέγει το Πνεῦμα το Ἅγιον. Και πεθαίνουν, δια ν’ ἀναπαυθοῦν ἀπὸ τους κόπους των· τα δε ἐνάρετα ἔργα των τους συνοδεύουν σαν θησαυρὸς ἀναφαίρετος μαζὴ των, εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, ὡς ἀπόδειξις τῆς πίστεώς των και συνήγορός των ἐνώπιον του δικαίου Θεοῦ”.

Αποκ. 14,14

Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ νεφέλη λευκή, καὶ ἐπὶ τὴν νεφέλην καθήμενος ὅμοιος υἱῷ ἀνθρώπου, ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ στέφανον χρυσοῦν καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ δρέπανον ὀξύ.

Αποκ. 14,14

Και εἶδα νέον ὄραμα· και ἰδοὺ ἓνα λευκόν, ολόφωτον σύννεφον, και ἐπάνω στο σύννεφο εἶδα να κάθεται ο

δικαιοκρίτης Χριστός, που ωμοίαζε προς υιόν ανθρώπου.
Και είχεν επάνω στο κεφάλι του, ως βασιλικόν διάδημα,
ολόχρυσον στέφανον και στο χέρι του εκρατούσε δρεπάνι
κοφτερό.

Αποκ. 14,15 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ, κράζων ἐν
φωνῇ μεγάλη τῷ καθήμενῳ ἐπὶ τῆς νεφέλης· πέμψον
τὸ δρέπανόν σου καὶ θερίσον, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ
θερίσαι, ὅτι ἐξηράνθη ὁ θερισμὸς τῆς γῆς.

Αποκ. 14,15 Και ἄλλος ἄγγελος εβγήκεν ἀπὸ τον ναόν του Θεοῦ εκ του
ουρανοῦ, κράζων με μεγάλην φωνήν προς εκείνον, που
εκάθητο επάνω εις την νεφέλην· “στείλε το δρεπάνι σου και
θέρισε, διότι ἦλθεν η ὥρα να θερίσης, ωρίμασαν πλέον και
εμέστωσαν οι κόκκοι του σίτου και εξηράνθησαν τα στάχυα,
έτοιμα προς θερισμόν”. (Μαζεψε ως σίτον εκλεκτόν εις τας
ουρανίους αποθήκας σου τους πιστούς εις σε και εκλεκτούς
Χριστιανούς).

Αποκ. 14,16 καὶ ἔβαλεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τὴν νεφέλην τὸ δρέπανον
αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἐθερίσθη ἡ γῆ.

Αποκ. 14,16 Και αὐτός που ἐκάθητο επάνω στο σύννεφον ἔρριψε το
δρεπάνι του εις την γην και εθερίσθη η γη (και οι δίκαιοι,
σαν εκλεκτός σίτος μετεφέρθησαν στον ουρανόν).

Αποκ. 14,17 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν τῷ
οὐρανῷ, ἔχων καὶ αὐτὸς δρέπανον ὀξύ.

Αποκ. 14,17 Και ἄλλος ἄγγελος εβγήκεν ἀπὸ τον ουράνιον ναόν του
Θεοῦ. Εἶχε και αὐτός δρεπάνι καλοτροχισμένο και κοπτερό.

Αποκ. 14,18 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου, ἔχων
ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ πυρός, καὶ ἐφώνησε κραυγῇ μεγάλη
τῷ ἔχοντι τὸ δρέπανον τὸ ὀξύ λέγων· πέμψον σου τὸ
δρέπανον τὸ ὀξύ καὶ τρύγησον τοὺς βότρυας τῆς
ἀμπέλου τῆς γῆς, ὅτι ἤκμασεν ἡ σταφυλὴ τῆς γῆς.

Αποκ. 14,18 Και ἄλλος ἄγγελος, εβγήκεν ἀπὸ το θυσιαστήριον, (κάτω
ἀπὸ το ὁποῖον υπήρχαν αι ψυχαὶ εκείνων, που εἶχαν σφαγῇ

δια την πίστιν των στο Αρνίον). Και αυτός, ὄργανον της
θείας δικαιοσύνης, είχε εξουσίαν στο πυρ της κολάσεως,
που φλογίζει τους ασεβείς, και ἔκραξε με μεγάλην κραυγὴν
στον ἄγγελον που εἶχε το κοφτερό δρεπάνι, λέγων· “στεῖλε
το κοφτερό δρεπάνι σου και τρύγησε τα σταφύλια ἀπὸ τα
ἀμπέλια της γῆς, διότι ἔχει ωριμάσει πλέον το σταφύλι της
γῆς”. (Στείλε ὄλεθρον και θάνατον στους ασεβείς και
φαύλους, διότι ἡ κακία των ἔχει φθάσει στο ἀπροχώρητον).

Αποκ. 14,19 καὶ ἔβαλεν ὁ ἄγγελος τὸ δρέπανον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν,
καὶ ἐτρύγησε τὴν ἄμπελον τῆς γῆς, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν
ληνὸν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τὴν μεγάλην.

Αποκ. 14,19 Καὶ ἔρριψεν ὁ ἄγγελος τὸ δρεπάνι του εἰς τὴν γῆν και
ἐτρύγησε τὴν ἄμπελον τῆς παρανομίας και ἔρριψε τους
αμαρτωλοὺς σαν σταφύλια στο μεγάλο πατητήρι του θυμοῦ
του Θεοῦ.

Αποκ. 14,20 καὶ ἐπατήθη ἡ ληνὸς ἔξω τῆς πόλεως, καὶ ἐξῆλθεν αἷμα
ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων ἀπὸ σταδίων
χιλίων ἑξακοσίων.

Αποκ. 14,20 Καὶ ἐπατήθη τὸ πατητήρι, αὐτό, που ἦτο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν,
και ἐβγήκεν αἷμα, που ἐπλημύρισε τὴν περιοχὴν εἰς
ἑκτασιν χιλίων ἑξακοσίων σταδίων και εἰς ὕψος μέχρι τα
χαλινάρια των ἵππων.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 15

Αποκ. 15,1 Καὶ εἶδον ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ μέγα καὶ
θαυμαστόν, ἄγγέλους ἑπτὰ ἔχοντας πληγὰς ἑπτὰ τὰς
ἐσχάτας, ὅτι ἐν αὐταῖς ἐτελέσθη ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ.

Αποκ. 15,1 Καὶ εἶδα ἄλλο σημεῖον στὸν οὐρανὸν μεγάλο και
θαυμαστόν. Εἶδα ἑπτὰ ἀγγέλους, που ἐκρατοῦσαν ἑπτὰ
πληγὰς, τὰς τελευταίας τιμωρίας ἐναντίον των ασεβῶν τῆς

γης, προ της μεγάλης κρίσεως, διότι μέσα εις αυτὰς
εμαζεύθηκε συμπυκνωμένη ολόκληρος η φοβερά οργή του
Θεού.

Αποκ. 15,2 καὶ εἶδον ὡς θάλασσαν ὑαλίνην μεμιγμένην πυρί, καὶ
τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ
καὶ ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐστῶτας ἐπὶ
τὴν θάλασσαν τὴν ὑαλίνην, ἔχοντας τὰς κιθάρας τοῦ
Θεοῦ.

Αποκ. 15,2 Και εἶδα σαν θάλασσαν υαλίνην την ολοφάνερον ενώπιον
του Θεοῦ κτίσιν, η οποία τώρα ἦτο ανακατεμένη με φωτιά,
προμήνυμα της οργῆς του Θεοῦ. Και εἶδα τους νικητὰς στον
αγῶνα των εναντίον του θηρίου και της εικόνας αυτού και
του ονόματος αυτού να στέκωνται επάνω εις την υαλίνην
θάλασσαν και να ἔχουν τας κιθάρας του Θεοῦ.

Αποκ. 15,3 καὶ ᾄδουσι τὴν ᾠδὴν Μωϋσέως τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ
καὶ τὴν ᾠδὴν τοῦ ἀρνίου λέγοντες· μεγάλα καὶ
θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ·
δίκαιαι καὶ ἀληθιναὶ αἱ ὁδοὶ σου, ὁ βασιλεὺς τῶν ἐθνῶν.

Αποκ. 15,3 Και αυτοί, ὅπως ἄλλοτε ο δούλος του Θεοῦ Μωϋσῆς ἐψάλλε
δια την απολύτρωσιν του Ισραηλιτικοῦ λαοῦ, ψάλλουν την
ὠδὴν του Μωϋσέως και την ὠδὴν προς δόξαν του Ἀρνίου,
λέγοντες· “Μεγάλα και θαυμαστά εἶναι τα ἔργα σου, Κυριε
ο Θεός ο παντοκράτωρ. Απολύτως δίκαιαι και κατὰ πάντα
αληθιναὶ αι οδοὶ σου, οι σοφοὶ τρόποι, που χρησιμοποιεῖς
δια την καθοδήγησιν και σωτηρίαν των ανθρώπων, συ που
εἶσαι ο βασιλεὺς των εθνῶν.

Αποκ. 15,4 τίς οὐ μὴ φοβηθῇ, Κύριε, καὶ δοξάσῃ τὸ ὄνομά σου; ὅτι
μόνος ὁσιος, ὅτι πάντα τὰ ἔθνη ἤξουσιν καὶ
προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, ὅτι τὰ δικαιώματά σου
ἐφανερώθησαν.

Αποκ. 15,4 Ποιὸς δεν θα φοβηθῇ, Κυριε, και δεν θα δοξάσῃ το ὄνομά
σου; Διότι συ εἶσαι ο μόνος ἅγιος και ἀμείαντος και ἔνεκα

τούτου θα έλθουν όλα τα έθνη και θα προσκυνήσουν
ενώπιόν σου, διότι το άγιον θέλημά σου, αι δίκαιαι κρίσεις
και αποφάσεις σου έγιναν πλέον φανεραί”.

Αποκ. 15,5 Καί μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἡνοιγῇ ὁ ναὸς τῆς σκηνῆς τοῦ
μαρτυρίου ἐν τῷ οὐρανῷ,

Αποκ. 15,5 Και ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ εἶδα, ὅτι ἀνοίχθηκε ὁ ἅγιος ναὸς τῆς
ἐπουρανίου σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου.

Αποκ. 15,6 καὶ ἐξῆλθον οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι οἱ ἔχοντες τὰς ἑπτὰ πληγὰς
ἐκ τοῦ ναοῦ, οἱ ἦσαν ἐνδεδυμένοι λίνον καθαρὸν
λαμπρὸν καὶ περιεζωσμένοι περὶ τὰ στήθη ζώνας
χρυσᾶς.

Αποκ. 15,6 Και εβγήκαν ἀπὸ τὸν ναὸν οἱ ἐπτὰ ἄγγελοι, ποὺ εἶχαν τὰς
ἐπτὰ πληγὰς, δια νὰ τιμωρήσουν τοὺς ἀσεβεῖς. Και οἱ
ἄγγελοι αὐτοὶ εφοροῦσαν ἐνδυμα λινόν, κατακάθαρον καὶ
ολόλαμπρον, καὶ ἦσαν ζωσμένοι γύρω ἀπὸ τὰ στήθη με
ζώνας χρυσᾶς.

Αποκ. 15,7 καὶ ἐν ἑκ τῶν τεσσάρων ζώων ἔδωκε τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις
ἑπτὰ φιάλας χρυσᾶς, γεμούσας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ
τοῦ ζῶντος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Αποκ. 15,7 Και ἓνα ἀπὸ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔδωκεν στοὺς ἐπτὰ ἀγγέλους
ἐπτὰ χρυσᾶς φιάλες, γεμάτες ἀπὸ θυμὸν τοῦ Θεοῦ, ὁ οἷος,
αἰώνιος καὶ ἀναλοίωτος, ζῇ στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Αποκ. 15,8 καὶ ἐγεμίσθη ὁ ναὸς ἐκ τοῦ καπνοῦ ἐκ τῆς δόξης τοῦ
Θεοῦ καὶ ἐκ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ·

Αποκ. 15,8 Και ἐγέμισεν ὁ ναὸς ἀπὸ καπνόν, ὁ οἷος ἐσυμβόλιζε τὴν
παρουσίαν τοῦ ἐνδόξου καὶ παντοδυνάμου Θεοῦ.

Αποκ. 15,9 καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο εἰσελθεῖν εἰς τὸν ναὸν ἄχρι
τελεσθῶσιν αἱ ἑπτὰ πληγαὶ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων.

Αποκ. 15,9 Και κανεὶς δὲν ἤμποροῦσε νὰ εἰσέλθῃ στὸν ναὸν, ὅπου ἦτο
παρὼν ὁ ὠργισμένος ἐναντίον τῶν ἀσεβῶν Θεός, μέχρις
ὅτου λάβουν τέλος αἱ ἐπτὰ πληγαὶ τῶν ἐπτὰ ἀγγέλων
ἐναντίον τῶν ἀμαρτωλῶν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 16

- Αποκ. 16,1 Καὶ ἤκουσα μεγάλης φωνῆς ἐκ τοῦ ναοῦ λεγούσης τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις· ὑπάγετε καὶ ἐκχέετε τὰς ἑπτὰ φιάλας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν.
- Αποκ. 16,1 Καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην ἀπὸ τον ναόν του Θεοῦ να λέγῃ προς τους επτά αγγέλους· “πηγαίνετε και χύσετε επάνω εις την γην τας επτά φιάλας του θυμού του Θεοῦ.
- Αποκ. 16,2 Καὶ ἀπήλθεν ὁ πρῶτος καὶ ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένετο ἔλκος κακὸν καὶ πονηρὸν ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου καὶ τοὺς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ.
- Αποκ. 16,2 Καὶ ἀπῆλθεν ὁ πρῶτος ἄγγελος καὶ ἔχυσε τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης του εἰς τὴν γῆν καὶ (ὅπως ἐπὶ Μωϋσέως με κάποια ἀνάλογον πληγὴν ἐναντίον των ἀμετανοήτων Αἰγυπτίων, ἔτσι καὶ τώρα) ἐγένε μίᾳ κακῇ πληγῇ, γεμάτῃ πόνους στους ἀνθρώπους, οἱ οἱ εἶχαν τὸ χάραγμα τῆς σφραγίδος τοῦ θηρίου καὶ εἰς ἐκείνους, οἱ οἱ ἐπροσκυνούσαν τὸ εἶδωλον αὐτοῦ. (Τιμωρία φοβερά ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, που προκαλοῦσε σωματικούς καὶ ψυχικούς πόνους).
- Αποκ. 16,3 Καὶ ὁ δεῦτερος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἐγένετο αἷμα ὡς νεκροῦ, καὶ πᾶσα ψυχὴ ζῶσα ἀπέθανεν ἐν τῇ θαλάσῃ.
- Αποκ. 16,3 Καὶ ὁ δεῦτερος ἄγγελος ἔχυσε τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης του εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ ἐγένετο ἡ θάλασσα (ὅπως ἄλλοτε εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἀμετανοήτου Φαραώ) αἷμα σαν ἀνθρώπου σκοτωμένου. Καὶ κάθε ζῶν, που υπήρχε μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπέθανε.
- Αποκ. 16,4 Καὶ ὁ τρίτος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τοὺς

ποταμούς καὶ εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων· καὶ ἐγένετο αἷμα.

Αποκ. 16,4 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἔχυσε τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης του εἰς τὰ ποτάμια καὶ εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων. Καὶ ἐγέναν ὅλα αἷμα. (Ποταμηδὸν ἔχυσαν οἱ ἀσεβεῖς τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως. Αἷμα τώρα, πρὸς τιμωρίαν τῶν, γίνονται τὰ νερά τῆς γῆς).

Αποκ. 16,5 Καὶ ἤκουσα τοῦ ἀγγέλου τῶν ὑδάτων λέγοντος· δίκαιος εἶ, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν, ὁ ὅσιος, ὅτι ταῦτα ἔκρινας·

Αποκ. 16,5 Καὶ ἤκουσα τὸν ἄγγελον, πού ἔχει ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς τὰ ὕδατα νὰ λέγῃ· “δίκαιος εἶσαι συ, πού υπάρχεις πάντοτε καὶ υπήρχες προαιωνίως, συ ὁ ὅσιος, συ ὁ ἀπολύτως ἅγιος, διότι σύμφωνα με τὴν ἀπειρον δικαιοσύνην σου ἔκρινες, ἀπεφάσισες καὶ ἐπραξες αὐτά.

Αποκ. 16,6 ὅτι αἷμα ἁγίων καὶ προφητῶν ἐξέχεαν, καὶ αἷμα αὐτοῖς ἔδωκας πιεῖν· ἄξιοι εἶσι.

Αποκ. 16,6 Διότι οἱ ἀσεβεῖς ἔχυσαν τὸ αἷμα τῶν ἁγίων καὶ τῶν προφητῶν σου καὶ τοὺς ἔδωκες συ ἀντὶ νεροῦ νὰ πιουν αἷμα. Εἶναι ἄξιοι διὰ τὴν τιμωρίαν αὐτήν”.

Αποκ. 16,7 Καὶ ἤκουσα τοῦ θυσιαστηρίου λέγοντος· ναί, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ἀληθινὰ καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις σου.

Αποκ. 16,7 Καὶ ἤκουσα ἀπὸ τοῦ θυσιαστήριον, (δηλαδὴ ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν εσφαγμένων διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ) φωνὴν νὰ λέγῃ· “ναί, Κυριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ἀληθινὰ καὶ δίκαιαι εἶναι αἱ κρίσεις καὶ ἀποφάσεις σου”.

Αποκ. 16,8 Καὶ ὁ τέταρτος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἥλιον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ καυματίσαι ἐν πυρὶ τοὺς ἀνθρώπους,

Αποκ. 16,8 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἀδειασε τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης του ἐπάνω στὸν ἥλιον. Καὶ ἐδόθη στὸν ἥλιον ἡ δύναμις νὰ εξαπολύσῃ μέγαλο καῦμα πυρός ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων.

- Αποκ. 16,9 καὶ ἔκαυματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα, καὶ ἐβλασφήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ τοῦ ἔχοντος ἐξουσίαν ἐπὶ τὰς πληγὰς ταύτας, καὶ οὐ μετενόησαν δοῦναι αὐτῷ δόξαν.
- Αποκ. 16,9 Καὶ σαν να εψηθήκαν οἱ ἄνθρωποι μέσα στο ανυπόφορον αὐτὸ λιοπύρι, καὶ, ἀντὶ με μετάνοιαν νὰ ζητήσουν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἐβλασφήμησαν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔχει τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς τὰς πληγὰς αὐτάς καὶ δὲν μετενόησαν, διὰ νὰ τὸν δοξάσουν.
- Αποκ. 16,10 Καὶ ὁ πέμπτος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν θρόνον τοῦ θηρίου· καὶ ἐγένετο ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἐσκοτωμένη, καὶ ἔμασῶντο τὰς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου,
- Αποκ. 16,10 Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἀδείασε τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης τοῦ ἐπάνω στὸν θρόνον τοῦ θηρίου. Καὶ ἐγένε κατασκότεινη ἡ βασιλεία τοῦ καὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ οπαδοὶ καὶ δούλοι τοῦ θηρίου, εμασοῦσαν τὰς γλώσσας τῶν ἀπὸ τὸν δριμύν πόνον, ποὺ ἠσθάνοντο μέσα στο ἀδιαπέραστον ἐκεῖνο σκοτάδι.
- Αποκ. 16,11 καὶ ἐβλασφήμησαν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ τῶν πόνων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν ἐλκῶν αὐτῶν, καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν.
- Αποκ. 16,11 Καὶ ἀντὶ συντετριμμένοι νὰ ζητήσουν τὸ θεῖον ἔλεος, ἐβλασφήμησαν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ ἐξ αἰτίας τοῦ πόνου τῶν καὶ τῶν πληγῶν τῶν καὶ δὲν μετενόησαν καὶ δὲν ἀπηνήθησαν τὰ πονηρὰ τῶν ἐργα.
- Αποκ. 16,12 Καὶ ὁ ἕκτος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν τὸν Εὐφράτην· καὶ ἐξηράνθη τὸ ὕδωρ αὐτοῦ, ἵνα ἐτοιμασθῇ ἡ ὁδὸς τῶν βασιλέων τῶν ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου.
- Αποκ. 16,12 Καὶ ὁ ἐκτὸς ἄγγελος ἔχυσε τὴν φιάλην αὐτοῦ στὸν μεγάλον ποταμὸν, τὸν Εὐφράτην. Καὶ ἐξηράνθηκε τὸ νερὸ αὐτοῦ καὶ ἐγένε βατὸς ὁ ποταμὸς, διὰ νὰ εἶναι ἐτσι ἐτοιμος καὶ ἐλεύθερος ὁ δρόμος τῶν βασιλέων, ποὺ θὰ ἤρχοντο ἀπὸ τὰ

μέρη της Ανατολής (δια να πλημμυρίσουν με τα στρατεύματα των τας δυτικές περιοχάς και τας εξολοθρεύσουν).

Αποκ. 16,13 Καὶ εἶδον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ δράκοντος καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ψευδοπροφήτου πνεύματα τρία ἀκάθαρτα, ὡς βάτραχοι·

Αποκ. 16,13 Και εἶδα ἀπὸ το στόμα του δράκοντος, του διαβόλου, και ἀπὸ το στόμα του θηρίου, του ἀντίχριστου, και ἀπὸ το στόμα του ψευδοπροφήτου να βγαίνουν τρία ἀκάθαρτα πνεύματα, που εμοιαζαν με ἀηδιαστικούς βατράχους.

Αποκ. 16,14 εἰσὶ γὰρ πνεύματα δαιμονίων ποιοῦντα σημεῖα, ἃ ἐκπορεύεται ἐπὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς οἰκουμένης ὅλης, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.

Αποκ. 16,14 Και ἦσαν αὐτὰ δαιμονικά πνεύματα, που ἔκαναν ἀγυρτικά και μαγικά θαύματα. Και τα δαιμονικά αὐτὰ πνεύματα, που ἐξεπήδησαν ἀπὸ τα στόματα ἐκείνων, ἔσπευσαν στους βασιλεῖς ὅλης της οἰκουμένης, δια να τους συγκεντρώσουν με τας δολιότητάς των στον πόλεμον, που θα ἐγίνετο κατὰ την μεγάλην ἐκείνην ἡμέραν, την ὁποίαν εἶχεν ὀρίσει ο Θεός ο Παντοκράτωρ, δια να καταλύσῃ και συντρίψῃ τον ἀντίχριστον.

Αποκ. 16,15 Ἴδου ἔρχομαι ὡς κλέπτης· μακάριος ὁ γρηγορῶν καὶ τηρῶν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἵνα μὴ γυμνὸς περιπατῇ καὶ βλέπωσι τὴν ἀσχημοσύνην αὐτοῦ.

Αποκ. 16,15 “Ἴδου ἔρχομαι ἔξαφνα σαν κλέπτης, λέγει ο Κυριος. Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, που μένει ἀγρυπνος και προσεκτικός και φυλάσσει ἀγνά και καθαρὰ τα ἐνδύματα της ψυχῆς του, δια να μὴ ζῇ και περιπατῇ γυμνὸς ἀπὸ ἀγαθὰ ἔργα και βλέπουν οἱ ἅγιοι και οἱ ἄγγελοι του οὐρανοῦ την ἀσχημίαν της ἠθικῆς γυμνότητός του”.

- Αποκ. 16,16 καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον
ἐβραϊστὶ Ἀρμαγεδών.
- Αποκ. 16,16 Καὶ τότε τα δαιμονικά ἐκεῖνα πνεύματα ἐμάζεψαν τοὺς
βασίλεις με τοὺς στρατοὺς τῶν εἰς τόπον, ὁ ὁποῖος λέγεται
Εβραϊστὶ Ἀρμαγεδών, στοὺς πρόποδας τοῦ Καρμήλου, ὅπου
ὁ Ἡλίας εἶχε κατασφάξει τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνῃς.
(Συμβολίζει δε αὐτὸ τοὺς καταστρεπτικοὺς πολέμους δια
μέσου τῶν αἰώνων καὶ μάλιστα τὸν φοβερώτερον ἀπ' ὅλους,
ὁ ὁποῖος θα συμβῇ ὀλίγον προ τῆς ὀριστικῆς επικρατήσεως
τοῦ Εὐαγγελίου).
- Αποκ. 16,17 Καὶ ὁ ἑβδομος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἀέρα·
καὶ ἐξῆλθε φωνὴ μεγάλη ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ
τοῦ θρόνου λέγουσα· γέγονε.
- Αποκ. 16,17 Καὶ ὁ ἑβδομος ἄγγελος ἔχυσε τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης
τοῦ στον ἀέρα (δια νὰ ἐπακολουθήσουν ἔτσι τρομερὰ
ατμοσφαιρικά καὶ γεωλογικὰ φαινόμενα). Καὶ ἐβγήκε
μεγάλῃ φωνῇ ἀπὸ τὸν ἐπουράνιον ναόν καὶ ἀπὸ τὸν θρόνον
τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἔλεγε· “ἐγίνε· ἐπραγματοποιήθη ἐξ
ὀλοκλήρου ἡ βουλή τοῦ Θεοῦ δια τὸν ἐξαφανισμόν τοῦ
ἀντιχρίστου”.
- Αποκ. 16,18 καὶ ἐγένοντο ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταί, καὶ
σεισμὸς ἐγένετο μέγας, οἷος οὐκ ἐγένετο ἀφ’ οὗ οἱ
ἄνθρωποι ἐγένοντο ἐπὶ τῆς γῆς, τηλικούτος σεισμὸς
οὕτω μέγας.
- Αποκ. 16,18 Καὶ ἐγίναν ἀμέσως ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ
συνεκλόνησε τὴν γῆν μέγας σεισμὸς, ὅμοιος πρὸς τὸν
ὁποῖον δὲν εἶχε γίνεαι ἀπὸ τότε πού οἱ ἄνθρωποι
ἐνεφανίσθησαν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, τέτοιος φοβερός καὶ
τόσον μέγας σεισμὸς.
- Αποκ. 16,19 καὶ ἐγένετο ἡ πόλις ἡ μεγάλη εἰς τρία μέρη, καὶ αἱ
πόλεις τῶν ἐθνῶν ἔπεσαν. καὶ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη
ἐμνήσθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δοῦναι αὐτῇ τὸ ποτήριον

τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ.

Αποκ. 16,19

Και εσχίσθη ἡ πόλις ἡ μεγάλη (ἡ πολυάνθρωπος Ρώμη που εσυμβολίζετο με τὸ ὄνομα τῆς Βαβυλώνος) εἰς τρία μέρη καὶ ἔπεσαν εἰς ερείπεια αἱ πόλεις τῶν ἐθνῶν. Καὶ τὴν Ρωμὴν, τὴν νέαν αὐτὴν μεγάλην Βαβυλώνα, (ἔχει δε ἡ κάθε εποχή μέχρι συντελείας τὴν ἰδικὴν τῆς Βαβυλώνα) τὴν ἐνεθυμήθησαν καὶ τὴν ἐμνημόνευσαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ τῆς δώσουν τὸ ποτήριον, τὸ γεμάτο ἀπὸ τὸν δραστικὸν οἶνον τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ.

Αποκ. 16,20

καὶ πᾶσα νῆσος ἔφυγε, καὶ ὄρη οὐχ εὐρέθησαν.

Αποκ. 16,20

Καὶ κάθε νησί ἔφυγε καὶ ἐχάθη καὶ τὰ βουνὰ ἐγίναν ἀφαντα καὶ δὲν εὐρέθησαν. (Κράτη ἀσεβῆ καὶ ἀντίθεα διαλύονται καὶ θὰ διαλύωνται διὰ μέσου τῶν αἰώνων, πληττόμενα ἀπὸ τὴν δικαίαν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ).

Αποκ. 16,21

καὶ χάλαζα μεγάλη ὥς ταλαντιαία καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ ἐβλασφήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεὸν ἐκ τῆς πληγῆς τῆς χαλάζης, ὅτι μεγάλη ἐστὶν ἡ πληγὴ αὕτη σφόδρα.

Αποκ. 16,21

Καὶ χάλαζα μεγάλη, τῆς ὁποίας κάθε κόκκος εἶχε βάρος ἐνὸς ταλάντου, (εἰκόσι πέντε περίπου κιλά) ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν με ὀρμὴν ἐπάνω στους ἀνθρώπους. Καὶ ἀντὶ αὐτοὶ μετανοημένοι νὰ ζητήσουν τὸ θεῖον ἔλεος, ἐβλασφήμησαν τὸν Θεὸν ἐνεκα τῆς πληγῆς τῆς χαλάζης, διότι ἡ πληγὴ αὕτη ἦτο παρὰ πολὺ μεγάλη.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 17

Αποκ. 17,1

Καὶ ἦλθεν εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων τῶν ἐχόντων τὰς ἑπτὰ φιάλας, καὶ ἐλάλησε μετ' ἐμοῦ λέγων· δεῦρο δεῖξω σοὶ τὸ κρῖμα τῆς πόρνῆς τῆς μεγάλης τῆς καθημένης ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν,

- Αποκ. 17,1 Και ήλθεν από τον ουρανόν ένας εκ των επτά αγγέλων, που είχαν τας επτά φιάλας, και συνωμίλησε μαζί μου, λέγων· “έλα να σου δείξω την κατάκρισιν και καταδίκην της πόρνης της μεγάλης (της διεφθαρμένης, δηλαδή, και εξηχρειωμένης πολυαρίθμου πόλεως), η οποία κάθεται επάνω εις ύδατα πολλά (τα οποία συμβολίζουν λαούς και έθνη με αμαρτωλά και γήϊνα φρονήματα, ωσάν την μεγάλην πόλιν).
- Αποκ. 17,2 μεθ’ ἧς ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ ἐμεθύσθησαν οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας αὐτῆς.
- Αποκ. 17,2 Με αυτήν διεφθάρησαν και εξεφαιλίσθησαν οι βασιλεῖς της γης και εμέθυσαν οι κάτοικοι της γης από τον οἶνον της πορνείας της” (από την μεθυστικήν ζάλην και παραφοράν της ηθικής εξαθλιώσεώς της).
- Αποκ. 17,3 καὶ ἀπήνεγκέ με εἰς ἔρημον ἐν πνεύματι. καὶ εἶδον γυναῖκα καθημένην ἐπὶ τὸ θηρίον τὸ κόκκινον, γέμον ὀνόματα βλασφημίας, ἔχον κεφαλὰς ἐπτά καὶ κέρατα δέκα.
- Αποκ. 17,3 Και με μετέφερε εν εκστάσει κατά ένα τρόπον πνευματικόν εις ένα τόπον ἔρημον από την χάριν του Θεού και τους ανθρώπους του Θεού. Και είδα μίαν γυναῖκα (που εξεικόνιζε την διεφθαρμένην Ρωμην) να κάθεται επάνω στο θηρίον το κόκκινον (το αιμοχαρές και αιματοβαμμένον από τα εγκλήματατά του), το οποίον ήτο γεμάτον από βλασφημίας και είχε επτά κεφαλὰς και δέκα κέρατα (τα οποία συμβολίζουν ασεβεῖς αυτοκράτορας, που είχαν θεοποιήσει τον εαυτόν τους).
- Αποκ. 17,4 καὶ ἡ γυνὴ ἦν περιβεβλημένη πορφυροῦν καὶ κόκκινον καὶ κεχρυσωμένη χρυσίῳ καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ μαργαρίταις, ἔχουσα ποτήριον χρυσοῦν ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς, γέμον βδελυγμάτων, καὶ τὰ ἀκάθαρτα τῆς πορνείας τῆς γῆς,

- Αποκ. 17,4 Και η γυναίκα αυτή εφορούσε πολύτιμον πορφυρούν ένδυμα, κατακόκκινον όμως από τα αίματα, και ήτο χρυσωμένη και κοσμημένη με χρυσά στολίδια και πολυτίμους λίθους και μαργαριτάρια. Και είχε στο χέρι της ποτήρι χρυσό, που ήτο γεμάτο από τα αηδιαστικά βδελύγματα της αποχαλινωμένης ειδωλολατρίας· εκρατούσε δε ακόμη και τα ακάθαρτα έργα της φαυλότητός της, που εμόλυναν την γην.
- Αποκ. 17,5 καὶ ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῆς ὄνομα γεγραμμένον· μυστήριον, Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν καὶ τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς.
- Αποκ. 17,5 Και επάνω στο μέτωπον αυτής ήτο γραμμένον ὄνομα, που εφαινετο μυστηριώδες και ακατάληπτο· “Βαβυλὼν η μεγάλη, η πρωτεύουσα και η μητέρα πολυαρίθμων διεφθαρμένων πόλεων, τόπος φαυλότητος και ειδωλολατρίας, που είναι βδελύγματα της γης”.
- Αποκ. 17,6 καὶ εἶδον τὴν γυναῖκα μεθύουσαν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἁγίων καὶ ἐκ τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων Ἰησοῦ. καὶ ἐθαύμασα ἰδὼν αὐτὴν θαῦμα μέγα.
- Αποκ. 17,6 Και είδα αυτήν την γυναίκα να μεθά από το αίμα των Χριστιανῶν και από το αίμα των μαρτύρων του Ιησοῦ, τους οποίους εμισούσε και κατεδίωκε, δια να τους εξοντώσῃ. Και όταν την είδα, εθαύμασα μέγαλον θαυμασμόν και δια την μεγαλοπρεπή εμφάνισίν της και δια την εξοντωτικὴν της δύναμιν εναντίον των πιστῶν.
- Αποκ. 17,7 Καὶ εἶπέ μοι ὁ ἄγγελος· διατί ἐθαύμασας; ἐγὼ ἐρῶ σοι τὸ μυστήριον τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ θηρίου τοῦ βαστάζοντος αὐτήν, τοῦ ἔχοντος τὰς ἐπτὰ κεφαλὰς καὶ τὰ δέκα κέρατα.
- Αποκ. 17,7 Και μου εἶπεν ο ἄγγελος· “διατί εθαύμασες; Εγὼ θα σου εἰπῶ και θα σου εξηγήσω το ακατάληπτον δια τους πολλοὺς μυστικόν, σχετικῶς με την γυναίκα και με το θηρίον, που την βαστάζει, και το οποίον ἔχει τας ἐπτὰ κεφαλὰς και τα

δέκα κέρατα.

Αποκ. 17,8

Τὸ θηρίον ὃ εἶδες, ἦν καὶ οὐκ ἔστι, καὶ μέλλει ἀναβαίνειν ἐκ τῆς ἀβύσσου καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγειν· καὶ θαυμάσονται οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τὸ ὄνομα ἐπὶ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, βλέπόντων τὸ θηρίον ὅτι ἦν, καὶ οὐκ ἔστι καὶ παρέσται.

Αποκ. 17,8

Το θηρίον, το οποίο είδες (και το οποίο συμβολίζει τους ασεβείς και τον εαυτόν τους θεοποιώντας αυτοκράτορας, όπως και τας διεφθαρμένες βασιλείας των) ήτο κάποτε και δεν υπάρχει πλέον, διότι έχει συντριβή. Και μέλλει πάλιν να ανεβή από την άβυσσον και να ενσαρκωθή στο πρόσωπον των αθέων ηγετών και αυτοκρατοριών, αλλά και πάλιν μέλλει να υπάγῃ στον όλεθρον και τον αφανισμόν κατανικημένον από την δύναμιν του Χριστού. Και οι κάτοικοι της γης, των οποίων το όνομα δεν είναι γραμμένον στο βιβλίον της ζωῆς από τότε που εκτίζετο ο κόσμος, θα θαυμάσουν, όταν ίδουν ὅτι το θηρίον υπήρχε μεν κάποτε και δεν υπάρχει, και ὁμως πάλιν θα παρουσιασθή.

Αποκ. 17,9

Ἦδε ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν. αἱ ἐπτὰ κεφαλαὶ ὄρη ἐπτὰ εἰσιν, ὅπου ἡ γυνὴ κάθηται ἐπ' αὐτῶν,

Αποκ. 17,9

Εδώ δείχνεται ο νους, ο οποίος έχει την σοφίαν του Θεού. Αι επτά κεφαλαί, ἐπὶ των οποίων κάθεται η γυναίκα, συμβολίζουν επτά ὄρη, ἐπάνω εἰς τα οποία η διεφθαρμένη Ρωμη εἶναι κτισμένη.

Αποκ. 17,10

καὶ βασιλεῖς ἐπτὰ εἰσιν· οἱ πέντε ἔπεσαν, ὁ εἷς ἐστίν, ὁ ἄλλος οὕπω ἦλθε, καὶ ὅταν ἔλθῃ, ὀλίγον αὐτὸν δεῖ μείναι.

Αποκ. 17,10

Συμβολίζουν ἀκόμη και επτά βασιλεῖς, που εκπροσωποῦν επτά βασιλείας ασεβείς και διεφθαρμένες. Αι πέντε, αι προχριστιανικαί, ἔπεσαν, η μία υπάρχει ἀκόμη. Η ἄλλη, η του αντιχρίστου, δεν ἤλθεν ἀκόμη. Και ὅταν ἔλθῃ θα εἶναι

προσωρινή και παροδική. Ολίγον χρόνον θα μείνη σύμφωνα με το σχέδιον του Θεού.

Αποκ. 17,11 καὶ τὸ θηρίον ὃ ἦν καὶ οὐκ ἔστι, καὶ αὐτὸς ὄγδοός ἐστι, καὶ ἐκ τῶν ἐπτὰ ἐστι, καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγει.

Αποκ. 17,11 Και το θηρίον, το οποίον ἦτο και δεν υπάρχει πλέον, είναι και αυτό ο ὄγδοος βασιλεύς, που κατά τα φρονήματα και την κακίαν είναι από τους επτά προηγουμένους βασιλεῖς, (διότι αυτό ενέπνεε και εκείνους). Και αυτό θα είναι παροδικόν, διότι βαδίζει προς την καταστροφήν και τον εξαφανισμόν.

Αποκ. 17,12 καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες δέκα βασιλεῖς εἰσιν, οἵτινες βασιλείαν οὕπω ἔλαβον, ἀλλ' ἐξουσίαν ὡς βασιλεῖς μίαν ὥραν λαμβάνουσι μετὰ τοῦ θηρίου.

Αποκ. 17,12 Και τα δέκα κέρατα, τα οποία είδες, συμβολίζουν δέκα βασιλεῖς, οι οποίοι δεν εβασίλευσαν ακόμη, αλλά σαν βασιλεῖς παίρνουν βασιλικήν εξουσίαν ἐπὶ μίαν ὥραν (ἐπὶ μικρόν δηλαδή χρονικόν διάστημα) και θα βασιλεύσουν μαζί με το θηρίον ολίγον χρόνον.

Αποκ. 17,13 οὗτοι μίαν γνώμην ἔχουσι, καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν τῷ θηρίῳ διδόασιν.

Αποκ. 17,13 Και αυτοί ἔχουν τα ἴδια φρονήματα και τας ἰδίας διαθέσεις, και δίδουν στο θηρίον την δύναμιν και την εξουσίαν των.

Αποκ. 17,14 οὗτοι μετὰ τοῦ ἀρνίου πολεμήσουσι, καὶ τὸ ἀρνίον νικήσει αὐτούς, ὅτι κύριος κυρίων ἐστὶ καὶ βασιλεὺς βασιλέων, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοί.

Αποκ. 17,14 Αυτοί, (μοχθηρά και αιμοβόρα ὄργανα του θηρίου καθώς είναι) θα πολεμήσουν ἐναντίον του Ἀρνίου, αλλά θα τους νικήσῃ το Ἀρνίον, διότι εἶναι κύριος των κυρίων και βασιλεύς των βασιλέων, και αυτοί που είναι μαζί του και αποτελοῦν την βασιλικήν του παράταξιν, εἶναι οι προσκεκλημένοι και διαλεγμένοι ἀπὸ τον Θεόν πιστοί”.

- Αποκ. 17,15 Καὶ λέγει μοι· τὰ ὕδατα ἃ εἶδες, οὗ ἡ πόρνη κάθηται, λαοὶ καὶ ὄχλοι εἰσὶ καὶ ἔθνη καὶ γλῶσσαι.
- Αποκ. 17,15 Καὶ μου εἶπεν ὁ ἄγγελος· “τα νερά, τα οποία είδες, επάνω εἰς τα οποία ἐκάθητο ἡ διεφθαρμένη πόλις, ἡ Ῥώμη, εἶναι λαοὶ καὶ ὄχλοι καὶ ἔθνη καὶ γλῶσσαι διάφοροι, επάνω εἰς τα οποία κυριαρχεῖ ἡ πόρνη, δηλαδή ἡ ἐνσάρκωσις τῆς διαφθοράς.
- Αποκ. 17,16 καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες καὶ τὸ θηρίον, οὗτοι μισήσουσι τὴν πόρνην καὶ ἡρημωμένην ποιήσουσιν αὐτήν καὶ γυμνήν, καὶ τὰς σάρκας αὐτῆς φάγονται, καὶ αὐτήν κατακαύσουσιν ἐν πυρί.
- Αποκ. 17,16 Καὶ τα δέκα κέρατα, που είδες καὶ τα οποία συμβολίζουν δέκα βασιλεῖς καὶ τὸ θηρίον, που τους ἐμπνέει, ὅλοι αὐτοὶ θα μισήσουν τὴν διεφθαρμένην Ῥώμην καὶ τὴν κοσμοκρατορίαν τῆς, θα ἐξεγερθοῦν ἐναντίον τῆς, (διότι ἀνάμεσα στους κακοὺς κυριαρχεῖ κατὰ κανόνα τὸ ἀνθρωποκτόνον καὶ καταστρεπτικὸν μῖσος) καὶ θα τὴν κάμουν ἐρημον καὶ γυμνήν ἀπὸ τα πλούτη καὶ τὴν δόξαν τῆς, θα καταφάγουν τὰς σάρκας τῆς (θα διαμοιρασθοῦν δηλαδή μεταξύ των τὰς περιοχὰς τῆς) καὶ θα τὴν κατακαύσουν με φωτιά.
- Αποκ. 17,17 ὁ γὰρ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν ποιῆσαι τὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ ποιῆσαι μίαν γνώμην καὶ δοῦναι τὴν βασιλείαν αὐτῶν τῷ θηρίῳ, ἄχρι τελεσθῶσιν οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ.
- Αποκ. 17,17 Διότι ὁ Θεός, (που υποτάσσει καὶ τους κακοὺς εἰς τα σχέδια του) ἔδωκεν εἰς τὰς καρδίας των βουλήν καὶ ἀπόφασιν νὰ κάμουν τὸ θέλημά του καὶ νὰ συμφωνήσουν με μίαν γνώμην μεταξύ των καὶ νὰ δώσουν τὴν βασιλείαν των στο θηρίον, μέχρις ὅτου λάβουν πλήρη πραγματοποιήσιν οἱ λόγοι του Θεοῦ.
- Αποκ. 17,18 καὶ ἡ γυνὴ ἣν εἶδες ἔστιν ἡ πόλις ἡ μεγάλη ἡ ἔχουσα

βασιλείαν ἐπὶ τῶν βασιλέων τῆς γῆς.

Αποκ. 17,18

Και η γυναίκα, την οποίαν είδες, είναι η πόλις η μεγάλη, η Ρωμη, η οποία εκτείνει τώρα την κυριαρχίαν της επάνω στους βασιλείς της γης”, (δια να θερίση μετ’ ολίγον την καταστροφὴν της ἀπὸ αὐτοὺς τούτους τους βασιλείς).

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 18

Αποκ. 18,1

Μετὰ ταῦτα εἶδον ἄλλον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα ἐξουσίαν μεγάλην, καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ,

Αποκ. 18,1

Επειτα ἀπὸ αὐτὰ εἶδα ἄλλον ἄγγελον να κατεβαίνει ἀπὸ τον ουρανὸν με ἐξουσίαν μαγάλην, και η γη ἐπλημμύρησε φως ἀπὸ την ολόλαμπρον δόξαν του.

Αποκ. 18,2

καὶ ἔκραξεν ἐν ἰσχυρᾷ φωνῇ λέγων· ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, καὶ ἐγένετο κατοικητήριον δαιμονίων καὶ φυλακὴ παντὸς πνεύματος ἀκαθάρτου καὶ φυλακὴ παντὸς ὀρνέου ἀκαθάρτου καὶ μεμνημένου·

Αποκ. 18,2 —Και ἐκραξε με φωνὴν μαγάλην, λέγων· “ἔπεσε, ἔπεσε η Βαβυλὼν

η μαγάλη και ἐγινε κατοικητήριον των δαιμόνων και καταφύγιον παντός ακαθάρτου πνεύματος και ἀπόκρυφη φωλιά κάθε ακαθάρτου και αντιπαθητικοῦ ὀρνέου.

Αποκ. 18,3

ὅτι ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πέπωκαν πάντα τὰ ἔθνη, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς μετ’ αὐτῆς ἐπόρνευσαν, καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ στρήνου αὐτῆς ἐπλούτησαν.

Αποκ. 18,3

Και μετεβλήθη εἰς ερείπια, διότι ἀπὸ τον δραστικὸν οἶνον της ἀκολάστου και παραφόρου αὐτῆς φαυλότητος ἔχουν πιεῖ ὅλα τα ἔθνη. Και οι βασιλεῖς της γης ἐπόρνευσαν μαζὴ της και οι ἔμποροι της γης ἐπλούτησαν ἀπὸ τους ηδυπαθεῖς

και παραφόρους πόθους της”.

Αποκ. 18,4 Καὶ ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν·
ἔξελθε ἐξ αὐτῆς ὁ λαὸς μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε
ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῆς, καὶ ἵνα ἐκ τῶν πληγῶν αὐτῆς μὴ
λάβητε·

Αποκ. 18,4 Καὶ ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ νὰ λέγῃ·
“εβγάτε ἐξω ἀπ’ αὐτὴν τὴν ἁμαρτωλὴν πόλιν σεις, ποὺ
ἀποτελεῖτε τὸν λαὸν μου, διὰ νὰ μὴ γίνετε συμμέτοχοι εἰς
τὰς ἁμαρτίας τῆς καὶ νὰ μὴ λάβετε μέρος εἰς τὰς τιμωρίας
τῆς.

Αποκ. 18,5 ὅτι ἐκολλήθησαν αὐτῆς αἱ ἁμαρτίαι ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ,
καὶ ἐμνημόνευσεν ὁ Θεὸς τὰ ἀδικήματα αὐτῆς.

Αποκ. 18,5 Διότι ἀνέβηκαν οἱ ἁμαρτίαι τῆς μέχρι τοῦ οὐρανοῦ καὶ
εθυμήθη ὁ Θεὸς τὰς ἀδικίας τῆς”.

Αποκ. 18,6 ἀπόδοτε αὐτῇ ὡς καὶ αὐτὴ ἀπέδωκε, καὶ διπλώσατε
αὐτῇ διπλᾶ κατὰ τὰ ἔργα αὐτῆς· ἐν τῷ ποτηρίῳ ᾧ
ἐκέρασε, κεράσατε αὐτῇ διπλοῦν.

Αποκ. 18,6 Καὶ διέταξεν ἡ φωνὴ τοὺς ἐχθροὺς τῆς· “ἀνταποδώστε τῆς
κτυπήματα καὶ πληγὰς, ὅπως καὶ αὐτὴ ἀπέδωκεν τοὺς
ἄλλους, καὶ διπλασιάστε τὰ κτυπήματά σας ἐναντίον τῆς καὶ
ἀνταποδώστε τῆς διπλὰς καταστροφὰς σύμφωνα με τὰ
ἔργα τῆς. Μεσα στὸ ποτήριον τῆς καταστροφῆς, ποὺ
ἐκέρασε αὐτὴ τοὺς ἄλλους, κεράστε τὴν σεις διπλάσια
τώρα.

Αποκ. 18,7 ὅσα ἐδόξασεν ἑαυτὴν καὶ ἐστηνίασε, τοσοῦτον δότε
αὐτῇ βασανισμόν καὶ πένθος. ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς
λέγει, ὅτι κάθημαι καθὼς βασίλισσα καὶ χήρα οὐκ εἰμὶ
καὶ πένθος οὐ μὴ ἴδω,

Αποκ. 18,7 Ὅσον ἀλαζονικὰ ἐδόξασε τὸν εαυτὸν τῆς καὶ παράφορα
ερρίφθη εἰς τὴν φαυλότητα, τόσον πολὺν βασανισμόν καὶ
βαρὺ πένθος ἀποδώσατε εἰς αὐτήν. Διότι μέσα εἰς τὴν
ἀλαζονικὴν καὶ διεστραμμένην καρδίαν τῆς λέγει, ὅτι

κάθημαι σαν βασίλισσα και δεν είμαι χήρα και δεν θα ίδω ποτέ πένθος.

Αποκ. 18,8 διὰ τοῦτο ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἥξουσιν αἱ πληγαὶ αὐτῆς, θάνατος καὶ πένθος καὶ λιμός, καὶ ἐν πυρὶ κατακαυθήσεται· ὅτι ἰσχυρὸς Κύριος Θεὸς ὁ κρίνας αὐτήν.

Αποκ. 18,8 Δια τοῦτο αιφνιδίως και εις μιαν ημεραν θα πέσουν επάνω της όλαι αι πληγαί της, θάνατος και πένθος και πείνα, και θα κατακαή εξ ολοκλήρου με το πυρ. Διότι ο Κυριος και Θεός, που την έκρινε και την κατεδίκασε, είναι παντοδύναμος και εκτελεί τας δικαίας αποφάσεις του.

Αποκ. 18,9 καὶ κλαύσουσιν αὐτήν καὶ κόφονται ἐπ’ αὐτῇ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς οἱ μετ’ αὐτῆς πορνεύσαντες καὶ στρηνιάσαντες, ὅταν βλέπωσι τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς,

Αποκ. 18,9 Και θα την θρηνολογήσουν και θα κάμουν κοπετόν δι' αυτήν οι βασιλείς της γης, οι οποίοι διεφθάρησαν μαζί της και εφλογίσθησαν από τους παραφόρους πόθους, όταν θα βλέπουν τον καπνὸν της πυρκαϊᾶς της.

Αποκ. 18,10 ἀπὸ μακρόθεν ἑστηκότες διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς, λέγοντες· οὐαὶ οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη Βαβυλῶν, ἡ πόλις ἡ ἰσχυρά, ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἦλθεν ἡ κρίσις σου.

Αποκ. 18,10 Και θα στέκουν από μακρυὰ γεμάτοι φόβον εξ αιτίας του βασανισμού της, θρηνολογούντες· Αλλοίμονον, αλλοίμονον, η πόλις η μεγάλη η Βαβυλῶν, η πόλις η ισχυρά, διότι έξαφνα μέσα εις μιαν ωραν ήλθεν η καταδίκη και η τιμωρία σου!

Αποκ. 18,11 καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς κλαύσουσι καὶ πενθήσουσιν ἐπ’ αὐτῇ, ὅτι τὸν γόμον αὐτῶν οὐδεὶς ἀγοράζει οὐκέτι,

Αποκ. 18,11 Και οι έμποροι της γης θα κλαύσουν και θα πενθήσουν δι' αυτήν, διότι το πολύτιμον φορτίον των εμπορευμάτων των κανείς πλέον δεν το αγοράζει.

Αποκ. 18,12 γόμον χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ λίθου τιμίου καὶ

μαργαρίτου, καὶ βυσσίνου καὶ πορφύρας καὶ σηρικοῦ
καὶ κοκκίνου, καὶ πᾶν ξύλον θύϊνον καὶ πᾶν σκεῦος
ἐλεφάντινον καὶ πᾶν σκεῦος ἐκ ξύλου τιμιωτάτου καὶ
χαλκοῦ καὶ σιδήρου καὶ μαρμάρου,

Αποκ. 18,12

Φορτίον χρυσοῦ καὶ αργύρου καὶ πολυτίμου λίθου καὶ
μαργαριταρίου καὶ πολυτελοῦς βυσσίνου ἐνδύματος καὶ
πορφύρας καὶ μεταξωτοῦ καὶ κοκκίνου υφάσματος καὶ κάθε
σκεῦος καμωμένο ἀπὸ ευώδες ξύλον κέδρου καὶ κάθε
σκεῦος ἀπὸ ἐλεφαντοστοῦν καὶ κάθε σκεῦος ἀπὸ
πολυτιμώτατον ξύλον καὶ χαλκὸν καὶ σίδηρον καὶ
μάρμαρον.

Αποκ. 18,13

καὶ κινάμωμον καὶ ἄμωμον καὶ θυμιάματα, καὶ μύρον καὶ
λίβανον καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον καὶ σεμίδαλιν καὶ σῖτον καὶ
κτῆνη καὶ πρόβατα, καὶ ἵππων καὶ ῥεδῶν καὶ σωμάτων,
καὶ ψυχὰς ἀνθρώπων.

Αποκ. 18,13

Κανεῖς πλέον δεν ἀγοράζει κανέλλαν καὶ ἄμωμον
(πολύτιμον αρωματώδες φυτόν) καὶ θυμιάματα καὶ μύρον
καὶ λιβάνι καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον καὶ σεμιγδάλι καὶ σῖτον καὶ
κτῆνη καὶ πρόβατα καὶ φορτίον ἵππων καὶ τετρατρόχων
αμαξῶν καὶ σωμάτων, που πωλοῦν οἱ σωματέμποροι, ὅπως
καὶ ἄλλους ζωντανούς ἀνθρώπους.

Αποκ. 18,14

καὶ ἡ ὁπώρα τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σου ἀπώλετο ἀπὸ
σοῦ, καὶ πάντα τὰ λιπαρὰ καὶ τὰ λαμπρὰ ἀπῆλθεν ἀπὸ
σοῦ, καὶ οὐκέτι οὐ μὴ αὐτὰ εὐρήσεις.

Αποκ. 18,14

Καὶ τὰ ὀπωρικά, που ἐπιθυμοῦσε ἡ ψυχὴ σου, ἐχάθηκαν
πλέον ἀπὸ σε καὶ ὅλα τὰ λιπαρὰ καὶ τὰ πολυδάπανα καὶ τὰ
νόστιμα ἐφυγαν ἀπὸ σε καὶ δεν θα τα εὕρης πλέον.

Αποκ. 18,15

οἱ ἔμποροι τούτων, οἱ πλουτήσαντες ἀπ' αὐτῆς, ἀπὸ
μακρόθεν στήσονται διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ
αὐτῆς κλαίοντες καὶ πενθοῦντες,

Αποκ. 18,15

Οἱ ἔμποροι ὅλων αὐτῶν των εἰδῶν, που ἐπλούτησαν ἀπὸ τὴν
καταστραφείσαν πόλιν, θα σταθοῦν μακριὰ φοβούμενοι

και τρέμοντες τον βασανισμόν της και θα κλαίουν και θα πενθούν

Αποκ. 18,16 λέγοντες· οὐαὶ οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἡ περιβεβλημένη βύσσινον καὶ πορφυροῦν καὶ κόκκινον καὶ κεχρυσωμένη ἐν χρυσίῳ καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ μαργαρίταις, ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἡρημώθη ὁ τοσοῦτος πλοῦτος.

Αποκ. 18,16 λέγοντες· “αλοῖμονον, αλλοῖμονον, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, που εἶχεν ενδυθῆ σαν βασίλισσα πολῦτιμον βύσσινον ἐνδυμα και πορφυροῦν και κόκκινον και ἦτο χρυσωμένη και κοσμημένη με χρυσὰ στολίδια και πολῦτιμον λίθον και μαργαριτάρια, αλλοῖμονον, διότι ἔξαφνα μέσα εις μίαν ὥραν ερημώθηκε ο τόσον μεγάλος και πολῦτιμος πλούτος της”.

Αποκ. 18,17 καὶ πᾶς κυβερνήτης καὶ πᾶς ὁ ἐπὶ τόπον πλέων, καὶ ναῦται καὶ ὅσοι τὴν θάλασσαν ἐργάζονται, ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν,

Αποκ. 18,17 Και κάθε κυβερνήτης πλοίου και καθένας, που πλέει στον τόπον της αμαρτωλοῦ Βαβυλώνος, και οι ναῦται και ὅσοι εργάζονται εις την θάλασσαν εστάθηκαν ἀπὸ μακρυὰ

Αποκ. 18,18 καὶ ἔκραζον βλέποντες τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτῆς, λέγοντες· τίς ὁμοία τῇ πόλει τῇ μεγάλῃ;

Αποκ. 18,18 και βλέποντες τον καπνὸν της πυρκαϊᾶς της ἐκραζαν, λέγοντες· “ποία ἄλλη πόλις της οικουμένης ἦτο ὁμοία με την πόλιν αὐτὴν την μεγάλην;”

Αποκ. 18,19 καὶ ἔβαλον χοῦν ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν καὶ ἔκραζον κλαίοντες καὶ πενθοῦντες, λέγοντες· οὐαὶ οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἐν ᾗ ἐπλούτησαν πάντες οἱ ἔχοντες τὰ πλοῖα ἐν τῇ θαλάσῃ ἐκ τῆς τιμιότητος αὐτῆς· ὅτι μιᾷ ὥρᾳ ἡρημώθη.

Αποκ. 18,19 Και ἀπὸ την μεγάλην των θλίψιν ἐρριψαν χῶμα ἐπάνω εις τα κεφάλια των και ἐκραζαν κλαίοντες και πενθοῦντες και λέγοντες· “αλλοῖμονον, αλλοῖμονον, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, μέσα

εις την οποίαν επλούτησαν από την ακριβή πώλησιν των εμπορευμάτων των όλοι όσοι είχαν τα πλοία εις την θάλασσαν και έκαμαν μεταφοράς και εμπόρια! Αλοίμονον, διότι μέσα εις μίαν ώραν ερημώθηκε”.

Αποκ. 18,20 Εύφραίνου επ’ αύτῃ, ούρανέ, καὶ οἱ ἅγιοι καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται, ὅτι ἔκρινεν ὁ Θεὸς τὸ κρίμα ὑμῶν ἐξ αὐτῆς.

Αποκ. 18,20 Και ο άγγελος εστράφη τώρα προς τον ουρανόν και εφώναξε με χαρούμενην φωνήν· “ευφραίνου δια την δικαίαν καταστροφήν της αμαρτωλῆς πόλεως, ουρανέ και οι άγιοι που υπάρχουν στον ουρανόν και οι απόστολοι και οι προφήται, διότι έκρινε και εδίκασεν ο Θεός την αμαρτωλήν πόλιν, και η τιμωρία της είναι απόδοσις δικαιοσύνης δια τους διωγμούς, που έκαμε εναντίον σας, και δια το αίμα σας, που έχυσε”.

Αποκ. 18,21 Καὶ ἤρην εἷς ἄγγελος ἰσχυρὸς λίθον ὡς μύλον μέγαν καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν λέγων· οὕτως ὁρμήματι βληθήσεται Βαβυλὼν ἡ μεγάλη πόλις, καὶ οὐ μὴ εὕρεθῃ ἔτι.

Αποκ. 18,21 Και ένας δυνατός άγγελος εσήκωσε ένα μεγάλο, βαρύν λίθον σαν μυλόπετραν και τον έρριψε με ορμήν εις την θάλασσαν, λέγων· “με τέτοια ορμή θα κτυπηθή η Βαβυλών, η πόλις η μεγάλη και δεν θα υπάρξη πλέον”.

Αποκ. 18,22 καὶ φωνὴ κιθαρωδῶν καὶ μουσικῶν καὶ αὐλητῶν καὶ σαλπιστῶν οὐ μὴ ἀκουσθῇ ἐν σοὶ ἔτι, καὶ πᾶς τεχνίτης πάσης τέχνης οὐ μὴ εὕρεθῇ ἐν σοὶ ἔτι, καὶ φωνὴ μύλου οὐ μὴ ἀκουσθῇ ἐν σοὶ ἔτι,

Αποκ. 18,22 Και φωνή κιθαρωδών και μουσικών και εκείνων που παίζουν αυλόν, και φωνή σαλπικτών δεν θ' ακουσθή πλέον μέσα εις την περιοχὴν σου. Και κανένας τεχνίτης κάθε τέχνης δεν θα ευρεθῇ πλέον ανάμεσα εις σε και η βοή μύλου δεν θα ακουσθῇ πλέον εις τα ερείπιά σου.

- Αποκ. 18,23 καὶ φῶς λύχνου οὐ μὴ φανῇ ἐν σοὶ ἔτι, καὶ φωνὴ
νυμφίου καὶ νύμφης οὐ μὴ ἀκουσθῇ ἐν σοὶ ἔτι· ὅτι οἱ
ἔμποροὶ σου ἦσαν οἱ μεγιστᾶνες τῆς γῆς, ὅτι ἐν τῇ
φαρμακείᾳ σου ἐπλανήθησαν πάντα τὰ ἔθνη,
- Αποκ. 18,23 Καὶ φως λύχνου δεν θα φανῇ εἰς τα χαλάσματά σου καὶ
χαρμόσυνος φωνὴ νυμφίου καὶ νύμφης δεν θα ἀκουσθῇ
στον τόπον σου. Διότι οἱ ἀπληστοὶ ἔμποροὶ σου, οἱ
πλουτοκράται καὶ εκμεταλευταί, ἦσαν οἱ κύριοι καὶ οἱ
δυνάσται τῆς οἰκουμένης· διότι με τα μαγικά σου φάρμακα
καὶ τας αμαρτωλὰς γοητείας σου ἐπλανήθησαν καὶ
παρεσύρθησαν εἰς τὴν ἐξαχρείωσιν ὅλα τα ἔθνη.
- Αποκ. 18,24 καὶ ἐν αὐτῇ αἵματα προφητῶν καὶ ἀγίων εὐρέθη καὶ
πάντων τῶν ἐσφαγμένων ἐπὶ τῆς γῆς.
- Αποκ. 18,24 Καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν αμαρτωλὴν Βαβυλῶνα εὐρέθησαν
αἵματα προφητῶν καὶ ἀγίων καὶ ὅλων των μαρτύρων, που
διὰ τὴν πίστιν τοῦ Ἀρνίου ἐσφάγησαν εἰς τὴν γην.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 19

- Αποκ. 19,1 Μετὰ ταῦτα ἤκουσα ὡς φωνὴν μεγάλην ὄχλου πολλοῦ
ἐν τῷ οὐρανῷ λεγόντων· ἀλληλουϊά· ἡ σωτηρία καὶ ἡ
δόξα καὶ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
- Αποκ. 19,1 Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ ἤκουσα σαν φωνὴν μεγάλην λαοῦ πολλοῦ,
των στον ουρανὸν ἀγγέλων καὶ ἀγίων, που ἔλεγαν·
“ἀλληλουϊά (=αἰνεῖτε τὸν Κύριον)· ἡ σωτηρία καὶ ἡ δόξα καὶ
ἡ δύναμις εἶναι τοῦ Θεοῦ μας καὶ ἀπὸ ἐκείνον χορηγεῖτε.
- Αποκ. 19,2 ὅτι ἀληθινὰ καὶ δίκαια αἱ κρίσεις αὐτοῦ· ὅτι ἔκρινε τὴν
πόρνην τὴν μεγάλην, ἣτις διέφθειρε τὴν γῆν ἐν τῇ
πορνείᾳ αὐτῆς, καὶ ἐξεδίκησε τὸ αἷμα τῶν δούλων
αὐτοῦ ἐκ χειρὸς αὐτῆς.
- Αποκ. 19,2 Ἀς εἶναι δοξασμένος πάντοτε, διότι εἶναι ἀληθινὰ καὶ

δίκαιαι αι κρίσεις και αι αποφάσιστον· διότι έκρινε και κατεδίκασε την πόρνην την μεγάλην, (την φαύλη Βαβυλώνα), η οποία διέφθειρε την γην με την φαυλότητά της, (κατεδίωκε τους πιστούς) και ο δίκαιος Θεός εξεδίκηθη το αίμα των πιστών δούλων του, που εχύθη από το χέρι της”.

Αποκ. 19,3 καὶ δεύτερον εἶρηκαν· ἀλληλούϊα· καὶ ὁ καπνὸς αὐτῆς ἀναβαίνει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Αποκ. 19,3 Και δια δευτέραν φοράν εἶπαν· “ἀλληλούϊα· και ο καπνὸς ἀπὸ το καταστρεπτικὸν πυρ, που την ερήμωσε οριστικῶς, ανεβαίνει στους αἰῶνας των αἰώνων”.

Αποκ. 19,4 καὶ ἔπεσαν οἱ εἴκοσι καὶ τέσσαρες πρεσβύτεροι καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῷ θρόνῳ λέγοντες· ἀμήν, ἀλληλούϊα.

Αποκ. 19,4 Και οι εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι και τα τέσσαρα ζῶα ἔπεσαν με ἀπέραντον σεβασμὸν και προσκύνησαν τον δίκαιον Θεόν, τον καθημενον ἐπάνω στον θρόνον λέγοντες. “Αμήν, ἀλληλούϊα”.

Αποκ. 19,5 καὶ φωνὴ ἀπὸ τοῦ θρόνου ἐξῆλθε λέγουσα· αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἡμῶν πάντες οἱ δοῦλοι αὐτοῦ καὶ οἱ φοβούμενοι αὐτόν, οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι.

Αποκ. 19,5 Και φωνή ἀγγέλων, των περιστοιχούντων τον Θεόν, εβγήκε ἀπὸ τον θρόνον, λέγουσα· “αινεῖτε τον Θεόν ημῶν ὅλοι οι δούλοι αὐτοῦ και οι φοβούμενοι αὐτόν, οι μικροὶ και οι μεγάλοι”.

Αποκ. 19,6 Καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ὄχλου πολλοῦ καὶ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν καὶ ὡς φωνὴν βροντῶν ἰσχυρῶν, λεγόντων· ἀλληλούϊα· ὅτι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ.

Αποκ. 19,6 Και ἤκουσα σαν φωνὴν πλήθους λαοῦ και σαν βοήν πολλῶν υδάτων, που πίπτουν εἰς μεγάλους καταρράκτας, και σαν κρότους ἰσχυρῶν βροντῶν, που ἔλεγαν· “ἀλληλούϊα, διότι

- εβασίλευσε Κύριος ο Θεός, ο παντοκράτωρ.
- Αποκ. 19,7 χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα καὶ δῶμεν τὴν δόξαν αὐτῷ,
ὅτι ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ ἀρνίου καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ
ἡτοίμασεν ἑαυτήν.
- Αποκ. 19,7 Ἀς χαίρωμεν καὶ ἀς ευφραινώμεθα καὶ ἀς δώσωμεν εἰς
αὐτὸν δόξαν, διότι ἦλθεν ὁ καιρὸς νὰ γίνῃ ὁ γάμος τοῦ
Ἀρνίου (τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ουρανίου νυμφίου) καὶ ἡ γυναῖκα
τοῦ (ἡ πνευματικὴ νύμφη, ἡ Ἐκκλησία) ἔχει ετοιμάσει τὸν
εαυτὸν της”.
- Αποκ. 19,8 καὶ ἐδόθη αὐτῇ ἵνα περιβάλῃται βύσσινον λαμπρὸν
καθαρόν· τὸ γὰρ βύσσινον τὰ δικαιώματα τῶν ἁγίων
ἐστί.
- Αποκ. 19,8 Καὶ ἐδόθη εἰς αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ ἐνδυθῇ λαμπρὸν,
ολοκάθαρον βύσσινον ἱμάτων, διότι τὸ βύσσινον ἐνδύμα
εἶναι αἱ ἀρεταὶ τῶν πιστῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν
ολόλαμπρον στόλισμα τῆς θριαμβευούσης εἰς οὐρανούς
Ἐκκλησίας.
- Αποκ. 19,9 Καὶ λέγει μοι· γράψον, μακάριοι οἱ εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ
γάμου τοῦ ἀρνίου κεκλημένοι. καὶ λέγει μοι· οὗτοι οἱ
λόγοι ἀληθινοὶ τοῦ Θεοῦ εἰσι.
- Αποκ. 19,9 Καὶ ἐν συνεχείᾳ μοι εἶπεν ὁ ἄγγελος· “γράψε· μακάριοι καὶ
τρισευτυχισμένοι εἶναι οἱ προσκεκλημένοι εἰς τὸ βασιλικὸν
δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ Ἀρνίου”. Καὶ μοι εἶπεν ἀκόμη·
“αὐτοὶ οἱ λόγοι, ποὺ ἀναφέρονται εἰς τὴν ἀτελείωτον
μακαριότητα τῶν πιστῶν μετὰ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀληθινοί,
λόγοι αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ”.
- Αποκ. 19,10 Καὶ ἔπεσα ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ προσκυνῆσαι
αὐτῷ. καὶ λέγει μοι· ὅρα μὴ· σύνδουλός σου εἰμι καὶ
τῶν ἀδελφῶν σου τῶν ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ·
τῷ Θεῷ προσκύνησον· ἡ γὰρ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ ἐστὶ
τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας.
- Αποκ. 19,10 Καὶ ἔπεσα ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδια τοῦ ἀγγέλου, διὰ νὰ τον

προσκυνήσω. Και μου είπε· “πρόσεχε μη κάμης κάτι τέτοιο· είμαι και εγώ σύνδουλός σου και ένας από τους αδελφούς σου, που έλαβαν και κρατούν την ομολογίαν και μαρτυρίαν της πίστεώς των στον Ιησούν Χριστόν. Τον Θεόν προσκύνησε· διότι η προαγγελία, που σου έκαμα εγώ περί αυτών που θα γίνουν στο μέλλον, δεν προέρχεται από εμέ, αλλά δίδεται ως προφητικόν χάρισμα από την μαρτυρίαν και ομολογίαν της πίστεως προς τον Ιησούν”.

Αποκ. 19,11 Καὶ εἶδον τὸν οὐρανὸν ἀνεωγμένον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ’ αὐτόν, καλούμενος πιστὸς καὶ ἀληθινός, καὶ ἐν δικαιοσύνῃ κρίνει καὶ πολεμεῖ·

Αποκ. 19,11 Και είδον τον ουρανόν ανοικτόν. Και ιδού ένας ἵππος λευκός και ο καθήμενος επάνω εις αυτόν εκαλείτο αξιόπιστος κατά πάντα και αληθινός, και κρίνει και δικάζει με δικαιοσύνην και πολεμεί με ακατανίκητον δύναμιν.

Αποκ. 19,12 οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς φλόξ πυρός, καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διαδήματα πολλὰ, ἔχων ὀνόματα γεγραμμένα, καὶ ὄνομα γεγραμμένον ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ αὐτός,

Αποκ. 19,12 Τα δε μάτια του είναι σαν φλόγα φωτιάς, (ώστε τίποτε να μη μένη αφανές και κρυμμένον ενώπιόν του, να είναι δε φως δια τους δικαίους και πυρ καταστρεπτικόν δια τους αμαρτωλούς). Και, διότι είναι ο βασιλεύς των βασιλέων, φέρει επάνω εις την κεφαλὴν του διαδήματα πολλὰ, που έχουν ονόματα πολλὰ, δια να φανερώνουν τα αναρίθμητα αυτού βασιλικά προσόντα και προνόμια. Και έχει ακόμη και ένα ὄνομα γραμμένον, το οποίον κανένας ἄλλος δεν γνωρίζει εις ὅλον το βάθος και πλάτος παρά μόνον αὐτός, (διότι αναφέρεται εις την απειροτέλειον αυτού θεότητα).

Αποκ. 19,13 καὶ περιβεβλημένος ἱμάτιον βεβαμμένον ἐν αἵματι, καὶ κέκληται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Αποκ. 19,13 Και έχει ενδυθὴ ἱμάτιον βαμμένον με αἷμα (με το ιδικόν του αἷμα, το οποίον ἔχυσε επάνω στον σταυρόν) και το ὄνομά

- του έχει κληθή προαιωνίως “ο Λογος του Θεού”.
- Αποκ. 19,14 καὶ τὰ στρατεύματα τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ἠκολούθει αὐτῷ ἐπὶ ἵπποις λευκοῖς, ἐνδεδυμένοι βύσσινον λευκὸν καθαρὸν.
- Αποκ. 19,14 Και τα επουράνια στρατεύματα τον ακολουθούσαν ως Κυριον των δυνάμεων επάνω εις λευκοὺς ἵππους και ἦσαν ὅλοι ενδεδυμένοι με ολόλευκον, κατακάθαρον βύσσινον ἔνδυμα.
- Αποκ. 19,15 καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύεται ῥομφαία ὀξεῖα δίστομος, ἵνα ἐν αὐτῇ πατάσῃ τὰ ἔθνη· καὶ αὐτὸς ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· καὶ αὐτὸς πατεῖ τὴν ληνὸν τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.
- Αποκ. 19,15 Και από το στόμα του εξέρχεται ο αληθινός και παντοδύναμος λόγος του, σαν δίκολο κοφτερό μαχαίρι, δια να κτυπήσῃ με την δύναμιν του προστάγματός του ὅλα τα ἔθνη. Και αὐτός θα ποιμάνῃ τους λαοὺς με ῥάβδον σιδηράν, με ἀπεριόριστον δύναμιν και ἐξουσίαν. Και αὐτός πατεῖ στον ληνόν της ἀκατανικήτου δικαίας ὀργῆς του Θεοῦ, του παντοκράτορος, (δια να τιμωρῇ ἐν ὀνόματι του Πατρός τους ἐσκληρυμένους εις την ἀμαρτίαν των ἀσεβεῖς).
- Αποκ. 19,16 καὶ ἔχει ἐπὶ τὸ ἱμάτιον καὶ ἐπὶ τὸν μηρὸν αὐτοῦ ὄνομα γεγραμμένον, βασιλεὺς βασιλέων καὶ κύριος κυρίων.
- Αποκ. 19,16 Και επάνω στο ἔνδυμά του, στο μέρος ὅπου αὐτό καλύπτει τον μηρόν του, εἶναι γραμμένον το ὄνομα “βασιλεὺς βασιλέων και κύριος κυρίων”.
- Αποκ. 19,17 Καὶ εἶδον ἓνα ἄγγελον ἐστῶτα ἐν τῷ ἡλίῳ, καὶ ἔκραξεν ἐν φωνῇ μεγάλη λέγων πᾶσι τοῖς ὀρνέοις τοῖς πετομένοις ἐν μεσουρανήματι· δεῦτε συνάχθητε εἰς τὸ δεῖπνον τὸ μέγα τοῦ Θεοῦ,
- Αποκ. 19,17 Και εἶδα ἓνα ἄγγελόν που ἐστέκετο με θείαν λαμπρότητα ψηλά στον ἥλιον, και ο οποίος ἐκράξε με φωνὴν μεγάλην,

διατάσσω και λέγων εις όλα τα όρνεα, που πετούν εις τα μεσουράνια· “ελάτε, μαζευθήτε στο μεγάλο δείπνο της οργής του Θεού,

Αποκ. 19,18 ἵνα φάγητε σάρκας βασιλέων καὶ σάρκας χιλιάρχων καὶ σάρκας ἰσχυρῶν καὶ σάρκας ἵππων καὶ τῶν καθημένων ἐπ’ αὐτῶν, καὶ σάρκας πάντων ἐλευθέρων τε καὶ δούλων, καὶ μικρῶν τε καὶ μεγάλων.

Αποκ. 19,18 δια να φάγετε σάρκας ασεβῶν βασιλέων και σάρκας χιλιάρχων και σάρκας ισχυρῶν και σάρκας ἵππων και εκείνων, που κάθηνται επάνω στους ἵππους, και σάρκας όλων, ελευθέρων και δούλων και μικρῶν και μεγάλων, όλων εκείνων που υπεδουλώθησαν και επροσκύνησαν το θηρίον”.

Αποκ. 19,19 Καὶ εἶδον τὸ θηρίον καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ τὰ στρατεύματα αὐτῶν συνηγμένα ποιῆσαι τὸν πόλεμον μετὰ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ μετὰ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ.

Αποκ. 19,19 Και είδα το θηρίον, τον αντίχριστον, και τους ασεβεῖς βασιλεῖς της γης και τα στρατεύματά των συναθρισμένα δια να κάμουν πόλεμον εναντίον του καθημένου επάνω στον λευκόν ἵππον και εναντίον της ουρανίας στρατιάς του.

Αποκ. 19,20 καὶ ἐπιάσθη τὸ θηρίον καὶ ὁ μετ’ αὐτοῦ ψευδοπροφήτης ὁ ποιήσας τὰ σημεῖα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπλάνησε τοὺς λαβόντας τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου καὶ τοὺς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ· ζῶντες ἐβλήθησαν οἱ δύο εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην ἐν θείῳ.

Αποκ. 19,20 Και επιάσθηκε αιχμάλωτον το θηρίον και μαζή με αυτό ο ψευδοπροφήτης, ο οποίος είχε κάμει τα παραπλανητικά σατανικά θαύματα εμπρός εις αυτό, με τα οποία εξηπάτησε και παρεπλάνησε αυτούς, που εδέχθησαν την χαραγμένην σφραγίδα του θηρίου και προσκυνούν σαν Θεόν την εικόνα του. Ζωντανοί ερρίφθησαν και οι δύο εις την λίμνην της

Αποκ. 19,21

φωτιάς, που καίεται συνεχώς και ακαταπαύστως με θειάφι.
καὶ οἱ λοιποὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῇ ῥομφαίᾳ τοῦ
καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου, τῇ ἐξελεύσει ἐκ τοῦ
στόματος αὐτοῦ· καὶ πάντα τὰ ὄρνεα ἐχορτάσθησαν ἐκ
τῶν σαρκῶν αὐτῶν.

Αποκ. 19,21

Και οι υπόλοιποι εφονεύθησαν σαν με ρομφαίαν από το
παντοδύναμον πρόσταγμα, που εβγήκε από το στόμα του
Χριστού, του καθημένου επάνω στον λευκόν ἵππον. Και όλα
τα ὄρνεα ἐχόρτασαν από τας σάρκας των εξολοθρευθέντων
εχθρῶν του Μεσσία.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 20

Αποκ. 20,1

Καὶ εἶδον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ,
ἔχοντα τὴν κλεῖν τῆς ἀβύσσου καὶ ἄλυσιν μεγάλην ἐπὶ
τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

Αποκ. 20,1

Και εἶδα ἄγγελον να κατεβαίνει από τον ουρανόν, να κρατῇ
το κλειδί της ἀβύσσου του Αδου και να ἔχη επάνω στο χέρι
του μια μεγάλη αλυσίδα.

Αποκ. 20,2

καὶ ἐκράτησε τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν ἀρχαῖον, ὃς
ἐστὶ Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην,
καὶ ἔδησεν αὐτὸν χίλια ἔτη,

Αποκ. 20,2

Και συνέλαβε τον δράκοντα, τον αρχαῖον ὄφιν, που
παρέσυρε εις την αμαρτίαν τους πρωτοπλάστους, και ο
οποῖος εἶναι ο διάβολος και ο σατανάς που ἔχει ως ἔργον
του να συκοφαντῇ τον Θεόν και να παρασύρῃ εις την
πλάνην την οικουμένην. Και τον ἔδεσε, δια να μένῃ
αιχμάλωτος και ἀνίκανος να βλάψῃ ἐπὶ ωρισμένην χρονικὴν
περίοδον, που συμβολίζεται με χίλια ἔτη.

Αποκ. 20,3

καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν ἄβυσσον, καὶ ἔκλεισε καὶ
ἐσφράγισεν ἐπάνω αὐτοῦ, ἵνα μὴ πλανᾷ ἔτι τὰ ἔθνη,

ἄχρι τελεσθῆ τὰ χίλια ἔτη· μετὰ ταῦτα δεῖ αὐτὸν
λυθῆναι μικρὸν χρόνον.

Αποκ. 20,3

Και τον ἔρριπεν εἰς την ἄβυσσον του Αδου και ἐκλείσει και
εσφράγισε ἀσφαλῶς την σκοτεινὴν φυλακὴν ἐπάνω ἀπὸ
αὐτόν, δια να μη παρασύρῃ πλέον εἰς τας πλάνας τα ἔθνη,
μέχρις ὅτου συμπληρωθῶν τα χίλια ἔτη. Μετὰ ταῦτα
πρέπει, σύμφωνα με την βουλήν του Θεοῦ, να λυθῇ και να
απολυθῇ αὐτός δι' ὀλίγον χρόνον.

Αποκ. 20,4

Καὶ εἶδον θρόνους, καὶ ἐκάθισαν ἐπ' αὐτούς, καὶ κρίμα
ἐδόθη αὐτοῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων διὰ
τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ
οἵτινες οὐ προσεκύνησαν τὸ θηρίον οὔτε τὴν εἰκόνα
αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἔλαβον τὸ χάραγμα ἐπὶ τὸ μέτωπον
αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτῶν· καὶ ἔζησαν καὶ
ἐβασίλευσαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ χίλια ἔτη·

Αποκ. 20,4

Και εἶδα θρόνους και ἐκάθισαν ἐπάνω εἰς αὐτούς οἱ
Ἀπόστολοι, ὅπως τους εἶχεν υποσχεθῇ ὁ Χριστός, και οἱ
ἅγιοι. Και ἐδόθη εἰς αὐτούς ἀπὸ τον Θεόν δικαστικὴ
ἐξουσία. Και εἶδα τας ψυχὰς αὐτῶν, που εἶχαν πελεκηθῇ με
τσεκούρια και θανατωθῇ με βασανιστικὸν τρόπον δια την
μαρτυρίαν και την ὁμολογίαν της πίστεώς των στον Ἰησοῦν
και δια τον λόγον του Θεοῦ, και οἱ ὁποῖοι δεν
ἐπροσκύνησαν το θηρίον οὔτε την εἰκόνα αὐτοῦ, και δεν
εδέχθησαν να πάρουν το χάραγμα της σφραγίδος του
ἐπάνω εἰς τα μέτωπά των και ἐπάνω στο χεῖρι των. Και αὐτοὶ
ἐζήσαν και ἐβασίλευσαν και ἐδοξάσθησαν μαζὴ με τον
Χριστὸν κατὰ το διάστημα αὐτό, που συμβολίζεται με τα
χίλια ἔτη.

Αποκ. 20,5

καὶ οἱ λοιποὶ τῶν νεκρῶν οὐκ ἔζησαν ἕως τελεσθῆ τὰ
χίλια ἔτη. αὕτη ἡ ἀνάστασις ἡ πρώτη.

Αποκ. 20,5

Οἱ δε υπόλοιποι ἀπὸ τους νεκρούς, οἱ ἀσεβεῖς και
ἀμετανόητοι, δεν ἀνέζησαν κατὰ την περίοδον αὐτήν,

μέχρις ότου συμπληρωθούν τα χίλια έτη. Αυτή η αναβίωσις των δικαίων δια τα χίλια αυτά έτη, είναι η πρώτη ανάστασις.

Αποκ. 20,6 μακάριος καὶ ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ· ἐπὶ τούτων ὁ δεύτερος θάνατος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη.

Αποκ. 20,6 Μακάριος και ἅγιος είναι εκείνος που θα ἔχη μέρος εις την πνευματικὴν αὐτήν, την πρώτην ἀνάστασιν. Επάνω εις αυτούς δεν ἔχει καμμίαν ἐξουσίαν ο δεύτερος θάνατος, (ο πλήρης δηλαδή και αἰώνιος χωρισμός από τον Θεόν), ἀλλά θα εἶναι ἱερεῖς του Χριστοῦ και του Θεοῦ, και θα βασιλεύσουν μαζί με τον Χριστόν ἐπὶ χίλια ἔτη.

Αποκ. 20,7 Καὶ ὅταν τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ,

Αποκ. 20,7 Και ὅταν συμπληρωθῇ η μακρά περίοδος, που συμβολίζεται με τα χίλια ἔτη, θα λυθῇ ο σατανάς ἀπὸ την φυλακὴν του·

Αποκ. 20,8 καὶ ἐξελεύσεται πλανῆσαι τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς, τὸν Γὼγ καὶ τὸν Μαγὼγ, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον, ὧν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης.

Αποκ. 20,8 και θα βγη, δια να πλανήση τα ἄγρια ἔθνη, τα οποία μακρὰν ἀπὸ τους πιστοὺς θα ζουν εις τας τέσσαρας γωνίας της γης, και τα οποία συμβολίζονται ἀπὸ τον Γωγ, τον σκληρόν βασιλέα, και τον Μαγὼγ, τον βάρβαρον και ἄγριον λαόν του. Αυτοὺς τους αγρίους και αιμοχαρεῖς, των οποίων ο αριθμός θα εἶναι σαν την ἄμμον της θαλάσσης, θα τους συγκεντρώσῃ ο σατανάς, δια να πολεμήσουν ἐναντίον του Χριστοῦ.

Αποκ. 20,9 καὶ ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς γῆς, καὶ ἐκύκλευσαν τὴν παρεμβολὴν τῶν ἁγίων καὶ τὴν πόλιν τὴν ἡγαπημένην· καὶ κατέβη πῦρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ

Θεοῦ καὶ κατέφαγεν αὐτούς·

Αποκ. 20,9

Και ανέβησαν, πράγματι, οι λαοὶ αὐτοὶ και κατέκλυσαν την επιφάνεια της γης και περιεκύκλωσαν την παράταξιν των αγίων και την αγαπημένην πόλιν του Θεοῦ, την νέαν Σιών, την στρατευομένην Εκκλησίαν. Και κατέβηκε φωτιά από τον ουρανόν και τους κατέφαγε.

Αποκ. 20,10

καὶ ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτούς ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ θείου, ὅπου καὶ τὸ θηρίον καὶ ὁ ψευδοπροφήτης, καὶ βασανισθήσονται ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Αποκ. 20,10

Και ο διάβολος, που τους παραπλανούσε στο ψεύδος και εις την κακίαν, ερρίφθη εις την λίμνην της φωτιάς και του θειαφιού, όπου ἦσαν το θηρίον, δηλαδή ο αντίχριστος, και ο ψευδοπροφήτης. Και θα βασανισθὺν ἐκεῖ ακατάπαυστα ἡμέραν και νύκτα στους αἰῶνας των αἰώνων.

Αποκ. 20,11

Καὶ εἶδον θρόνον μέγαν λευκὸν καὶ τὸν καθήμενον ἐπ' αὐτῷ, οὗ ἀπὸ προσώπου ἔφυγεν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός, καὶ τόπος οὐχ εὗρέθη αὐτοῖς.

Αποκ. 20,11

Και εἶδα θρόνον μέγαν, ολόλευκον, και ἐκείνον, που ἐκάθητο ἐπάνω εις αὐτόν, τον Χριστόν, και από το πρόσωπον του οποιου ἐφυγε και ἐχάθηκε η φθαρτή ουσία και το προσωρινόν σχῆμα της γης και του ουρανοῦ, και δεν εὗρέθη τόπος και τρόπος δια την παλαιάν των υπόστασιν, (διότι ο Χριστός θα αναδημιουργούσε τώρα νέους ουρανοὺς και νέαν γην).

Αποκ. 20,12

καὶ εἶδον τοὺς νεκρούς, τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικρούς, ἐστῶτας ἐνώπιον τοῦ θρόνου, καὶ βιβλία ἠνοιχθησαν· καὶ ἄλλο βιβλίον ἠνοιχθη, ὃ ἐστὶ τῆς ζωῆς· καὶ ἐκρίθησαν οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τοῖς βιβλίοις κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

Αποκ. 20,12

Και εἶδα τους νεκρούς των αἰώνων, τους μεγάλους και τους μικρούς, να στέκονται ἐμπρὸς στον θρόνον του Χριστοῦ.

Και είδα ότι ηνοιχθήσαν βιβλία, που είχαν γραμμένες τις πράξεις των ανθρώπων. Και άλλο βιβλίο ηνοιχθη, το οποίον είναι το βιβλίο της ζωής, διότι εις αυτό είναι γραμμένοι όσοι θα κληρονομήσουν την αιωνίαν ζωήν. Και από όσα είναι γραμμένα μέσα εις τα βιβλία εκρίθησαν όλοι οι νεκροί, σύμφωνα με τα έργα των.

Αποκ. 20,13 καὶ ἔδωκεν ἡ θάλασσα τοὺς νεκροὺς τοὺς ἐν αὐτῇ, καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ᾄδης ἔδωκαν τοὺς νεκροὺς τοὺς ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐκρίθησαν ἕκαστος κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

Αποκ. 20,13 Και ἔδωσεν ἡ θάλασσα τοὺς νεκροὺς, που εἶχαν πνιγῇ εἰς αὐτήν· καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ Ἀδης ἔδωσαν, ἐπίσης, ὅλους τοὺς νεκροὺς. Καὶ ἐκρίθησαν ὁ καθένας σύμφωνα με τὰ ἔργα των.

Αποκ. 20,14 καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ᾄδης ἐβλήθησαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός· οὗτος ὁ θάνατος ὁ δευτέρος ἐστίν.

Αποκ. 20,14 Και τότε ὁ θάνατος καὶ ὁ Ἀδης ἐρρίφθησαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός, (δια νὰ μὴ ἐξέλθουν ποτέ πλέον ἀπὸ ἐκεῖ. Θα ἔχουν καταργηθῇ δια παντός). Αὐτός ἐστὶν ὁ δεύτερος θάνατος, ὁ αἰώνιος δηλαδὴ χωρισμὸς ἀπὸ τὸν Θεόν, ἡ φρικτὴ καὶ ἀτελείωτος κόλασις.

Αποκ. 20,15 καὶ εἴ τις οὐχ εὐρέθη ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς γεγραμμένος, ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός.

Αποκ. 20,15 Καὶ ὁποῖος δὲν εὐρέθηκε γραμμένος στὸ βιβλίον τῆς ζωῆς ἐρρίφθη εἰς τὴν λίμνην τῆς φωτιάς.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 21

Αποκ. 21,1 Καὶ εἶδον οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινὴν· ὁ γὰρ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ ἀπῆλθον, καὶ ἡ θάλασσα οὐκ ἔστιν ἔτι.

Αποκ. 21,1 Καὶ εἶδα νέον οὐρανὸν καὶ νέαν γῆν, διότι ὁ πρῶτος

ουρανός και η πρώτη γη, με την ουσίαν και την μορφήν που είχαν, σαν φθαρτοί και άστατοι που ήσαν, έφυγαν. Και η θάλασσα, σύμβολον της χαώδους καταστάσεως που είχεν επικρατήσει εις την οικουμένην εξ αιτίας της αμαρτίας, δεν υπάρχει πλέον.

Αποκ. 21,2 καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ καινὴν εἶδον καταβαίνουσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἡτοιμασμένην ὡς νύμφην κεκοσμημένην τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς.

Αποκ. 21,2 Και είδα την πόλιν την αγίαν, την Ιερουσαλήμ, την θριαμβεύουσιν και ένδοξον Εκκλησίαν, νέαν και αυτήν, να κατεβαίνει από τον ουρανόν, από τον Θεόν, ετοιμασμένη και στολισμένη σαν νύμφη δια τον άνδρα της, τον Χριστόν.

Αποκ. 21,3 καὶ ἤκουσα φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης· ἰδοὺ ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ σκηνώσει μετ’ αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ λαὸς αὐτοῦ ἔσονται, καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς μετ’ αὐτῶν ἔσται,

Αποκ. 21,3 Και ήκουσα φωνήν μεγάλην από τον ουρανόν να λέγη “ιδού, αυτή είναι η αιωνία και αληθινή σκηνή, όπου θα συγκατοική ο Θεός με τους δικαίους ανθρώπους. Και θα κατοικήση μαζί με αυτούς, και αυτοί θα είναι λαός ιδικός του και ο ίδιος ο Θεός θα είναι μαζί των.

Αποκ. 21,4 καὶ ἐξαλείψει ἀπ’ αὐτῶν ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι, οὔτε πένθος οὔτε κραυγὴ οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι· ὅτι τὰ πρῶτα ἀπῆλθον.

Αποκ. 21,4 Και θα εξαφανίση ο Θεός από τα μάτια των κάθε δάκρυ (διότι δεν θα έχουν πλέον καμμίαν θλίψιν και κανένα πόνον) και ο θάνατος δεν θα υπάρχη πλέον, ούτε πένθος ούτε θρηνώδης κραυγή ούτε πόνος θα υπάρχη πλέον. Διότι αι προηγούμεναι θλίψεις και κακοπάθειαι επέρασαν πλέον δια παντός).

- Αποκ. 21,5 Καὶ εἶπεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τῷ θρόνῳ· ἰδοὺ καινὰ ποιῶ πάντα. καὶ λέγει μοι· γράψον, ὅτι οὗτοι οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοὶ εἰσι.
- Αποκ. 21,5 Καὶ εἶπεν ὁ Θεός, που κάθεται ἐπάνω στον θρόνον· “ἰδοὺ, κάμνω τα πάντα νέα”. Καὶ μου εἶπε· “γράψε αὐτὰ που ἤκουσες, διότι οἱ λόγοι αὐτοὶ εἶναι ἀξιόπιστοι καὶ ἀληθινοί”.
- Αποκ. 21,6 καὶ εἶπέ μοι· γέγονεν. ἐγὼ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. ἐγὼ τῷ διψῶντι δώσω ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς δωρεάν.
- Αποκ. 21,6 Καὶ μου εἶπε· “ἔχουν γίνεῖ ὅλα νέα, ὅπως υπεσχέθην καὶ διέταξα. Εγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, που κλείω στὸν εαυτὸν μου ὅλην τὴν δημιουργίαν, τὴν αἰτίαν καὶ τὸν σκοπὸν τῆς. Εγὼ, εἰς ἐκεῖνον που διψᾷ τὴν δικαιοσύνην, τὴν εἰρήνην, τὴν αἰωνίαν ζωὴν, θὰ του δώσω δωρεάν ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος τῆς αἰωνίου ζωῆς.
- Αποκ. 21,7 ὁ νικῶν, ἔσται αὐτῷ ταῦτα, καὶ ἔσομαι αὐτῷ Θεός καὶ αὐτὸς ἔσται μοι υἱός.
- Αποκ. 21,7 Ὁ νικητὴς στὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς θὰ ἀποκτήσῃ τὰ ἀγαθὰ αὐτά, καὶ θὰ εἶμαι δι’ αὐτὸν Θεός καὶ αὐτός θὰ εἶναι δι’ ἐμὲ υἱός.
- Αποκ. 21,8 τοῖς δὲ δειλοῖς καὶ ἀπίστοις καὶ ἐβδελυγμένοις καὶ φονεῦσι καὶ πόρνοις καὶ φαρμακοῖς καὶ εἰδωλολάτραις καὶ πᾶσι τοῖς ψευδέσι τὸ μέρος αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ ἐν πυρὶ καὶ θείῳ, ὃ ἐστὶν ὁ θάνατος ὁ δεῦτερος.
- Αποκ. 21,8 Εἰς δε τοὺς δειλοὺς, που υπεδουλώθησαν στὸν ἀντίχριστον καὶ τὴν ἀμαρτίαν, καὶ στοὺς ἀπίστους καὶ στοὺς βδελυροὺς καὶ ἀκαθάρτους διὰ τὴν ἀποκρουστικὴν φαυλότητά των, καὶ στοὺς φονεῖς καὶ τοὺς πόρνους καὶ τοὺς μάγους καὶ τοὺς εἰδωλολάτραις καὶ εἰς ὅλους, που υπεδουλώθησαν θεληματικὰ στὸ ψεῦδος καὶ τὴν κακίαν, ἐπιφυλάσσεται αἰώνιος τόπος καταδίκης των μέσα εἰς τὴν λίμνην, που

καίεται ακατάπαυστα με φωτιά και θειάφι. Και αυτός είναι ο δεύτερος θάνατος”, (ο οριστικός δηλαδή και αμετάκλητος χωρισμός των από τον Θεόν και η αιωνία των καταδίκη εις την κόλασιν).

Αποκ. 21,9 Καὶ ἦλθεν εἷς τῶν ἐπτὰ ἀγγέλων τῶν ἔχόντων τὰς ἐπτὰ φιάλας τὰς γεμούσας τῶν ἐπτὰ πληγῶν τῶν ἐσχάτων, καὶ ἐλάλησε μετ’ ἐμοῦ λέγων· δεῦρο δείξω σοι τὴν νύμφην τὴν γυναῖκα τοῦ ἀρνίου.

Αποκ. 21,9 Και ἦλθεν ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐπτὰ ἀγγέλους, ποὺ εἶχαν τὰς ἐπτὰ φιάλας τὰς γεμάτας ἀπὸ τὰς ἐπτὰ τελευταίας πληγὰς, καὶ ὠμίλησε μαζί μου, λέγων. “ἐλα, νὰ σοὺ δείξω τὴν νύμφην, τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀρνίου, τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν”.

Αποκ. 21,10 καὶ ἀπήνεγκέ με ἐν πνεύματι ἐπ’ ὄρος μέγα καὶ ὑψηλόν, καὶ ἔδειξέ μοι τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλήμ καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ,

Αποκ. 21,10 Με ἐπῆρε καὶ με μετέφερε με τὸ πνεῦμα μου ἐν ἐκστάσει εἰς ὄρος μέγα καὶ ὑψηλόν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μοὶ ἔδειξε τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλήμ, τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ποὺ εἶχεν ἐτοιμάσει ὁ Θεός, νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Αποκ. 21,11 ἔχουσιν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ· ὁ φωστὴρ αὐτῆς ὅμοιος λίθῳ τιμιωτάτῳ, ὡς λίθῳ ἰάσπιδι κρυσταλλίζοντι·

Αποκ. 21,11 Καὶ εἶχε τὴν ἀπερίγραφτον δόξαν τοῦ Θεοῦ. Τὸ φῶς καὶ ἡ λαμπρότης, ποὺ ἀπῆστραπτε εἰς αὐτήν, ὁμοίαζε με πολυτιμώτατον λίθον· ἦτο σαν διαμάντι κρυσταλλένιο.

Αποκ. 21,12 ἔχουσα τεῖχος μέγα καὶ ὑψηλόν, ἔχουσα πυλῶνας δώδεκα, καὶ ἐπὶ τοῖς πυλῶσιν ἀγγέλους δώδεκα, καὶ ὀνόματα ἐπιγεγραμμένα, ἃ ἔστιν ὀνόματα τῶν δώδεκα φυλῶν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ.

Αποκ. 21,12 Καὶ εἶχεν ὁλόγυρα μεγάλο καὶ ὑψηλόν τεῖχος (διὰ νὰ συμβολίζεται ἡ ἀπόλυτος πλέον ἀσφάλειά της), εὐρύχωρες καὶ μεγάλες πύλες δώδεκα, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ νέου Ἰσραὴλ τῆς χάριτος, καὶ δώδεκα ἄγγελοι

ἦσαν εἰς τὰς πύλας αὐτάς, ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας εἶχαν ἐπιγραφὴ ὀνόματα, τὰ ὀνόματα τῶν δώδεκα φυλῶν, τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἰσραὴλ.

Αποκ. 21,13 ἀπ' ἀνατολῶν πυλῶνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ βορρᾶ πυλῶνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ νότου πυλῶνες τρεῖς, καὶ ἀπὸ δυσμῶν πυλῶνες τρεῖς.

Αποκ. 21,13 Καὶ ὑπῆρχαν τρεῖς μεγαλοπρεπεῖς πύλες εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευράν τοῦ τείχους καὶ τρεῖς εἰς τὴν βορείαν καὶ τρεῖς μεγαλοπρεπεῖς πύλες εἰς τὴν νοτίαν καὶ τρεῖς εἰς τὴν δυτικὴν πλευράν.

Αποκ. 21,14 καὶ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως ἔχον θεμελίους δώδεκα, καὶ ἐπ' αὐτῶν δώδεκα ὀνόματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ ἁρνίου.

Αποκ. 21,14 Καὶ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως εἶχε δώδεκα θεμέλια, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ ἦσαν δώδεκα ὀνόματα, τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ ἁρνίου.

Αποκ. 21,15 Καὶ ὁ λαλῶν μετ' ἐμοῦ εἶχε μέτρον κάλαμον χρυσοῦν, ἵνα μετρήσῃ τὴν πόλιν καὶ τοὺς πυλῶνας αὐτῆς καὶ τὸ τεῖχος αὐτῆς.

Αποκ. 21,15 Καὶ ὁ ἄγγελος, ποὺ συνωμιλοῦσε μαζί μου, εἶχε ὡς μέτρον ἓνα χρυσὸ καλάμι (σύμβολον τῆς δόξης αὐτοῦ καὶ τῆς πόλεως), δια νὰ μετρήσῃ τὴν πόλιν καὶ τὰς πύλας καὶ τὸ τεῖχος τῆς.

Αποκ. 21,16 καὶ ἡ πόλις τετράγωνος κεῖται, καὶ τὸ μῆκος αὐτῆς ὅσον καὶ τὸ πλάτος. καὶ ἐμέτρησε τὴν πόλιν ἐν τῷ καλάμῳ ἐπὶ σταδίου δώδεκα χιλιάδων· τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ ὕψος αὐτῆς ἴσα ἐστί.

Αποκ. 21,16 Καὶ ἡ πόλις εἶναι τετράγωνη (σύμβολον τῆς στερεότητός της) καὶ τὸ μῆκος της εἶναι ὅσον καὶ τὸ πλάτος της. Καὶ ἐμέτρησε τὴν πόλιν με τὸ χρυσὸ καλάμι καὶ τὴν εὐρήκε νὰ ἐκτείνεται εἰς δώδεκα χιλιάδες στάδια (δηλαδὴ δύο χιλιάδες διακόσια καὶ πλέον χιλιόμετρα). Καὶ τὸ μῆκος της καὶ τὸ

πλάτος της και το ύψος της είναι ίσα.

Αποκ. 21,17 καὶ ἐμέτρησε τὸ τεῖχος αὐτῆς ἑκατὸν τεσσαράκοντα
τεσσάρων πηχῶν, μέτρον ἀνθρώπου, ὃ ἐστὶν ἀγγέλου.

Αποκ. 21,17 Καὶ ἐμέτρησε τὸ ὕψος τοῦ τείχους αὐτῆς καὶ εὗρήκε τον
συμβολικὸν ἀριθμὸν ἑκατὸν σαράντα τέσσαρας πῆχεις.
Μετρημα που ἔκαμνε ὁ ἀγγέλος με τὸ συνιθισμένον
ἀνθρώπινον μέτρον. (Ἡ τεραστία ἐκτασις τῆς λαμπροτάτης
αὐτῆς πόλεως μαρτυρεῖ τὴν ἀνεσιν καὶ τὴν ἀνάπαυσιν, που
θα ἔχουν οἱ κάτοικοί της).

Αποκ. 21,18 καὶ ἦν ἡ ἐνδόμησις τοῦ τείχους αὐτῆς ἴασις, καὶ ἡ
πόλις χρυσίον καθαρὸν, ὅμοιον ὑάλῳ καθαρῷ.

Αποκ. 21,18 Καὶ τὸ οἰκοδομικὸν υλικὸν τοῦ τείχους τῆς εἶναι διαμάντι,
καὶ ολόκληρος ἡ πόλις ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι, που
ακτινοβολεῖ σαν καθαρὸ γυαλί.

Αποκ. 21,19 οἱ θεμέλιοι τοῦ τείχους τῆς πόλεως παντὶ λίθῳ τιμίῳ
κεκοσμημένοι· ὁ θεμέλιος ὁ πρῶτος ἴασις, ὁ δεῦτερος
σάπφειρος, ὁ τρίτος χαλκηδών, ὁ τέταρτος σμάραγδος,

Αποκ. 21,19 Τα θεμέλια τοῦ τείχους τῆς πόλεως εἶναι στολισμένα με
κάθε πολύτιμον λίθον. Ὁ πρῶτος θεμέλιος τῆς εἶναι
διαμάντι, ὁ δεῦτερος ζαφείρι, ὁ τρίτος χαλκηδών, ὁ
τέταρτος σμαράγδι,

Αποκ. 21,20 ὁ πέμπτος σαρδόνυξ, ὁ ἕκτος σάρδιον, ὁ ἑβδομος
χρυσόλιθος, ὁ ὀγδοος βήρυλλος, ὁ ἑνατος τοπάζιον, ὁ
δέκατος χρυσόπρασος, ὁ ἐνδέκατος ὑάκινθος, ὁ
δωδέκατος ἀμέθυστος.

Αποκ. 21,20 ὁ πέμπτος σαρδόνυξ (πολύτιμος λίθος με χρῶμα
καστανοκόκκινον), ὁ ἕκτος κοκκινόχρωμος πολύτιμος λίθος,
ὁ ἑβδομος χρυσόλιθος, ὁ ὀγδοος βήρυλλος (θαλασσόχρωμος
πολύτιμος λίθος), ὁ ἑνατος τοπάζιον (πολύτιμος
πρασινωπὸς λίθος), ὁ δέκατος χρυσοπράσινος, ὁ ἐνδέκατος
υάκινθος (ὅμοιος με ζαφείρι) καὶ ὁ δωδέκατος κοκκινωπὸς
πολύτιμος ἀμέθυστος. (Καὶ συμβολίζουν οἱ πολυτιμώτατοι

- αυτοί λίθοι τας εξαιρέτους αρετάς των αγίων Αποστόλων).
- Αποκ. 21,21 καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες δώδεκα μαργαρίται· ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλῶνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. καὶ ἡ πλατεῖα τῆς πόλεως χρυσίον καθαρὸν ὡς ὕαλος διαυγής.
- Αποκ. 21,21 Καὶ οἱ δώδεκα πύλεις τῆς πόλεως ἦσαν δώδεκα τεράστια μαργαριτάρια. Καθε μία ἀπὸ τας πύλας εἶχε κατασκευασθῇ ἀπὸ ἑνα τεράστιο πολυτιμότατο μαργαριτάρι. Καὶ ἡ πλατεῖα τῆς πόλεως ἦτο ολοκάθαρο χρυσάφι, σαν γυαλί διαφανές καὶ ακτινοβόλον.
- Αποκ. 21,22 Καὶ ναὸν οὐκ εἶδον ἐν αὐτῇ· ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ ναὸς αὐτῆς ἐστὶ, καὶ τὸ ἄρνιον.
- Αποκ. 21,22 Καὶ ναὸν δεν εἶδα μέσα εἰς τὴν πόλιν. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, καὶ τὸ Ἀρνίον, εἶναι ὁ ἀπειροτέλειος καὶ ζων ναὸς τῆς πόλεως, ὥστε νὰ λατρεύωνται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς.
- Αποκ. 21,23 καὶ ἡ πόλις οὐ χρειαν ἔχει τοῦ ἡλίου οὐδὲ τῆς σελήνης ἵνα φαίνωσιν αὐτῇ· ἡ γὰρ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐφώτισεν αὐτήν, καὶ ὁ λύχνος αὐτῆς τὸ ἄρνιον.
- Αποκ. 21,23 Καὶ ἡ πόλις δεν εἶχεν ἀνάγκην ἀπὸ τοῦ ἡλίου οὔτε ἀπὸ τῆς σελήνης, διὰ νὰ τὴν φωτίζουν. Διότι ἡ αποστράπτουσα δόξα τοῦ Θεοῦ τὴν ἐπλημμύριζεν στο φῶς, καὶ ακτινοβόλον λύχνον τῆς ἔχει τὸ Ἀρνίον.
- Αποκ. 21,24 καὶ περιπατήσουσι τὰ ἔθνη διὰ τοῦ φωτὸς αὐτῆς, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς φέρουσι τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν αὐτῶν εἰς αὐτήν,
- Αποκ. 21,24 Καὶ τὰ ἔθνη, ποὺ ἦσαν ἄλλοτε εἰδωλολατρικά, πολῖται τῶρα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, θὰ περιπατήσουν καὶ θὰ ζήσουν εἰς τὴν ἀγίαν πόλιν, φωτιζόμενοι ἀπὸ τὸ θεῖον τῆς φῶς. Καὶ οἱ λυτρωμένοι βασιλεῖς τῆς γῆς θὰ προσφέρουν εἰς τὴν πόλιν τὴν δόξαν τῶν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν.
- Αποκ. 21,25 καὶ οἱ πυλῶνες αὐτῆς οὐ μὴ κλεισθῶσιν ἡμέρας· νῦξ

γὰρ οὐκ ἔσται ἐκεῖ·

Αποκ. 21,25 Και αι πύλαι αὐτῆς δεν θα κλεισθούν ποτέ κατὰ την ατελείωτον ἡμέραν της αἰωνιότητος, διότι νύκτα και σκότος δεν θα υπάρχουν πλέον εἰς αὐτήν.

Αποκ. 21,26 καὶ οἴσουσι τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἐθνῶν εἰς αὐτήν.

Αποκ. 21,26 Και θα προσφέρουν εἰς αὐτήν την δόξαν και το μεγαλεῖον των ἐθνῶν, που ἔχουν λυτρωθῇ δια της θυσίας του Χριστοῦ.

Αποκ. 21,27 καὶ οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν πᾶν κοινὸν καὶ ὁ ποιῶν βδέλυγμα καὶ ψεῦδος, εἰ μὴ οἱ γεγραμμένοι ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου.

Αποκ. 21,27 Και δεν θα εἰσέλθῃ ποτέ εἰς αὐτήν τίποτε το ἀκάθαρτον· δεν θα εἰσέλθῃ ἐκεῖνος που ἐπραξε βδελυράς πράξεις ἢ ο,τι ἄλλο υπαγορεύει το ψεῦδος της πλάνης και της αμαρτίας. Εἰς αὐτήν θα εἰσέλθουν μόνον ὅσοι εἶναι γραμμένοι στο βιβλίον της ζωῆς του Ἀρνίου.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ 22

Αποκ. 22,1 Καὶ ἔδειξέ μοι ποταμὸν ὕδατος ζωῆς λαμπρὸν ὡς κρύσταλλον, ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀρνίου.

Αποκ. 22,1 Και ο ἄγγελος μου ἔδειξε τον ποταμὸν του ὕδατος της ζωῆς, διαυγὴ και λαμπρὸν σαν το κρύσταλλον, ο οποίος ἐπήγαζε και ἐξεχύνετο ἀπὸ τον θρόνον της χάριτος του Θεοῦ και του Ἀρνίου.

Αποκ. 22,2 ἐν μέσῳ τῆς πλατείας αὐτῆς καὶ τοῦ ποταμοῦ ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν ξύλον ζωῆς, ποιοῦν καρποὺς δώδεκα, κατὰ μῆνα ἕκαστον ἀποδιδούν τὸν καρπὸν αὐτοῦ, καὶ τὰ φύλλα τοῦ ξύλου εἰς θεραπείαν τῶν ἐθνῶν.

Αποκ. 22,2 Και στο μέσον της πλατείας της πόλεως και του ποταμοῦ,

ποτιζόμενον απ' εδώ και απ' εκεί από τα ύδατα του ποταμού, υπήρχε το δένδρον της ζωής, το οποίον έκαμνε δώδεκα καρπούς· κάθε μήνα έδιδε τον καρπόν του, και τα φύλλα του δένδρου αυτού προορίζονται δια τους εθνικούς (που ερρύνθιζαν την ζωήν των σύμφωνα με τον νόμον της συνειδήσεως, διότι δεν είχαν γνωρίσει τον Χριστόν).

Αποκ. 22,3 καὶ πᾶν κατάθεμα οὐκ ἔσται ἔτι· καὶ ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἁρνίου ἐν αὐτῇ ἔσται, καὶ οἱ δοῦλοι αὐτοῦ λατρεύσουσιν αὐτῷ

Αποκ. 22,3 Και δι' εκείνους που θα εισέλθουν εις την αγίαν πόλιν, δεν υπάρχει κανένας φόβος εξώσεώς των. Και ο θρόνος του Θεού και του Αρνίου θα υπάρχη αιωνίως εις την πόλιν αυτήν, και οι δούλοι του Θεού θα τον λατρεύσουν,

Αποκ. 22,4 καὶ ὄψονται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

Αποκ. 22,4 Και θα ιδουν το πρόσωπόν του, την δόξαν της θεότητος του, και θα φέρουν με χαράν το όνομά του επάνω εις τα μέτωπά των (δια να δηλωθή έτσι, ότι ανήκουν εις αυτόν και μετέχουν ως ιδικοί του εις την θείαν του δόξαν).

Αποκ. 22,5 καὶ νύξ οὐκ ἔσται ἔτι, καὶ οὐ χρεία λύχνου καὶ φωτὸς ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτιεῖ αὐτούς, καὶ βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Αποκ. 22,5 Και νύκτα δεν θα υπάρχη πλέον εκεί, ούτε και καμμία ανάγκη λύχνου και φωτός ηλίου, διότι Κυριος ο Θεός θα φωτίζει αυτούς με το απρόσιτον υπέρλαμπρον αυτού φως, και θα βασιλεύσουν στους αιώνας των αιώνων.

Αποκ. 22,6 Καὶ λέγει μοι· οὗτοι οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοί, καὶ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων τῶν προφητῶν ἀπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ δείξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ᾧ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει.

Αποκ. 22,6 Και μου ειπεν ο άγγελος· “όλοι αυτοί οι λόγοι, που περιέχονται στο βιβλίον, είναι απολύτως αξιόπιστοι και

αληθινοί. Και Κυριος ο Θεός των αγγέλων και των προφητών έστειλε τον άγγελόν του να δείξη στους δούλους του, στους πιστούς δηλαδή της Εκκλησίας, εκείνα τα οποία, σύμφωνα με την θείαν βουλήν του, θα πραγματοποιηθούν σύντομα”.

Αποκ. 22,7 καὶ ἰδοὺ ἔρχομαι ταχύ. μακάριος ὁ τηρῶν τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου.

Αποκ. 22,7 “Και ιδού, λέγει ο Χριστός, έρχομαι γρήγορα. Μακάριος είναι εκείνος, ο οποίος τηρεῖ τας προφητείας, που είναι γραμμένες στο βιβλίον τούτο”.

Αποκ. 22,8 Κάγώ Ἰωάννης ὁ ἀκούων καὶ βλέπων ταῦτα. καὶ ὅτε ἤκουσα καὶ ἔβλεψα, ἔπεσα προσκυνῆσαι ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν τοῦ ἀγγέλου τοῦ δεικνύοντός μοι ταῦτα.

Αποκ. 22,8 Και εγώ, που ήκουσα και είδα όλα αυτά, είμαι ο Ιωάννης. Και όταν τα ήκουσα και τα είδα, γεμάτος ιερόν δέος και ευλάβειαν δι' αυτά, έπεσα να προσκυνήσω εμπρός εις τα πόδια του αγγέλου, που μου τα έδειχνε.

Αποκ. 22,9 καὶ λέγει μοι· ὄρα μὴ· σύνδουλός σου εἰμι καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν προφητῶν καὶ τῶν τηρούντων τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου τούτου· τῷ Θεῷ προσκύνησον.

Αποκ. 22,9 Και μου είπεν ο άγγελος· “πρόσεξε, μη κάμης κάτι τέτοιο· διότι εγώ είμαι σύνδουλος ιδικός σου και των προφητῶν και όλων εκείνων, οι οποίοι φυλάσσουν τα λόγια του βιβλίου τούτου. Τον Θεόν προσκύνησε”.

Αποκ. 22,10 Καὶ λέγει μοι· μὴ σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· ὁ καιρὸς γὰρ ἐγγύς ἐστιν.

Αποκ. 22,10 Και μου είπεν ο Χριστός· “μη σφραγίσης, μη κρατήσης κρυμμένους και μυστικούς τους λόγους των προφητειών, που περιέχονται στο βιβλίον τούτο, αλλά ανακοίνωσέ τους και διάδωσέ τους· διότι ο καιρός της πραγματοποιήσεώς των πλησιάζει”.

Αποκ. 22,11 ὁ ἀδικῶν ἀδικησάτω ἔτι, καὶ ὁ ρυπαρὸς ρυπαρευθήτω ἔτι, καὶ ὁ δίκαιος δικαιοσύνην ποιησάτω ἔτι, καὶ ὁ ἅγιος ἁγιασθήτω ἔτι.

Αποκ. 22,11 (Ο καθένας είναι ελεύθερος να τους δεχθῇ ἢ να τους αρνηθῇ. Θα βαστάσῃ δι' αὐτὸ τὴν ευθύνην του). “Ο ἀδικος, ας εξακολουθήσῃ να διαπράττῃ τὰς ἀδικίας καὶ αμαρτίας· ελεύθερος εἶναι. Ομοίως καὶ ὁ ἀκάθαρτος, ἀπὸ τὰ ρυπαρὰ ἔργα τῆς διαφθοράς του ας γίνῃ περισσότερο ρυπαρὸς, εἰάν αὐτὸ θέλῃ. Ἀλλὰ καὶ ὁ δίκαιος, πού ἔχει δώσει τὴν θέλησίν του στο ἀγαθόν, ας πραγματοποιήσῃ περισσοτέραν δικαιοσύνην. Ομοίως καὶ ὁ ἅγιος, ας ἁγιασθῇ ἀκόμη περισσότερο.

Αποκ. 22,12 Ἴδου ἔρχομαι ταχύ, καὶ ὁ μισθός μου μετ' ἐμοῦ, ἀποδοῦναι ἐκάστῳ ὡς τὸ ἔργον ἔσται αὐτοῦ.

Αποκ. 22,12 Ἴδου ἔρχομαι γρήγορα καὶ ἔχω μαζί μου τὸν μισθόν, δια να ανταμείψω τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ ἐναρέτους σύμφωνα με τὰ ἔργα τῆς ζωῆς του καὶ τὴν ὅλην κατάστασιν τῆς καρδίας του.

Αποκ. 22,13 ἐγὼ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ἀρχὴ καὶ τέλος.

Αποκ. 22,13 Εγὼ εἰμὶ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀπειροτελεία ὑπαρξίς, ὁ χωρὶς ἀρχὴν πρῶτος καὶ χωρὶς τέλος ἔσχατος. Εἰμὶ ὁ αἰώνιος καὶ ἀναλλοίωτος, ἡ δημιουργικὴ ἀρχὴ καὶ αἰτία τῶν πάντων καὶ ὁ ὑψιστος σκοπὸς αὐτῶν”.

Αποκ. 22,14 Μακάριοι οἱ ποιοῦντες τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν.

Αποκ. 22,14 Καὶ ὁ ἄγγελος ἐπρόσθεσε· “Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι, πού τηροῦν τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ, δια να ἔχουν ἔτσι ἐξουσίαν ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ δικαίωμα να τρέφονται ἀπὸ τὸ δένδρον τῆς ζωῆς καὶ να εἰσέλθουν ελεύθερα ἀπὸ τὰς πύλας εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

- Αποκ. 22,15 ἔξω οἱ κύνες καὶ οἱ φαρμακοὶ καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος.
- Αποκ. 22,15 Ἐξω οἱ αδιάντροποι σαν τα σκυλιὰ καὶ οἱ ὁποῖοι κατατεμαχίζουν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ· ἔξω οἱ μάγοι καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι καὶ κάθε ἓνας, που ἀρνεῖται τὴν ἀλήθειαν, ἀγαπᾷ δε καὶ ἀκολουθεῖ το ψεῦδος τῆς αμαρτίας”.
- Αποκ. 22,16 Ἐγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις. ἐγὼ εἰμι ἡ ρίζα καὶ τὸ γένος Δαυῖδ, ὁ ἀστήρ ὁ λαμπρὸς ὁ πρωῒνός.
- Αποκ. 22,16 “Εγὼ, ὁ Ἰησοῦς, ἔστειλα τὸν ἄγγελόν μου να κηρύξῃ καὶ μαρτυρήσῃ εἰς σας ὅλα αὐτά, που περιέχονται στο βιβλίον τοῦτο, δια να γίνουν γνωστά εἰς τὰς Ἐκκλησίας. Εγὼ εἰμαι ἡ ρίζα τοῦ Δαυῖδ, ὁ γνήσιος αὐτοῦ ἀπόγονος καὶ κληρονόμος τῶν θείων ἐπαγγελιῶν. Εγὼ εἰμαι τὸ λαμπρὸν ἄστρον τῆς αὐγῆς, ὁ ἀνέσπερος ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, που χαρίζω τὴν ἀτελείωτον αἰωνίαν ἡμέραν”.
- Αποκ. 22,17 Καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσιν· ἔρχου. καὶ ὁ ἀκούων εἰπάτω· ἔρχου. καὶ ὁ διψῶν ἐρχέσθω, καὶ ὁ θέλων λαβέτω ὕδωρ ζωῆς δωρεάν.
- Αποκ. 22,17 Καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ ἡ νύμφη- Ἐκκλησία λέγουν· “ἔλα, Νυμφίε ἔλα”. Καὶ καθένας, που ἀκούει τὰς προφητείας αὐτάς, ας εἴπῃ· “ἔλα, Νυμφίε, ἔλα”. Καὶ καθένας που διψᾷ τὸν Νυμφίον Χριστόν καὶ τὴν αἰωνίαν μακαριότητα ας ἐλθῇ· καὶ ὁποῖος θέλει, ας πάρῃ δωρεάν τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς.
- Αποκ. 22,18 Μαρτυρῶ ἐγὼ παντὶ τῷ ἀκούοντι τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τοῦτου. ἐὰν τις ἐπιθῇ ἐπὶ ταῦτα, ἐπιθήσει ὁ Θεὸς ἐπ’ αὐτὸν τὰς πληγὰς τὰς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ·
- Αποκ. 22,18 Εγὼ, ὁ Ἰωάννης, ὁμολογῶ καὶ διαβεβαιῶνω καθένα, που ἀκούει τὰ λόγια τῶν προφητειῶν τοῦ βιβλίου τοῦτου, ὅτι

εάν κανείς προσθήσῃ εἰς αὐτά, θα προσθήσῃ ὁ Θεὸς ἐπάνω εἰς αὐτὸν τὰς πληγὰς καὶ τὰς τιμωρίας, ποὺ εἶναι γραμμένες στὸ βιβλίον τοῦτο.

Αποκ. 22,19 καὶ ἐάν τις ἀφέλῃ ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφελεῖ ὁ Θεὸς τὸ μέρος αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καὶ ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.

Αποκ. 22,19 Καὶ ἐάν κανεῖς ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὰ προφητικά λόγια τοῦ βιβλίου, θα ἀφαιρέσῃ ὁ Θεὸς τὴν μερίδα καὶ τὴν συμμετοχὴν τοῦ ἀπὸ τοῦ δένδρου τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ ἀπὸ τὴν ἁγίαν πόλιν, ποὺ εἶναι γραμμένα στὸ βιβλίον αὐτό.

Αποκ. 22,20 Λέγει ὁ μαρτυρῶν ταῦτα· ναὶ ἔρχομαι ταχύ. ἀμήν, ναὶ ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ.

Αποκ. 22,20 Λεγει ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος μαρτυρεῖ τὴν ἀπόλυτον ἀλήθειαν τῶν προφητειῶν τοῦ βιβλίου. “Ναι, ἔρχομαι γρήγορα”. Καὶ ὁ Ἰωάννης μαζὴ με ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν ἀπαντοῦν· “ἀμήν· ναι, ἔλα, Κυριε Ἰησοῦ”.

Αποκ. 22,21 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

Αποκ. 22,21 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἴθε νὰ εἶναι με ὅλους τοὺς Χριστιανούς. Ἀμήν.